Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

KASIM
SAYI: 50
1983
50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

seçim konuşmalarında halkı aldatma yarışı sürüyor

Daha önceki sayılarımızda ve bir Özel Sayımızda seçimler yasası, ve cunta denetiminde kurulan partilerle oynanan seçim oyunu hakkında düşüncelerimizi belirtmiş ve 6 Kasım seçimlerinde proletaryanın doğru tavrının ne olması gerektiğini ortaya koymuştuk.

Seçimlere yaklaştığımız şu günlerde güncelliğini koruyan bu konu üzerinde yeniden durmak gerekiyor. Çünkü seçime girecek partiler yaptıkları konuşmalarında, verdikleri demeçlerinde epeyce desteksiz yalanlar savurmaya başladılar. Halkı kandırabilmek ve kendi peşlerine takabilmek için halkın bugünkü istemlerine samimiyetsizce el atmış gibi görünen bu partilerin yüzlerini daha iyi açığa çıkarmak önemli bir görevdir.

Bugün seçimlere girmeyi hak kazanan MDP, Halkçı Parti ve Anavatan partisinin niteliklerine kısaca bir göz atacak olursak, bunlardan MDP bizzat cuntanın kendisi tarafından kurulan Merkezci Kemalist-İnönücü kesimin temsilcisi faşist bir partidir. Anavatan partisi ise İMF ve Uluslararası bankalardan desteğini alan Amerikancı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının eski partilerden AP ve MSP'den bazı çevrelerin çıkarlarının temsilcisi olan faşist bir partidir. Halkçı Parti ise, cunta tarafından sol görünüm altında kurulması teşvik edilen ve bu oyları toparlamayı amaçlayan faşist bir partidir. Cuntanın bugün beğenisini alarak kurulan bu faşist partiler zaten hep bir ağızdan 12 Eylül felsefesine köpek sadakatiyle bağlı olduklarını devamlı tekrar edip durmaktadırlar.

Seçime girecek mevcut partiler cuntanın çizdiği sınırlar içinde anlaşmalı dövüşlerine devam ederlerken, cuntaya bir türlü kendilerini beğendiremeyip seçimlere girme hakkını kazanamayan SODEP ve Doğru Yol gibi, eski faşist AP ve CHP'nin devamı olan bu partiler cuntayla aralarında olan çelişkiden ötürü cuntaya karşı yürüttükleri muhalefetlerini bugünde cunta denetiminde oluşan partilere karşı yürütmektedirler. Burjuvazinin doğal karekterinden olan muhalefette iken demokrasi havarisi kesilme sahtekarlıklarına bugün bu iki parti tamamen sarılmış durumdadır. Hemde cuntayla olan çelişkilerinden ötürü muhalefet rollerini birlikte uyum içinde yürütmektedirler. Bu iki parti ortaklaşa verdikleri demeçlerinde "hiçbir partiyi desteklemiyeceklerini" açıkladılar. Bu açıklama aslında üstü kapalıda olsa seçimlerde boş oy atacakları konusunda bu partilerin kendi kitlesine yaptıkları bir çağrı niteliğindeydi. Muhalefet rollerinde önceleri biraz "tutarsız" olan SODEP son dönemde daha da "cesurca" davranışlar göstermeye başladı. SODEP genel başkanı Cezmi Kartay Erzurum'da yaptığı konuşmasında "geçersiz oy vereceğini" açıklaması üzerine savcılıkta ifadesi alındı. Kartay burada da "söylediğimi inkar etmiyorum, bunu her yerde her zaman açıklayacağım, yapılan işlemleri doğal karşılıyorum" diyerek muhalefetini sonuna kadar sürdüreceğini açık açık ortaya koyuyordu.

Devamı Syf: 2'de

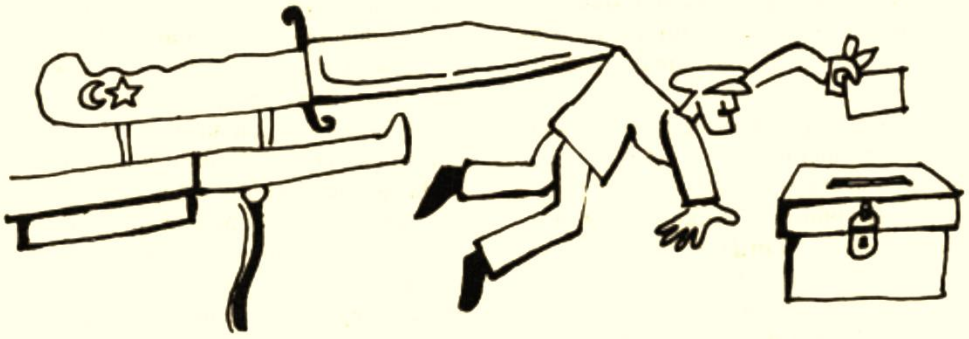

İÇİNDEKİLER

*"Biz Şerefle Ölümü Seçtik, Teslim Olmayacağız !" Sayfa: 9'da

*Bürokrat mülteci YD Hizibine birkaç söz Sayfa: 5'te

*Bir siyasi mahkumun kamuoyuna açıklaması Sayfa: 20'de

LENİN'İN BİTMEYEN DEVRİMCİ ÇAĞRILARI

BİRLİK, CEPHE ve EYLEM BİRLİĞİ Sorunlarına Yaklaşım

seçim konuşmalarında...

Baştarafı Syf: 1'de

Hakim sınıfların gerek seçime giren partilerinin, gerekse giremeyen partilerinin kendi aralarındaki dalaşmalar böylesine bir durum arzederken, halkın durumu ise hakim sınıflar açısından hiçte iç açıcı değildir. Bugün toplumun geniş kesimi oynanan bu seçim oyununu henüz uzaktan seyretmektedir. Cunta yeniden işlerlik kazandırmak istediği parlamentosunun "kutsal olduğunu" halka kabul ettirmek ve onların aktif desteğini almak istiyor. Yalnız cunta bunu istemesine rağmen ülkenin gerçekleri onun bu istemini kursağında bırakıyor. Bu durumun farkında olan Evren Tunceli konuşmasında bu durumu istemeyerekte olsa açığa vuruyor ve "halkın seçimlere karşı ilgisiz olduğunu" belirtiyordu. Son dönemlerde ise parti başkanlarının açık hava toplantısında umduklarını bulamamalarında yine aynı durumun kendisini koruduğunun önemli kanıtıdır. Her şeyi hayıra yorumlayan Özal, bu durumu "halkın çekingenliğine" bağlıyordu. Bu uşağa sormak lazım, acaba halk ne için çekingendir ? Kimden çekiniyor ? Bunun tek cevabı elbetteki cuntadır . Cuntanın 3 yılı aşkın süredir yaptığı uygulamalar ve halka verdiği zam, zulüm, işkence artık sizin o iğrenç yüzünüzün gülerken bile onun arkasında nelerin saklı olduğu konusunda halkı temkinli davranmaya yöneltmiştir.

Halkın seçimlere ilgisizliği konusunda en önemli kanıt yine burjuvazinin kendi araştırmaları sonucu ortaya çıkan durumdur. "Anka muhabirlerinin yaptıkları kapsamlı bir kamuoyu yoklamasına göre, seçmenlerin dörtte üçü hangi partiye oy vereceğine henüz karar vermemiş durumda. Hangi ölçülerle bakılırsa bakılsın normal değil bu" deniliyor. (Nokta Dergisi, Sayı 33) Bu araştırmayı burjuva araştırmacılarında yapsa, bu gerçekten önemli bir durumu arzetmektedir. Halkın böylesine bir ruh hali içinde olduğu bir ortamda, kolları sıvayarak bütün yalan, hile ve sahtekarlıklara baş vuran parti liderleri yaptıkları konuşmalarda halkın bugünkü somut istemlerine sahtekarca el atıp mevcut oyları kendi potasında toplamanın manevralarını yapmaktadırlar. Milyonlarca lira harcanan gezilerinde gittikleri yerlerde umduklarını bulamayan "liderler" suçu gazetecilerde bulmaya ve gazetecilerin rakamları az yazdıklarını söylemeye başladılar. Mesela İzmir mitingi için zafer diyen Sunalp gazetede yazılan "6-7 bin kişinin katıldığı" yazısına itiraz ediyor ve kendisinin "parmak atlatma usulüyle saydığını ve 30 bin kişinin olduğunu" söylüyordu. Gazeteci ise, "paşam parmak atlatma usulü ile adam sayılmaz, uzaklık ölçülür" deyince, "ben askerim, ben sayarım" diyerek küstahlaşıyordu. Ama ne kadar aciz duruma düştüğü de açıktı. Kaldıki o gün bütün gazeteler aynı rakamı verdiler.

Günümüzdeki gazetelerin niteliği ise bugün daha da ilginç rota izlemektedir. Belkemiksiz olan burjuvalar nerede menfaat gördümü oraya giderler. Gazetelerde bugün belirli partileri destekler durumdadır. Mesela önceleri AP'ye hizmet eden Tercüman bugün Özal'dan yana davranışlar içindedir. Hemen hergün Özal'ın bir resimi ve onu övücü konuşmalar kendini göstermektedir.

Parti liderlerinin aralıksız süren seçim konuşmaları yetmiyormuş gibi, cuntanın başı Evren de gezilerini bu dönemlerde artırdı. Halkımızı bir oldu bitti ile zoraki olarak sandık başına getirtmek isteyen cunta, illede oyların bu partilere kullanılmasını (tabi cunta MDP'ye kullanılsın istiyor) boşa atılmamasını istiyor. Faşist Evren Anayasa oylaması öncesinde yaptığı konuşmalarında da, nasıl ki, anayasa için geçersiz oy kullanın önerisini getirenler için "vatan haini" vb. deyip bunun "komünist oyunu" olduğunu hiç ağzından düşürmediyse, aynı şeyleri bugünde söylemeye başladı. O yurt gezileri adı altında yaptığı gövde gösterilerinde bazen üstü kapalı, bazende açıktan açığa tehditlerle dolu konuşmalarında gerçek niteliğini ortaya koyuyor. Muğla'da yaptığı konuşmasında Evren: *"Sizleri seçimlere katılmamaya veya katılsanız dahi oy pusulalarını boş atmaya veya oy pusulasının birkaç yerine birden evet mührü vurarak oyunu geçersiz saydırtmaya çalışacaklardır... Bunlar komünist oyunlarıdır bunlara inanmayınız"* diyordu.

Bugün faşist Evren'den tutalımda, seçime girecek partilerin tümünün, kitlelerin mutlaka sandık başına gelmesi yönünde çağrı yapanların amacı nedir? Neden boş oy atın diyenler komünist oluyorlar. Bugün SODEP ve Doğru Yol da boş oy çağrısı yapıyor, bunlar damı "komünist" oldu ? Elbette değil.

Cuntanın herşeyi böylesine "komünist oyunu" vb. şeklinde yorumlamasının amacı bugünkü geri bilinçli insanları kendi peşine takmak istemesidir. Cunta bunu yaparken bir yandan da SODEP ve Doğru Yol'u komünistlerle uyum içinde imiş gibi gösterip gelişmelerine tahammül edemediği bu partileri teşhir ve tecrit etmektedir.Ayrıca katılma oranı ne kadar yüksek olursa cuntanın "demokrasi"si o kadar meşru olacak.Yine sonunda cunta bakın bu kadar insan bizi destekledi deyip, bugün dünyada kaybettiği itibarını biraz olsun kurtarmış olacak ve yine bugün Avrupa parlamentosunun aldığı kararı değiştirebilmede bu katılma oranını koz olarak kullanabilecek ve daha da kendi faşist yüzünü gizlemeye çalıştığı bu parlamentoyu meşrulaştırmış olacaktır. Cunta bunun için istisnasız herkesin sandığa gelip oy atmasını istiyor. Ama bunu tam anlamıyla beceremememenin verdiği acizlikle daha da kudurganlaşıyor.

6 Kasım seçimlerinin halkımıza kendi ölüm fermanını kendisinin imzalaması ve ölümlerden ölüm beğenmesi şeklinde bir dayatma olarak sunulduğu bir gerçektir. Bunu boşa çıkarmak ve cuntanın yüzüne güçlü bir şamar indirmek için doğru Leninist taktiği uygulamak önemlidir. Bunun için bizler seçimlerde pasif boykotun bir biçimi olan boş oy taktiğinin uygulanmasının en doğru yol olduğunu söylüyoruz. Bu illede herkesin sandık başına mutlaka gitmesi anlamında değildir. Gitmeyenler için zaten boş oy diye bir sorun yoktur. Gidenler ise hiçbir partiye oy vermemeli ve geçersiz boş oy verip onlarda protestolarını bu şekilde dile getirmelidirler.

KARDEŞLER;

Unutmayalım ki, bizleri kurtaracak olan ne cunta ne cunta denetimindeki partiler ne de bunların denetiminde yapılan seçimlerdir. Bizlerin gerçek kurtuluşu proletarya önderliğindeki demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm uğrundaki durmak bilmez mücadelemizdir. Bunun için bütün benliğimizle TKP/ML'nin önderliğinde birleşelim, örgütlenelim, silahlanalım.

—PARLAMENTO FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN MASKESİDİR !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

—KURTULUŞ SEÇİMLERLE DEĞİL, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLEDİR !

Hiçbir İhanet, İftira, Yalan ve Saldırı Partimiz TKP/ML'i Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık Mücadelesinden Alıkoyamaz!

Hakim sınıfların en palazlanmış kesimi, Amerikancı generaller vasıtasıyla 12 Eylül askeri faşist darbesini gerçekleştirerek iktidardaki konumlarını hem güçlendirdiler, hem de pekiştirdiler. Bu darbe, ülkemizdeki emperyalist talandan 40 yıldır en fazla payı alan ve dünya halklarının en azılı düşmanlarından biri olan ABD emperyalistlerinin isteği ve amaçları doğrultusunda gerçekleşti. Nitekim 12 Eylül darbesinden sonra ülkemizin kapıları ABD emperyalizmine açıldıkca açıldı. Özellikle 12 Eylül darbesinden sonra ülkemiz, ABD emperyalizmi tarafından çeşitli ülkelerde halklara karşı gerçekleşmiş olan onlarca darbenin planlayıcılarının, Vietnam, Kamboçya, Şili, Nikaragua, El Salvador, İran halklarının sel gibi akan kanlarına ellerini bulamış askeri uzmanlarının uğrak yeri haline geldi. Ülkemizi, Orta-Doğu halklarına yönelik bir saldırı üssü haline getirmeyi amaçlayan ABD emperyalistleri, bu amaçlarını gerçekleştirmede en iyi uşak olan cunta yönetimiyle el ele son üç yılda Türkiye Kürdistan'ında bir dizi tatbikat gerçekleştirdi. Yine aynı amaçla ona yakın yeni askeri havaalanı inşa edilmektedir. 12 Eylül darbesinden bu yana izlenen siyaset ve atılan adımlar faşist cunta yönetiminin ABD emperyalizminin Orta-Doğu halklarına karşı işlediği suçlarda savaş kışkırtıcılığında kullandığı sadık bir kuklası ve suç ortağı olduğunu göstermektedir.

Faşist cuntanın öve öve bitiremediği ekonomik politikası, İMF, Dünya Bankası gibi ABD emperyalizmi güdümündeki emperyalist mali kuruluşların ipliği birçok ülkede birden pazara çıkmış ve maliyeti sahibine pahalıya mal olan sahte reçeteleridir. Faşist cunta ücretlilerin alım gücünü süngü zoruyla düşürmesine, bu yolla iç tüketimi kısmasına, yatırımları durdurmasına rağmen dış ticaret açığını kapatamamaktadır. "İhracat Seferberliği" yaftası altında emekçilerin alın terlerinin ürünleri bir avuç tefeci, komprador tarafından ucuza gaspedilerek dış ülkelere satılmaya çalışılmaktadır. Her gün gelen resmi ve gayri resmi zamlarla halkın alım gücü sürekli düşerken, "enflasyon yükselir" öcüsüyle ücretlilerin zam talepleri geri çevrilmekte, ücretliler bir nevi açlık ve sefalete mahkum edilmektedir. Son üç yıldır yatırımlar tamamen durdurulmuş, hatta onlarca fabrika kapılarına kilit vurarak, binlerce işçiyi kapı dışarı etmiştir. Halktan toplanan vergiler "şirket kurtarma" maskesi altında cunta yanlısı kompradorlara paylaştırılmaktadır. İşsizlik çığ gibi büyürken, halkın konut sorunu had safhaya varırken, faşist cunta büyük gayretle polis kolejleri ve cezaevi inşaatlarına hız vermektedir. Bütün bunlar faşist cuntanın, ABD tarım bakanının resmen açıkladığı "Türkiye ileri bir tarım ülkesi olmalıdır", "Türkiye Orta-Doğunun meyva-sebze ambarı olmalıdır" sahte sözlerinin kendine ekonomik program olarak temel almasının bir sonucudur. Sanayi gelişmedikçe ileri bir tarım ülkesi olunmayacağına göre bunun anlamı Türkiye'nin yerinde sayması, hatta gerilemesidir. Zaten bu alandaki istatistiklerde bunu gösteriyor.

Faşist cuntanın üç yıllık icraatları, bugünlerde ağzından düşürmediği "demokrasi hayranlığının" ne olduğunu göstermektedir.En ufak bir eleştiriye tahammülü olmayan faşist generaller çetesinin "demokrasi" hayranlığı, kurdun kuzuya hayranlığına benzemektedir. İşçi sınıfı ve tüm halkın sınırlıda olsa var olan tüm haklarını gaspeden, demogoji, yalan ve süngü siyasetini kendine rehber edinen cunta, ülkemizi açık bir cezaevine çevirmiştir. 12 Eylül'den bu yana yoğunlaşan saldırılarla on binlerce devrimci demokrat tutuklanmış, binlercesi işkenceden geçirilmiş, yüzlercesi idam sehpalarında, işkencelerde, operasyonlarda katledilmiştir. Şiddet yoluyla halkı yıldırmayı, devrimci mücadeleyi durdurmayı, devrimci örgütleri çökertmeyi amaçlayan faşist cunta geçicide olsa bu alanda önemli "başarılar" kazanmıştır. Geçicidir diyoruz, çünkü tarihin tekerleğini, toplumsal gelişmenin akışını geri çevirmeye bu zamana kadar hiç kimsenin gücü yetmemiştir. 12 Mart faşist generallerinin yetmediği gibi, 12 Eylül cunta'cılarının da gücü yetmiyecektir. Hakim sınıfların bu alandaki geçici "zaferinde", başta işçi sınıfımızın öncü gücü partimiz TKP/ML olmak üzere devrimci örgütlerin ağır darbeler alıp geçicide olsa yenilgisinde faşist cunta'nın ABD emperyalizminin desteğinde çok yoğun bir saldırıya geçmesinin rolü büyüktür. Fakat bu yenilgide partimiz ve devrimci örgütlerin hata ve zaaflarınında rolü en az diğeri kadar büyüktür. Bu hata ve zaaflar Türk hakim sınıflarına, onların en palazlanmış kesimine ve siyasi temsilcileri cuntaya geçici bir "zafer" tattırmıştır.

Emekçi halkımız, Yoldaşlar!

12 Eylül darbesinden bu yana yenilen ağır darbelerin nedenlerini tahlil etmek, bunların geçmişle bağını ortaya çıkarmak, gelecek için geçmişten dersler çıkarmak, bu dersleri kararlılıkla hayata geçirmek başta partimiz TKP/ML olmak üzere her ciddi devrimci örgütün görevidir. Hatalarına karşı yaklaşım her devrimci örgütün halka ve devrime karşı sorumluluğunu gösterir. Partimiz TKP/ML geçmişten gelecek için dersler çıkarmak, düştüğü hatalar konusunda halka hesap vermek amacıyla köklü bir çabaya girişmiştir. Bu çabanın ürünlerini peyderpey kamuoyuna sunacaktır.

Emekçiler, Yoldaşlar!

Toplumda hiçbir sınıf birbirlerinden Çin seddiyle ayrılmazlar. Çıkarları birbirine zıd olan, aynı toplum içinde bir arada bulunan çeşitli sınıflar birbirleri üzerinde etkilenmede bulunurlar. Özellikle kapitalizmin gelişmesiyle birlikte yıllardır zengin olma hayal ve çabasıyla çırpınan, fakat sonunda iflaslarla proletarya saflarına katılan küçük ve orta-burjuva unsurlar kendi özelliklerini de beraberlerinde götürerek proletarya saflarına yayarlar. Egemen sınıflar kontrollerinde bulundurdukları üst yapı kurumları vasıtasıyla da diğer sınıfları kendi düşünceleri temelinde önemli derecede etkilerler. Bütün bu gerçekler proletaryanın ve onun öncüsünün saflarının homojen bir yapıya sahip olmadığını gösterir. Özellikle proletarya partisi saflarına girebilmeyi başaran burjuva, küçük-burjuva unsurlar ve süreç içinde yozlaşanlar proletarya partisinin irade ve eylem birliğini bozarak önemli zararlar verirler. Sınıflı toplum varolduğu sürece bu durum kaçınılmazdır. Bu durumun kaçınılmaz olması, proletaryá partisinin bu tür olumsuz unsurların at oynattığı bir örgüt anlamına gelmez. Çünkü proletarya partisinin hedefleri doğrultusunda yürüttüğü mücadelede başarı şansı, egemen güçlere karşı sürdürdüğü amansız mücadeleyi kendi saflarındaki olumsuzluklara, olumsuz unsurlara karşı ideolojik, siyasi ve örgütsel mücadeleyle birleştirmesine bağlıdır. Proletarya partisi kendi saflarında-

ki zaaf ve hatalara karşı amansızca ve kararlılıkla mücadele etmezse işçi sınıfı hareketinin tarihinde çok zengin ve acı örneklerini gördüğümüz onlarca revizyonist burjuva partiler gibi yozlaşır, amaçlarından sapar. Böyle bir felaketten uzak durmanın tek güvencesi proletaryanın öncüsünün kendi saflarında ML ideoloji ve siyaseti sürekli hakim kılmasına bağlıdır.

Emekçiler, Yoldaşlar!

Partimizin Nisan ayında yediği ağır darbede, 12 Eylül'den bu yana yenilen darbelerin bir devamı ve en ağırlarındandır. Nisan ayı içinde 25 civarında kişi ve çok miktarda parti değeri polisin eline geçti. 6 Nisan'da Bölge Komitesi askeri sorumlusu ALİ UÇAR yoldaş ev boşaltmaya giderken girdiği çatışmada katledildi. Yakalananlar içinde yer alan MK üyesi Ali Haydar Akgün poliste kendi çıkarlarını devrim ve halkın çıkarlarının üzerine çıkararak, düşmana teslim oldu. Partiye, devrime ve halka ihanet etti. Parti tarihimize kara bir leke olarak geçen bu ihaneti faşist Cunta partimize ve devrimcilere karşı azgın bir saldırı aracı olarak kullandı. Cunta'nın sözcüleri, egemen sınıfların yayın organları bire-beş katarak yoğun bir kampanya yürüterek partimizin ve devrimcilerin halk üzerindeki prestijini yok etmeye çalıştılar. Hatta sınıfsal konumlarından ve izledikleri karşı-devrimci eylem çizgisinden dolayı partimizle hiçbir ilişkileri olmayan çeşitli Ermeni örgütleriyle partimiz arasında sahte bağlar kurulmaya çalışıldı. Amaç, bunların halk nezdinde teşhirlerine partimizi ortak etmektir. İşkence tezgahlarında aylarca direnerek hakim sınıflara meydan okuyan, işkence tezgahlarını bile devrimi savunma kürsüleri haline getiren başta önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA'nın parti genel sekreterimiz Süleyman CİHAN'ın ve onlarca komünistin, devrimcinin adından bile korkan bu uşaklar sürüsünün ihanet eden Ali Haydar'ın bol bol reklamını yapma çabaları boşuna değildir. Amaç partimizi teşhir etmektir. Ama nafile! Çünkü partimizin emekçi kitlelerden saklayacağı hiçbir hatası olmamıştır ve olmıyacaktır. Partimiz saflarında Kaypakkaya'lar, Cihan'lar, Şerit'ler, Bakırlar gibi canını devrim yolunda seve seve veren veya verecek yüzlercelerin yanında, bu mücadelede tökezliyenlerin ve hatta Ali Haydar gibi ihanet edenlerinde çıkabileceğinin bilincindedir. Halka bu gerçeği her zaman anlatmıştır ve anlatacaktır. Partimizin; Ali Haydar'ın hata ve zaaflarını yeterince görmemesi, bu kişi üzerinde gerekli alt ve üst denetimi sağlıyamaması ve bunlardan dolayı bir yönetici organda hata ve zaaflarını artırarak sürdürmesinde uygun koşullar oluşturma noktasında önemli sorumlulukları vardır. Partimizin bu hata ve zaaflarının yalnız Ali Haydar özelinde değil, genel olarak önünde duran sorunları çözmedeki, kitlelerle bağını güçlendirmedeki yetersizliklerinde, yakalanmalarda ve yakalananlar içindeki küçümsenmiyecek orandaki yönetici ve üyenin işkencelerde değişik ölçülerde de olsa çözülmesinde önemli rolü vardır. Partimizin mücadele etmesi gereken bu hata zaaf ve eksiklikleridir. Bunların nedeni:

a)— Partimizin ideolojik alanda zayıflaması veya yeterince sağlam olmamasıdır. Bu sorun Uluslararası Komünist hareketin Çin ve Arnavutlukta geriye dönüşle birlikte aldığı darbelerden sonra içinde bulunduğu dağınıklık ve savunmasız duruma doğrudan bağlıdır. Faşist cuntanın saldırıları ve aldığımız yaralar yine bazı siyasi ve örgütsel sorunların öne çıkmasıyla ideolojik mücadele yeterince ele alınamamış ve giderek zayıflamıştır.

b)— Siyasi alanda sorunları çözmede düşülen hatalardır. İdeolojik gerileme ve zayıflık kendisini siyasi taktiklerin tespitinde de gösterdi. Somut durumun tahlilinde düşülen subjektivizm kendisini siyasi taktiklerin tespitinde düşülen hatada gösterdi. Ve bu yanlış tespit ve alınan ağır darbelerin yıkıcı etkisi sorunları daha da artırdı.

c)— Keza örgütsel alanda düşülen hataların siyasi taktiklerde düşülen hatalarla birleşmesinin sonucunda ortaya çıkan yıkıcı ve yıpratıcı etkisi.

d)— Yönetici organda bulunan yoldaşların (kırlar hariç) tamamen, büyük şehirlerdeki parti organlarınında kısmen (içinde bulunduğumuz gizlilik ve illegalite şartlarında kitle ilişkileri daralabilir, ama bu kopma noktasına gelmemelidir) kitlelerden kopması ve bürokratik çalışma tarzıyla bütünleşmesi sonucu kadroların giderek önemli derecede zaaflara düşmeleri ve bu durumun yarattığı yozlaşıcı etki.

e)— Kitlelerin mücadelesindeki düşüş, devrimci dalganın geri çekilmesi kitlelerin ruh hali ve olaylara gösterdiği duyarsızlığın, kadrolar üzerindeki etkisi. Özellikle de kolay devrim anlayışını hayal eden birçok unsurun beklediğini bulamaması ve hayal kırıklığına uğrayıp sağa doğru dönmesinin, irtica yıllarının getirdiği yozluk ve yılgınlıktan hareketle ML'ye veya parti çizgimize karşı duyulan kuşku vb'de birçok insanın ideolojik zayıflamasına yol açan bazı durumlardır.

Bunların kökleri ise önümüzdeki dönemde araştırma inceleme sonucu ortaya çıkarılacak ve özeleştirisi yapılacaktır. Faşist cunta Ali Haydar ve bu gibi teslim olmuş ihanet etmiş unsurların bol bol reklamını yaparak partimizin ve devrimci örgütlerin amaçlarının boş olduğunun, saflarının yakalandıktan sonra "pişman olan", "af dileyen" kişilerden oluştuğu propagandasını yapmaktadır. Bunun doğru olmadığını, Cuntanın binbir gayretle gizlemeye çalıştığı onlarca cezaevinde direnen, azim ve kararlılığından hiçbirşey kaybetmiyen binlerce devrimcinin mücadelesi göstermektedir. Faşist Cunta ne kadar bunları gizlese de gerçekler inatçıdır. Halk bunları bilmektedir. Ali Haydar gibi unsurların ihaneti, devrimin boş bir hayal olduğundan değil, kendi çıkarlarını herşey görerek, zorluklar karşısında yılmalarından ve bu yılgınlığı teslimiyete vardırmalarındandır. Teslimiyetler ve ihanetler, devrim mücadelesinin zor fedakarlık isteyen inatçı bir mücadele, devrimin ise bir zorunluluk olduğunu gösterir. Sonuç olarak faşist Cunta'ya şunu söylüyoruz: Nasıl ki 12 Mart paşaları, generalleri hainlerle, ajanlarla devrimci mücadeleyi durduramadıysa, siz de durduramıyacaksınız.

EMEKÇİ HALKIMIZ!

İçinde bulunduğumuz kötü koşullardan kurtulmanın, sömürüye, baskıya son vermenin, insanca yaşıyabilmenin, ülkemizin bağımsızlığını, halkımızın kurtuluşunu sağlıyabilmenin birtek yolu vardır. O da demokratik halk devrimi. Ve buradan da durmaksızın sosyalizm ve komünizme geçilecektir. Bizlerin gerçek anlamda kurtuluşumuz ancak böyle sağlanabilir. Devrim dışında hiç bir çözüm bizi kurtaramaz. Ne askeri cuntalar, ne sahte demokrasi palavraları, ne hakim sınıfların "adaletçiliği", ne de "halkçılığı" bizim yaralarımıza merhem olamadı, olamaz. 60 yıldır oynanan bu oyunlar; zam, zulüm ve acılardan başka birşey getirmemiştir. Bundan dolayı devrim yolunda güçlerimizi birleştirelim. Devrimi gerçekleştirebilmenin en temel görevlerinden birisi, en geniş yığınları devrim yoluna seferber etmektir. Emekçiler katılmadan devrim olmaz. Diğer bir zorunluluk ise proletarya partisinin önderliğidir. Eğer devrimci mücadeleye gerçek bir ML parti önderlik etmiyorsa, o mücadelenin başarı şansı, devriminde gerçek hedeflerine ulaşma şansı yoktur. O halde ülkemizin bağımsızlığa, halkımızın kurtuluşa ulaşma mücadelesinde gerçek bir ML, Komünist partisinin yol göstericiliği, önderliği şart ve zorunluluktur. On yıllık tarihi boyunca şanlı direniş destanları yaratan, yüzün üzerinde militanını devrim yolunda şehit veren, halkımızın umudu, işçi sınıfımızın öncü örgütü parti-

Devamı Syf. 27'de

Bürokrat Mülteci YD Hizibine Birkaç Söz!

YD Hizibi çıkardığı "Bolşevik" Partizan adlı yayın organının son çıkan Ağustos-Eylül sayısında, yüksek perdeden "teoriler"le bazı sorunlara sözde tavır takınarak, devrimcilere yakışmayan ağızla, dedikodu ve karalama türünden sayfalarca yazı yayınladı.

Bu yayın organında Partimizi hedef alarak yazılan 2 ayrı başlık altında yazı yayınlandı. Biz burada kısaca bu yazılara tavır takınacağız. Aslında gerek bizim, gerekse Türkiye devrimci hareketlerince muhatap dahi alınmayan bu bir avuç bürokrata cevap vermeyi kendimizce zorunlu gördük. Çünkü acizliğin ve yok olmanın verdiği kinle ağzından çıkanı kulağı duymayacak kadar, devrimci yayınlarda kullanılmaması gereken bütün kelimeleri peş peşe dizen hizibe cevabını vermeden önce, o çokca kullandığı "ar damarı çatlamış burjuvalar" terimini kendilerine iade ediyoruz.

Sözde proletarya partisini inşa edecek yayın organı olarak tabanına yutturmaya çalıştığı ve bizim oportünizmin bakkalı olarak nitelendirdiğimiz yayın organının hemen her sayısında dil ucuyla da olsa bir iki siyasi harekete laflar yetiştiren hizibi en fazla çileden çıkaran şey de, kimsenin kendilerini muhatap almamalarıdır.Bu durumdan böbürlenen hizip "bakın bize kimse cevap veremiyor" diye kendi kendini avutuyor.Bugüne kadar gelinen sürede, devam eden bu durumdan ötürü hizip taktik değiştirdi. Bu türden tahrikçi yazılarla kendilerine zorunlu cevap verilecek ortamı yaratmak istiyor.Ama bunu yaparkende hizip provakatif ve polisiye bir konuma yer yer düşüyor. Hizip provakatif tavırlarının bir örneğini son olarak Almanya'nın Köln şehrinde yapılan faşist cuntayı protesto mitinginde göstermiştir. Siyasi acizliğinin sonucu olarak yaratmak istedikleri provakasyonda arkadaşlarımıza saldıran hizip, birkaç arkadaşımızın yaralanmasına neden olmuştur. Binlerce kitle tarafından linç edilmesi hiçte zor olmayan hizibin linç edilmesi yine yoldaşlarımız tarafından zorla önlenebilmiştir. Olayın bu şekilde önlenmesi hizibin amacına ulaşmasını önleyebilmiştir. Burada hizibi birkez daha uyarıyoruz. Bu tavırlarınızdan vazgeçin. Yazımızın amacı bu olmadığından bu konuyu geçiyoruz.

Biz bu yazımızda kısaca hizibin birçok iddiasına değinmek ve bu konuda kimin mumunun yadsıya kadar yanacağı hakkında değerlendirmeyi kamuoyuna bırakmak istiyoruz.

Hizip yazısının başında çok babacan bir tavırla yüksek perdeden atıflar yapıyor ve ağızlarında bir sakız gibi evirip çevirdikleri ve her kelime, her cümlesinde çokça kullandıkları şu ünlü "Bolşevik" Parti inşası (!!!) nın yaratılması görevi altında nasıl "ezildiklerini" ve bu "ağır yükün" sırtlarını nasıl "nasırlaştırdığını" ve kambur ettiğini vb. çok hamasi nutuklarla söyledikten sonra, "bilimsel" eleştirilere geçiyor.

Kendileri hakkında aldığımızı iddia ettikleri bir karar hakkında şöyle diyor.

"**Birinci örnek**: *Menşevik "Partizan"cıların Bolşevikleri kendi ilişkilerinde barındırmama, korumama kararı almalarıdır."*

Bunu söyleyen hizip biraz altta ise bizim bir Alt Gerilla Bölgesi Parti Organının dağıttığı bildiriden bazı alıntılar alıp yorum yapıyor, ve şöyle diyor:

"Biz sözkonusu bildiriyi incelediğimizde, henüz bunun tam olarak (aç—Hizip) *Bolşevikleri kendi ilişkilerine bırakmama konusunda alınmış bir karar olmadığını, ama o yönde atılmış bir adım, ve bizlere, bizim yoldaşlarımıza yapılmış bir uyarı olduğunu tespit etmiştik. Çünkü aynı bildiride "gündüzleri dolaşmayın" vb. türünden uyarılarda vardı. Ama, ardından, bu bildirinin dağıtılmasından hemen kısa bir süre sonra, başka bir alanda, "Partizan"cı oportünistlerin örgütlü savunucuları kendi evlerine giden Bolşevik Partizan savunucusu yoldaşlara "bir daha kendi evlerine gelmemelerini", "Bolşevikleri kendi evlerine almamaları için karar aldıklarını", "bu kararın bölgesel bir karar olduğunu"; vb. duyuruyorlar. Aynı kişiler bu kararına gerekçe olarak Bolşeviklerin "Parti yıkıcısı" olduklarını gösteriyorlar."*

Hizip bu anlayışından hareketlede bizim aslında kendilerini evlerimize almamayı düşündüğümüzü ama bunu söylemeye cesaret edemediğimizi vb. söyleyerek çeşitli demogojiler yapıyor.

Hizip kendi yazısında da açıkca söylemek zorunda kaldığı gibi, dağıtılan bildiri kendilerini özelliklede rahata düşkünlük ve hantallıklarından dolayı gizlilik kurallarına dikkat etmedikleri noklarında uyarıyor. Yoldaşlarımız bildiride hizibe maddeler şeklinde çeşitli uyarılarda bulunuyorlar. Bunlardan biriside burada bahsedilen uyarıdır. Daha iyi anlaşılması için bunu aktarıyoruz. Bildiri şöyle diyor:

"Dördüncü olarak; hantallık ve rahata düşkünlüklerinden dolayı, keyfi olarak gündüz dolaşan, üstelik en sağlam kitle ilişkilerimizide geniş bir biçimde ve rastgele kullanan bu pek gayretkeş "Bolşevikler" (!!!) muhtemel zararlara yol açmadan —çok zorunlu nedenler dışında— gündüz dolaşma zaaflarını kısa sürede aşmalıdırlar. Aksi halde, içinde yaşadığımız çetin koşullarda devrimcileri barındırma fedekarlığı gösteren ve onlara yardım eden bütün kitle ilişkilerine çağrı yapmak zorunda kalacağız (tavır almaları için)."

Burada yoldaşlarımızın söyledikleri anlayanlar için yeterde artar bile. Şimdi hizip bunun üzerinde neden demogoji yapıyor. O kendi arkadaşlarını gizliliğe uymadıkları ve o yörenin şartlarına göre hareket etmedikleri için uyaracağı yerde, bizim bu tavrımızın altında başka şeyler aramaya çalışıyor. Bildiride açıkça belirtildiği gibi, böylesine zor şartlarda bize destek veren ve kendilerinin de bizim örgüt ilişkimiz olduğunu kabul ettikleri ilişkilerimizin böyle rastgele sorumsuz bir şekilde kullanılmasına elbette göz yumamayız. Bu konuda bizden iyimserlik bekleniyorsa, hizip ham hayal içindedir. Hizibin sorumsuzluğu sonucu meydana gelecek bir olumsuzluk direk bizim örgütsel yapımıza darbe vuruyor ve bizi olumsuz yönde etkiliyorsa, biz bu konuda hiçbir şekilde iyimser davranmayız, bunu hizip o kuş beynine koysun. Bu konuda bırakalım bizi, bu sorumsuzluğu en sıradan insanlar bile hoş karşılamayıp eleştirirken, hizip her nedense hiç ağzını açmıyor. Yazısında bu ilişkilerin kendilerini evlerine almaması halinde polisin eline geçeceğinden bol bol bahseden hizip, her nedense böyle sorumsuzluklar sonucu hem kendi adamlarının, hemde bizim ilişkimiz olan insanların polisin eline geçebileceğini hiç hesaba katmıyor.

Yine hizip, bir yerde bizim örgütlü bir taraftarımızın kendisini eve almadığını ve bu konuda kararın olduğunu vb. söylediğinden bahsediyor. Şimdi biz burada kim nerde ne dedi onu bilemiyoruz. Ama şunu açıkca söyleyebiliriz ki, bu konuda bir bildiri çıkmış ve bu sizede ulaştırılmışsa, siz burada yazılanları hesaba katmadan, yine "dediğim dedik, çaldığım düdük" misali kendi bildiğinizi okur tavrıyla gündüzleri dolaşıp, bu ilişkileri rastgele kul-

landınız ise, bu yoldaşımızın size karşı takındığı tavır bizce doğrudur. Bu tavrınızı düzeltmediğiniz sürecede, sizin belirttiğiniz o yörenin size karşı bölgesel tavrı bu olur. Bu konuda tavrımız kesindir. Ya kendinizi düzeltir gündüz rastgele dolaşmazsınız, ya da böylesine bir tavıra maruz kalırsınız, bunu kafanıza koyun.

Hizip bu durumda kendi tavrını düzeltmediği gibi, babacan tavırlarla, bunun devrimci dayanışma olmadığını, oysa kendilerinin devrimci dayanışma konusunda çok duyarlı olduğunu, hatta bizim yoldaşlarımıza bile önemli yardımlar yaptıklarını vb. türünden nasihatlarda bulunuyor. Biz burada devrimci dayanışmadan ne anladığımızı ve bunu hayata nasıl geçirdiğimizi uzun uzun anlatmayı gereksiz görüyoruz. Çünkü Türkiye devrimci hareketi kimin ne olduğunu ve ne yaptığını bilir. Biz devrimci dayanışma gereği birçok örgüte silah yardımıda yaptık. Biz cezaevinden adam kaçırılmasınıda, kaçan adamların barındırılması görevinide üstlendik, yine birçoğuna maddi yardımda da bulunduk. Biz kendi şeflerinize dahi ciddi arandığı için silah bıraktık, yine bugüne kadar ve bugünde sizi ilişkilerimizde barındırdık ve barındırıyoruz. Bunu dostta, düşmanda çok iyi bilir. Ama siz bunu anlamak istemeyecek kadar cahilce davranıyorsunuz. Bizim dikkat çektiğimiz ve bu konuda hiçbir başıbozukluğa meydan vermemek istediğimiz nokta, bu dayanışmanın karşılıklı süren ilişkisidir. Bu konudaki karşılıklı samimiyettir. İşte hizip, tam da bu noktada ciddiyetsiz davranıyor. Kendi arkadaşları zorda kaldığı ve polise yakalanmaması için sadece bunun için eve gelmiyorlar, ve biz ne bunun için ne de burada gelip tartıştıkları içinde değil. Bunlar bizim örgütlü arkadaşlarımızı kendi adamlarıymış gibi kendi işlerinde kullanmak istemeleri ve buraları deşifre etmeleridir. Mesela Hizip bir alanda bizim örgütlü bir arkadaşı kuryesiymiş gibi kullanmak istiyor. Üretime bağlı olan bu arkadaşı bir başka yere kurye olarak yollamak istiyor. Yol parasınıda bu arkadaş karşılamak suretiyle. Şimdi bu denli iyimserliğide bizden beklemeyin. Bizim partimizin imkanlarını size kucakla açıp parti yıkıcılığı için size yardım eli uzatacığımızı bekliyorsanız, bu çocukça düşüncelerinizden vaz geçin. Dünyanın hiç bir yerinde böyle birşey yaşanmamıştır. Hele hele devrimci dayanışma adına.

İşin diğer bir ilginç yanıda hizibin çok "bilimsel" bir tespitle bu kararın objektif sonucunu tahlil etmesidir. Hizip şöyle diyor:

"Bu kararın objektif sonucu, devrimcilerin (Bolşeviklerin) faşizme yem olmalarını önermektir. Onları dışarıda bırakarak polisin eline düşmelerine yol açmak ve böylece Bolşevik örgütü (aman ne "Bolşevik" örgütü (!) —yn.) *çökertmeye uğraşan faşist komprador patron ağa devletine hizmet etmektir.* Bu bakımdan Menşeviklerin bu kararı objektif olarak karşı-devrimci bir karardır." (aç—Hizip)

İşte ukalalığın daniskası buna denir. Ey bizim keskin "Bolşeviklerimiz". Bu gidişle çok ulu ve şerefli bir terim olan Bolşevik'liğin adınıda batıracaksınız. Örnek Komünistleri belirleyen bu isim, aynı zamanda Rusçada çoğunluk anlamınada gelmektedir. Ama ya siz ? siz bununla ne denli uyum teşkil ediyorsunuz. Ne TKP/ML-nin II. Konferansında çoğunluk sağladınız, ne de kitle ilişkilerinde, ama utanmadan ne hikmetse hemen bir çırpıda "Bolşevik" oluverdiniz. O çok güçlü ve "tuttuğunu koparan" türünde gösterdiğiniz "Bolşevik örgütünüz" öyle zavallı bir durumda ki, kendi yoldaşlarınızdan birinin çok güzel bahsettiği gibi, suda ıslanan ve köşeye büzülen bir kedi yavrusu gibisiniz. Ama buna rağmen yaktık, yıktık palavralarınıda kimseye kaptırmaya pek niyetli değilsiniz. Mao Zedung Yoldaşın çok güzel bir sözü vardır. Der ki, "bazı köpekler kuyrukları hep havada dik gezerler, ama bunlarda bazen kuyruklarını bacaklarının arasına almasını bilmelidirler." Bizde size şunu söyluyoruz, eğer o "çok güçlü" olan örgütünüz bizim ilişkilerin sizi evine bırakmaması sonucu faşist komprador patron-ağa devleti tarafından darbe alıp çökecekse, ne denli sağlam örgütlendiğinizi anlayın artık. Şimdi bu sorunun bir yanı. Biz bunu pek önemli görmüyoruz. Çünkü ülkede birkaç arkadaşınızın dışında neyiniz var. Örgütümüz diye yutturduğunuz o bürokrat kuruluş ne var ne yoksa yurtdışında. Faşist cuntanın ülkede size darbe vurabilme diye birşeyi yok. O çok keskin laflarla attığınız mücadele palavraları ve ülke gerçeklerini kavramama vb. gibi sözleri söylerken, biraz yüzünüz kızarsın. Sormak lazım size, bugüne kadar 1981'in Mart ayında ayrıldınız, bugün 1983'ün Ekim ayı, 3 yıl kadar olan bu sürede hemde cuntanın azgınca saldırdığı ve en sıradan yurtseverlerin bile yakalanıp işkence gördüğü, onbinlerin cezaevine düştüğü bir ülkede, sizin kaç adamınız yakalandı, veya işkence gördü, veya şu anda cezaevinde. O sosyal-faşist dediğiniz insanların bile yüzlerce adamı içeride, "TKP"nin önemli bir adamı işkencede katledildi, ya sizin ? Birde utanmadan bol keseden teoriler vb. gibi nutuklar atıp duruyorsunuz. Burada şunu belirtelim ki, biz değil hizibin, en sıradan insanın bile işkence görmesini ve içeri düşmesini istemeyiz. Burada belirtmek istediğimiz hizibin niteliğine ilişkindir. Yani onun ülkede olmaması ve hizibin Avrupa "devrimcisi" olmasıdır. Bu anlamda da örgütlerinin cunta tarafından darbe yemesi diye birşey hizip ve onun gibi olanlar için sözkonusu değildir. Bugünün Avrupa'sında polis henüz hizibe ve bazı örgütlere saldırı başlatmamış, eğer burada da böyle bir saldırı başlarsa, hizip o zaman aya, yani polislerin olmadığı yere gider ve "çok usta" taktiği ile bu darbeden de kurtulmuş olur.

Hizibin çok iddiali bir palavrasıda bizim kendilerini örgütlü ilişkilerimizin evine almama yönünde aldığımız bu kararla —ki böyle bir karar yok, bunu yukarıda izah ettik— aslında başka bir amacımızın olduğu sonucuna varıyor. Ne kerametse şöyle diyor:

"Menşevikler böyle bir karar almakla iki amaca varmak istiyorlar. Birincisi; evlerine gidilen örgütlü taraftarlarının tartışmalar içinde muhtemelen ikna olup, Bolşeviklerin saflarına geçmelerini önlemek —ki bunun epeyce örneği var. İkincisi; örgütlü sempatizanlar önünde kendi sorumlu kişilerini Bolşeviklerle tartıştırmamak, böylece tartışmadan sıvışmak."

Hizibin buradaki palavrasına meselelerden haberi olmayan sıradan insanlar belki inanabilirler. Ama sorunları az çok yakınen bilenler için bu "çok bilimsel" tespitin bir palavradan öteye birşey olmadığı açıkdır. Yazıda hizip öyle bir hava yaratıyor ki, sanki kendileriyle tartışacak kimse yok veya bugün dahi hiç tartışma olmuyormuş gibi. Tam tersine bugün kendilerinin varının yoğunun olduğu yurtdışında b gün tartışma imkanlarınında olduğu bu yerde, her zaman tartışma oluyor. 3 yıldır en fazla yurtdışında tartışılıyor. Hizibin şu palavrasına bakın: *"birincisi; evlerine gidilen örgütü taraftarlarının tartışmalar içinde muhtemelen ikna olup Bolşeviklerin safına geçmelerini önlemek için* —ki bunun epeyce örneği var. (abç)" Eğer gerçekten hizibin bahsettiği gibi olsaydı 3 yıldır en fazla tartışılan yurtdışında şimdiye kadar bizim hiç adamımızın kalmaması gerekirdi, şimdiye dek bunların hepsinin hizibe geçmesi lazımdı. Ama halkın şu çok önemli bir sözü vardır: "Kelin dermanı olsa, kendi başına sürer" diye. Hizip, bırakın adam kazanmayı, kendi elindeki insanları bile tutamadı. Zaten bizden sonra kendi içinde yeniden bölündü ve yine saflarındaki birçok kişi mücadeleyi bıraktı ve bugün ise, varlıkları tartışma gerektirir bir durumdadır. Ama yine palavrayı elden bırakmıyor. Tartışmalardan sıvışma meselesine gelince, en büyük tartışmaların olduğu ve

sizinde şefinizin katıldığı tartışmalarda, şefinizin "gidin filozoflarla tartışın" diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışması ve başka konulara geçmesi kimin nasıl sıvıştığının açık kanıtıdır. Yine yurtdışında düzenlenen birçok tartışmada, tartışmanın olacağı yerler belirlenip bu konuda bütün herkese çağrı yapılmasına rağmen siz birçok toplantıya gelmediniz, ama buna rağmen halen daha tartışma, tartışma diye çığırtkanlık yapmaktan da geri durmuyorsunuz. Buna rağmen yine sizin bu iddialarınız kibirli ve kuruntululuğunuzun ta kendisidir.

Hizip yazısındaki diğer bir iddiasında ise şöyle diyor:

"**İkinci örnek**: *Menşevik "Partizan"ın karşı-devrimci tavırlarından biriside, faşizm tarafından aranan yoldaşlarımızın aynı zamanda silahsız bırakılmalarıdır. Yani Menşevikler bizim yoldaşlarımızı evlerine almamaları şeklinde attıkları birinci adımı, yine bizim yoldaşlarımızın kendilerini korumak için sürekli yanlarında bulundurdukları silahlarını* çalmakla (aç—hizip) *ikinci adım olarak tamamlamaktadırlar.*"

Hizibin burada yeniden bahsettiği bizi evlerine almıyorlar şeklinde belirttiği konuya üstte değinmiştik. Burada kısaca şu silahlar meselesi üzerinde duracağız. Yalnız bu konuya geçmeden önce hizibin yazısında sık sık bahsettiği şu **çaldılar** (abç) kelimesinin üzerinde biraz duralım. Hizip yazısında peş peşe çaldılar kelimesini yerli yersiz dil bilgisi kurallarına bile uyumsuz bir şekilde kullanmış. Hizibin özellikle çaldılar şeklinde ifade kullanmasının amacı, gerek ülkemizdeki mevcut burjuva yasalarınca, gerekse toplumumuz tarafından yüz kızartıcı bir şey olan hırsızlığı ifade eden çalma kelimesini kullanarak, bizi teşhir etmeye çalışmaktadır.Ama aldanıyor. Hizibe gelince, hizibin o kuş beynine göre her ayrılan ve giden elindekiyle gitsin veya otursun bizimle hissesini bölüşsün ve payına düşeni alıp gitsin. İşte hizibin mantığı. Biz böyle birşey yapmıyacağız, halkımızın nice fedakarlıklarla bize yaptığı yardım ve yoldaşlarımızın kanı canı pahasına yaratılan bu değerleri kavga kaçkınlarına terketmiyeceğiz. Bunu kafanıza koyun. Şimdi size sormak lazım, siz Spartaküs ile ayrılığınızda oturup bölüştünüz mü mevcut değerleri? buna cevap verin, o zaman ne kadar "ilkenize" uyduğunuz ortaya çıkar.

Hizibin ilginç bir iddiasıda faşizm tarafından aranan yoldaşını silahsız bıraktığımız vb. gibi şeyler. Birincisi; biz hizibin şu anki şeflerinden olan bir arkadaşa ciddi arandığı için kendisini koruması amacıyla bir Kleşin ve bir 14'lü silah bıraktık. Biz onun silahını alma diye bir şeyi düşünmedik, aksine o kişi başka arkadaşların silahlarını almak için sinsice planlara baş vurdu, kendisiyle konuşan yoldaşlarımızın yanındaki silahı almak için silahın üzerine atılan şefinizden daha pratik davranarak silahı kapan yoldaşımız, şefinizin bu tavrını boşa çıkardı. Bu duruma rağmen yinede şefinizdeki silahı elinden almadılar. Ama buna rağmen siz utanmadan "yoldaşımızın elindeki silahı almak istediler" diyorsunuz. Eğer onu silahsız bırakmak isteseydik, onun elinden silahını alırdık bu o kadar zor değildi. Yine burada şunu belirtelimki, biz her ayrılanada bir silah bağışlayacak durumda da değiliz. Eğer o kişi dürüst ve samimi ise, korunmaya muhtaçsa bunu bildirsin, bu görevide üstleniriz ve nitekim böyle şeyler çokca oldu. Ama bu son insanların durumu daha da farklıdır. Yılgınlıkları sonucu mücadeleyi terkeden bu adamlara hiçbirşey olmamış gibi hemen kucak açtınız. Önceleri pili biten yılgınların durağı PDA idi, şimdi sizde bu konuda PDA'dan hiç aşağı kalmıyorsunuz. Yılgınların son otobüs duraklarının tabelasında "Bolşevik Partizan" yazıyor.

Yazıda yer alan diğer bir şey ise, halktan bir aileye hizibin bıraktığı silahın istenmesi meselesinde meydana gelen durumdur. Hizip bu sorunu istismar edercesine abartmaktadır. Oysa bizim bu konudaki tavrımız ortadadır. Polisiye tavırlar falan diye meseleye yaklaşan hizip, soruna ciddi ve samimi yaklaşmıyor. Evdeki silahı istemeye giden yoldaşlarımız bu eve karşı sert davranmışlardır. Bu konuda hatalıdırlar ve biz bu konuda özeleştiri yaptık ve o aileylede bu sorun konuşuldu. Bu aileye kötü davrananlardan birisiside son olarak bizden ayrılan ve sizin yoldaşımız diyerek kucaklarınızı açıp bağrınıza bastığınız adamdır. Saflarımızda ikende tahrikçi davranışlarıyla birçok olumsuzluğa neden olan bu unsur bu aileye karşıda aynı şekilde davranmıştır. Umarız bu "yoldaşınızla" konuştunuz. Tırnak içinde yoldaşınız diyoruz çünkü, saflarımızda iken çok keskin anti-"Bolşevik"ci olan bu unsur, nasıl olduysa birden "Bolşevikçi" oluverdi. Maşallah sizde Mevlana tekkesi gibi herkese kucak açınca yılgınların ve kaçkınların dergahı olmada epeyce mesafe katetmeye başladınız.

Bu evden istenen silah bizim kendi şeflerine kendisini koruması için bıraktığımız Klaşinkof marka silahtı. Bu silahın oraya bırakıldığı biliniyordu. Evden bunu istemelerine rağmen, ev vermeyince çekip gidiyorlar. Daha sonra evin uzağında bir yerde, toprağın iyi kamufle edilmemesinden dolayı buralarda birşeyler olabileceğini tahmin eden yoldaşlarımız bakınca tesadüfen bu silahı gömülü olduğu yerde bulmuşlardır. Bulunan bu silahın hizibin şefine kendisini koruması için bıraktığımız silah olduğunu yoldaşlarımız silahı görünce tanımışlardır. Silah şu anda bizdedir. Silahın saklı olduğunu hizip kendiside kabul ediyor.

Hizip hem bunu yazıyor, yani silahın gömülü olduğundan bahsediyor, hemde utanmadan bizim bu silahı almamızı yoldaşlarının silahsız bırakılması olarak yorumluyor. Biz o silahı almasaydık orada zaten yer yer paslanan o silah şimdiye çok daha kötü bir hale belkide çalışmaz hale gelebilirdi. Şimdi biz burada hizibe ve bu yazıyı okuyan tüm aklı başında insanlara soruyoruz.

— Yere gömülü olan bir silahın faşizme karşı savaşımda rolü nedir?

— Bu yere gömülü olan ve paslanmaya yüz tutan silahla hizip kendini faşizme karşı nasıl savunuyordu?

— O silahın yerde paslanacağına bugün omuzlarda ve onu kullanan usta ellerde olması iyimidir, kötümüdür?

Bizce iyidir.!

Eğer bizim amacımız başta da belirttiğimiz gibi şefinizden bu silahı almak olsaydı, bunu alırdık, veya hiç baştan vermezdik. Bu kişi orada bulunduğu dönemde bu silahı kullandı ve sonra o alanı terk edip gittiğinde de silahı gömdü gitti (faşizme karşı kendinizi korumak için tabi).

Eğer bu adam o alandan giderken sizin orada bir tek adamınız olsaydı, bu silahı ona verirdi. Yoksa öyle halktan bir insana değil. Peki o dönem bu silahın size ne faydası olacaktı? Hiç.(!)

Burada şunu belirtelimki, bizler nice fedakarlıklar sonucu yaratılan bu değerlerin toprakta çürümesine ve çar çur edilmesine asla müsaade etmiyeceğiz. Bu konuda tavrımız kesindir. Size son olarak yapacağımız önerimiz bu tür provakatif tavırlarınızdan vaz geçmenizdir.

Hizibin değindiği diğer bir konu da bizim karşı-devrimle aramızdaki sınır çizgimizi belirli noktalarda "kaldırmamızmış"(!!) Bu konuda yayınında şöyle diyor hizip:

"**Üçüncü örnek**: *Son olarak menşevik "Partizan"ın yalnızca Türkiye'de değil, aynı zamanda yurtdışında da somut olarak devrim ile karşı-devrim arasındaki sınır çizgilerini belli noktalarda kaldırdığını da burada belirtmek istiyoruz.*

Bilindiği gibi, 1982 12 Eylül'ünde Batı Almanya'da Cunta'yı protesto eden bir yürüyüş yapıldı. Bu yürüyüşün içeriğini ifade eden bir de ortak platform çıkartıldı. Bu platform içeriği itibarıyla revizyonistti ve kesinlikle devrimin hedeflerini net bir biçimde orta-

ya koymuyordu. Örneğin ortak platformda sosyal-emperyalizme karşı mücadeleden söz edilmiyordu. "iki süper devleti baş düşman" olarak gören menşevikler, bu platforma imzalarını attılar ve sosyal-faşist örgütlerle de eylembirliği yaparak ortak yürüyüşü gerçekleştirdiler."

Biz buradaki iddialardan önce şu karşı-devrim ile aramızdaki sınır çizgisini "kaldıran" hizibin dahiyane iddiasına değinelim. Hizip bunun böyle olmasını platforma sosyal-emperyalizm teriminin ve ona karşı mücadelenin bahsedilmemesine bağlıyor. Öncelikle şunu belirtelimki, bu eylem Cunta'ya karşı mücadele temelinde oluşan bir eylembirliğidir. Bu platformda sosyal-emperyalizm teriminin yer almaması sosyal-faşistlerinde bu işin içinde olmasına direkt bağlı değildir.Eğer hizibin mantığıyla gidersek biz bugün Cunta'ya karşı mücadelede bırakalım sosyal-faşistleri, halk sınıf ve tabakaları arasında gördüğümüz Dev-Yol, Dev-Sol, PKK vb.gibi örgütlerle de böylesine eylem birlikleri gerçekleştirmemiz mümkün değildir. Çünkü burada ismini saydığımız ve yine bunun dışında halk sınıf ve tabakaları içinde gördüğümüz belirli siyasi hareketler de Sovyetler Birliği'nin bugünkü yapısını sosyal-emperyalizm olarak görmemektedirler. Bundan ötürü bu örgütlerin katıldığı bir platformda illede sosyal-emperyalizm kelimesinin geçmesini beklemek veya bunu hizibin yaptığı gibi kalıplaştırmakla, bırakalım RSE'nin uşağı "TKP", "TİP", "TSİP" vb. gibi örgüt ve partilerin cunta ile aralarındaki çelişkiden yararlanmak amacıyla bunlarla taktik olarak çeşitli eylembirlikleri yapmayı, halk saflarındaki bazı örgütlerle bunu yapamayız. Kaldı ki biz, sosyal-emperyalizmin teşhir edilmesinin tek ölçütünü onun adının platforma girip girmemesi olarak da ele alamayız. Biz, eylemin bizzat içinde ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesi temelinde devamlı teşhir etmekteyiz. Burada son olarak şunu belirtelim ki, bu eylembirliklerinde biz olmazsak eğer, sosyal-faşistler tamamen dümeni ele geçireceklerdir. Hizip, eğer ciddi anti-RSE'ci ise "keskin mücadeleciliğini" gelsin buranın içinde yürütsün. Bizi, cuntaya karşı mücadelede hakim sınıflar arasındaki çelişkiden yararlanmak amacıyla yaptığımız bu geçici eylembirlikleri meselesinde eleştiren ve bunun bolca anti-propagandasını yapan insanların ne denli Marksizm-Leninizmi kavradıkları ortadadır. Onlardan Lenin'in şu sözünü kafalarına yerleştirmesini istiyoruz:

"Kendinden daha güçlü olan bir düşman, ancak en son kertesine varan bir çaba gösterilerek ve düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan, ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında, her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve katagorileri arasında en küçük çıkar çelişkilerinden, ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsa da, sallantılı olsa da, koşula bağlı bulunsa da, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasa da, sayıca güçlü bir müttefiki kendi yanına kazanmak için, en küçük olanaktan, en büyük özen ve uyanıklılıkla, en ustaca ve en akıllıca yararlanıldığı taktirde, yenilgiye uğratılabilir. Bu gerçeği kavramıyan bir kimse Marksizm'in de, genel olarak *modern bilimsel sosyalizmin de zerresini anlamamıştır."* (Lenin Sol Komünizm Sf. 75-76)

Lenin yoldaşın burada çok açık ve net bir şekilde hiçbir yoruma meydan vermeyecek bir biçimde ortaya koyduğu bu anlayışla hizibin savunduğu ve ortaya koyduğu anlayışı karşılaştırdığımızda kimin Marksizm-Leninizmi nasıl kavradığı ve Marksist-Leninist çizgi ile karşı-devrim arasındaki çizgiyi ortadan kaldırdığı gayet açıktır. Böylesine açıkca ortada olan bu gerçeği ve düşmanlar arasındaki çelişkiden yararlanmayı ancak hizip gibi revizyonist, troçkistler inkar edebilirler. Hem de bu troçkistliklerini Marksizm-Leninizm cilasıyla cilalayıp en keskin devrimcilik adına piyasaya sürerler. Ama bunlar da bir sonuç vermeyecektir. Geçmişte çokca piyasaya sürülen bu silahlar artık paslanmıştır ve oportünizmin, revizyonizmin, troçkizmin cephaneliğine ait olmuştur.

Hizibin buradaki diğer bir iddiası ise şu, bizim, "iki süper devleti baş düşman" görmemizmiş (!!!). Hizip şöyle diyor:

"'iki süper devleti baş düşman olarak gören menşevikler"

Şimdi birincisi bizim böyle bir tesbitimiz yok. Partimizin 1. Konferansında kabul edilen anlayış bugün halen resmi görüşümüzdür. Hizip bu düşüncemizin resmen değişmediğini bildiği halde böyle bir iddia ileri sürmesi samimiyetsizliğin kanıtıdır. Kaldıki "iki süper devleti baş düşman görmek" neden hemen karşı-devrim ile aradaki sınır çizgisini kaldırsın. (Bu sorunun tartışması ayrıdır. Doğruluğu veya yanlışlığı üzerinde durmak istemiyoruz. Bu anlayıştan hareket edersek hizibe göre sadece kendi sınır çizgilerini "kalın çizmiştir") ve hizip bu iddiasından hareket ederek bizim karşı-devrim ile aramızdaki sınırı ortadan kaldırdığımızı iddia ediyor ve şu "bilimsel" tesbiti yapıyor:

"Görüldüğü gibi, bu örnekler menşevik oportünist çizgiye sahip olan "Partizan"ın yer yer karşı-devrim ile arasındaki sınır çizgilerini kaldırdığını, bu noktalarda halkın ve devrimin menfaatlerini sorumsuzca bir biçimde ayaklar altına aldığını açık bir biçimde isbatlamaktadır."

Burada yine hizibin şu ünlü sözünü kullanarak diyelimki, böyle bir şeyi ancak "ar damarı çatlamış burjuvalar" iddia edebilir. Biz sorunu yukarıda bilimsel olarak ele aldık ve ortaya koyduk. Hizip şöyle bir kendine ve savunduklarına bakmalı ve özellikle de hizibin tabanındaki dürüst insanlar bu konuda kimin neyi nasıl savunduklarına ve bu noktada kimin karşı-devrim ile arasındaki sınır çizgisini ortadan kaldırdığına bakmalıdırlar.

Hizibin yazısında yer alan diğer bir şeyde mücadele kaçkınlığı ve kişiler hakkında bizim konuşmayı sevdiğimiz iddiası.

Bu konuda ölçüyü iyice elden kaçıran hizip, herşeyi ihlal edercesine bizim bazı kadrolarımızın yurtdışına çıktığını vb. yazmaktadırlar. Şöyle diyorlar:

"Bugün "Partizan"ın önemli bazı kadroları yurtdışına kaçmıştır. "Partizan" oportünistleri neden bunlara da "mücadele kaçkını" dememektedirler."

Şimdi biz hizibin burada belirttiği (hedef gösterircesine) şeyin polisiye bir tavır olduğunu belirtiriz. Meselenin diğer bir yanı ise, biz belirli görevler için bir insanın yurt dışında olmasını yanlış falan görmüyoruz. Kaldıki, sizin şefiniz bizim saflarımızdayken yine yurt dışındaydı. Niye o zaman buna mücadele kaçkını vb. denmiyordu. Ama sizin şefiniz ülkeye çağrıldığında işte o zaman işler değişti. Kırk dereden su getirerek ülkeye gelmemek için diretti. Peki bunun adı nedir? İsmini siz koyun.... Yıllardır Avrupa'nın rahatlığına alışan bu adam, ülkeye gelipde o zor koşullarda mücadele etmez. Biz bunu söylüyoruz ve zaman da bizim bu konuda haklı olduğumuzu size bir kez daha kanıtlayacaktır.

Hizibin diğer iddiası ise, bizim kişiler hakkında konuşmayı sevdiğimizmiş ve bu konuda da özellikle kendi saflarındaki adamlar hakkında konuşurken bizimle ilgili meselelerde konuşmak istemediğimizi ortaya koymaya çalışıyorlar ve şöyle diyorlar.

"Partizan"cı oportünistler, kendilerinden ayrılan yoldaşların "mücadele kaçkını" olduklarını duyurmak için derhal bir bildiri çıkarmak gereği duyuyorlar. Bu ölçüde kişiler hakkında konuşmaya meraklıdırlar ama mesela televizyona çıkıp kendilerine "gelin teslim olun", "devletin saflarında kahramanlık yapın", "çok pişmanız" vb. vb. gibi haince sözler sarfeden genel sekreterlerinin (abç) *kişiliği*

Devamı Syf. 27'de

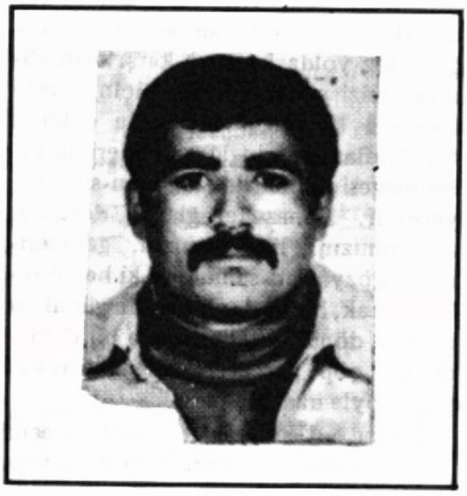

ALİ KARADAĞ

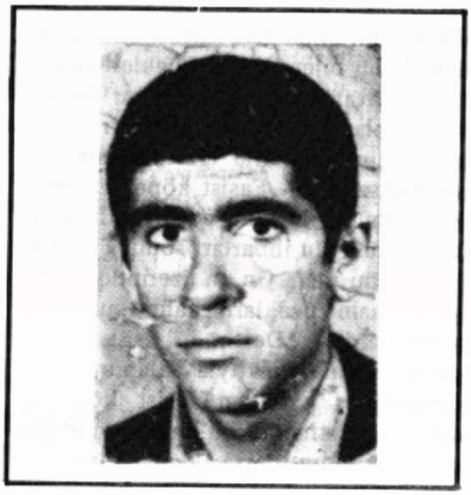

AZİZ SÜER

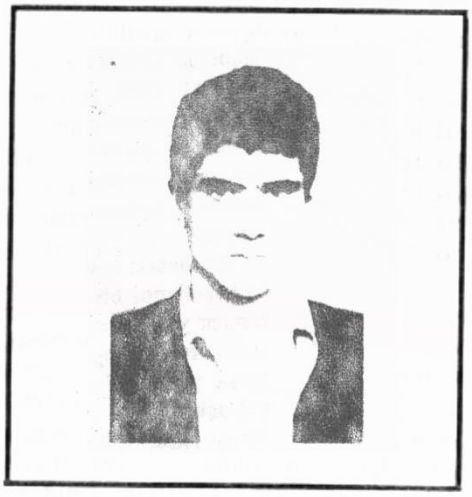

MURAT DİRİ

"biz şerefle ölümü seçtik teslim olmayacağız!"

Evet, 26 Eylül 1983'ün şafağında ALİ KARADAĞ komutasındaki yoldaşlarımız, komprador patron-ağa devletinin faşist güçlerine ve onların "teslim olun" çağrılarına karşı savaş meydanında böyle haykırıyorlardı.

O gün, tüm doğa, dağlar, taşlar Partimiz ve Ordumuzun bu üç değerli militanının haykırışlarıyla inliyordu. Ve o gün bu üç dava yoldaşımız kanlarının son damlasına kadar partimizin sloganlarını haykırarak aramızdan ayrılıyorlardı. Ama, şereflice, yiğitçe, direnerek, teslim olmadan.

26 Eylül günü bir ihbarı değerlendiren faşist güçler, Dersim'in Hozat kazasının Esenevler köyünün Amutka mezrasında bulunan yoldaşlarımızı çember altına almışlardı. Geceyi nöbetleşe bir şekilde geçiren yoldaşlarımız, artık şafak atınca son nöbetçide içeri girmiş, bu saatten sonra birşey olmaz anlayışıyla yatmışlardır. Ama düşman kahpe, düşman pusuda en sinsi yöntemlerle etrafı kuşatmış ve avının üstüne atlamayı bekliyor. Bu durumu farkeden bir köylünün uyarısıyla yataklarından fırlayan yoldaşlarımız hiçbir paniğe ve karamsarlığa kapılmadan hemen silahlarına sarıldılar. Çevresindekilerin telaşa düştüklerini farkeden yoldaşlarımız, onlara "paniğe kapılmayın" diye uyarılarda bulundular.

Düşmanın çemberini yarmak için büyük bir cesaret ve soğukkanlılıkla savaş meydanına atılan yoldaşlarımız, biribirlerini koruyarak kademeli bir şekilde düşman çemberinde 200 metre kadar ilerleyebildiler. Durumun farkında olan faşist köpekler yoldaşlarımıza yaylım ateşi açmaya başladılar. Düşmanın ateşine ateşle karşılığı ilk defa gerilla birliğinin komutanı ALİ KARADAĞ yoldaş ve peşinden de diğer yoldaşlar sırayla cevap verdiler. Yoldaşlarımızın açtığı ateş sonucunda düşman ordusundan birinin ilk anda aldığı ağır yara sonucu bir panik ve tedirginlik başladı ve bir bölüm düşman askeri geri püskürtüldü.

Faşist güçlerin bir ara yaptıkları teslim olun çağrısına ALİ KARADAĞ yoldaş "BİZ ŞEREFLE ÖLÜMÜ SEÇTİK TESLİM OLMAYACAĞIZ" şeklinde haykırarak cevap veriyordu. Diğer yoldaşlarımız ise "GELİN ULAN, GELİN DAHA, AZMIŞIN KÖPEKLERİ..... BU KADAR ASKERİNİZİ DAHA GETİRİN" diye haykırıyorlardı.

Düşman yediği darbenin ve karşısındakilerinin kolay avlanır bir av olmadığını anlayınca iyice azgınlaşıyordu. Yoldaşlarımızın üzerine kudurmuşcasına saldıran düşman güçleriyle devam eden çatışma esnasında yoldaşlarımızın bir ara "ÖNDERİMİZ İBO" sloganını attıkları da çatışmaya yakın olan köylülerin verdikleri haberler arasındadır.

Yoldaşlarımız kanlarının son damlalarına kadar komünist inanç ve azimle haykırmış ve teslim olmadan silah elde toprağa düşmüşlerdir.

Çatışmada ALİ KARADAĞ yoldaş elindeki G-1 marka uzun namlulu tam otomatik tüfeğini ustaca kullanmış ve 2 jarjörü bitirmiş üçüncüyü takmaya çalıştığı anda düşman güçlerinin açtığı ateşten silahın mekanizması isabet almış ve silah artık kullanılamaz hale gelmiştir. ALİ yoldaş kendisini belindeki tabancayla savunmaya başlamış bir yandan tabancayla kendini savunurken G-1'i de kırmak için yere vurmuştur. Düşmanın eline öylece geçmesin diye.

Biz şerefle ölümü seçtik, teslim olmayacağız!

Yoldaş bu durumdayken vuruldu.

AZİZ SÜER yoldaş ise elindeki silahın üç jarjörünüde kullanabilmiştir. MURAT DİRİ yoldaşın ise silahında 15 tane mermisi kalmıştır. MURAT yoldaş bir ara belindeki bombayı çıkarıp atmak istediği anda aldığı yaralarla bombayı kullanamamış ve şehit düşmüştür.

Ortalıktaki silah seslerinin kesilmesi ve kendilerine bir karşılığın gelmemesi sonucu yoldaşlarımızın öldüklerini anlayan faşist köpekler mevzilerinden yavaş yavaş çıkarak kudurmuşcasına yoldaşlarımızın ölülerine saldırdılar. Zaten cansız olan cesetlere yeniden yaylım ateşi açtılar. ALİ KARADAĞ yoldaşın kafasını ve göğsünü yaylım ateşine tuttular. Ve cesetleri yerde sürüyerek ne kadar aciz olduklarını ortaya koydular.

Tüm bu operasyon ve uygulamaları yöneten ve baş rolü oynayan ise Atilla ismindeki bir üsteğmendir. Olaydan sonra çevrede büyük bir terör estiren faşist ordu köylülere işkence ve zulümlerin koyusunu bir kez daha tattırdılar. Köylüleri köy meydanında dayaktan geçirdiler, bazılarını falakaya yatırdılar. Çatışmanın olduğu köyün muhtarını önce ağır işkencelerle komaya soktular. Sonra muhtarı çırılçıplak soyarak gübrenin içine gömdüler. Yine bu köyde bir evin tüm eşyaları dışarı atılmış ve tahrip edilmiştir. Bütün bunlarla öfkelerini gideremeyen faşist köpekler 5 tane köylüyü orada yaptıkları işkenceyle yetinmeyip gözaltına almışlar ve Tunceli'nin Siğenk denilen yerinde bulunan eski Ziraat Okulu, yani şimdiki meşhur işkencehanelerinde işkence altına almışlardır.

KARDEŞLER !

Faşist cuntanın bu ve benzeri uygulamlarının yeni olmadığı hepimiz tarafından bilinen gerçeklerdir. Bu olay ve yapılan işkenceler ise zulüm zincirine takılan yeni yeni halkalardan başka birşey değildir. Hele hele Dersim halkı bu tür zulme ve baskılara hiç yabancı değildir. O bu acıları hemen hemen hergün her an etinde kemiğinde hissetmektedir. Çünkü cuntanın yönetime gelmesinden bu yana diğer ilerici ve devrimcilerin yoğun olduğu bölgeler gibi Dersim halkıda zulmün en katmerlisini yaşadı ve bugünde yaşıyor. Ama Dersim halkı bütün bunlara rağmen sinmedi ve sinmeyecek. O yıllardan beri devlete başkaldırının bir sembolü devletin korkulu rüyası, baş belası ve bizim için ise bir gururdur, onurdur.

Dersim halkı bugün birçok yerde teslimiyetin ve ihanetin kol gezdiği bir ortamda Partimize yıllardır verdiği desteği bugünde veriyor ve verecektirde. Ta ki, davamızı gerçekleştirene kadar. İşte bunu bilen faşist köpekleri en fazla kudurtan ve çıldırtanda bu destektir. Onlar bu desteği, bu bağı koparmak için her türlü iğrençliklere baş vurmaktadırlar. Faşist köpeklere para karşılığında hizmet eden muhbir ve ajan sürüsünün ihbarları sonucu 12 Eylül'den bu yana On'un üzerinde yoldaşımızı hain tuzaklarda kahpe pusularda şehit verdik. Dersim'in dağları, yoldaşlarımızın kanlarıyla sulandı. Yoldaşlarımızı katleden faşist köpekler onları katletmekle bu davayı durduracaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar.

Fotoğrafta görülduğu gibi, olaydan sonra muhabirimizin tespit ettiği şehitlerimizin ardından yumruklarını sıkıp havaya kaldıran bu küçücükler, bu çocuklar, sanmayın ki hep böyle kalacak, onlar yarının sahibi, yarının umududurlar; onlar geleceğimizdirler, ve onlardan daha nice ALİ'ler, AZİZ'ler, MURAT'lar, SÜLEYMAN'lar, İBRAHİM'ler ve daha niceleri yetişecektir. Bu halkın bağrından yetişen çocuklar, halkın davasıyla etle kemik misali bütünleşenler bu davaya mutlaka sarılacaklardır. Zulüm ve şehitlerimizin kanlarıyla sulanan ve yoğrulan bu topraklar mutlaka ürününü verecektir. Halkın toprağı verimlidir, bereketlidir. Yeterki onun gücünden güç alalım, o zaman yenemeyeceğimiz, altedemeyeceğimiz şeyler kalmayacaktır.

Üç tane yoldaşımızı alçakça katleden faşist köpekler, onları katletmekle bu davayı durduramıyacaksınız.Buna ne sizin ne de efendilerinizin gücü yetmiyecektir.Bitirdik dediğiniz Dersim'de biz silah arkadaşları, yoldaşlarımızı bedenen aramızdan ayrıldıkları son yolculuklarında yine yalnız bırakmadık. Her zaman onlarlaydık, o günde onlarla olduk, bundan sonrada olacağız. Biz yoldaşlarımıza karşı olan görevlerimizi yerine getirmek için cenaze törenine katıldık, ve burada çekilen fotoğraflar sizlerin iğrençliklerinin birer belgesi olarak hafızalardan silinmeyecektir. Cenazede ağlayan, dövünen analarımızın, bacılarımızın, gelinlerimizin gözyaşları sanmayın ki hep böyle kalacak, bu yaşların bir gün gür akan bir sele dönüşüp sizleri koca bir denizde bir çöp parçası haline getireceği günler öyle uzak değildir.

Yine MURAT DİRİ yoldaşın cenaze töreninde de vardık ve burada yapılan 1. dakikalık saygı duruşu ve Partimiz adına yapılan konuşmadan sonra silah arkadaşlarının saygı duruşu ile toprağa verdiğimiz MURAT yoldaşı aslında toprağa değil kalbimize gömüyorduk.

Son söz olarak şunu söyleyelim ki, bizlerin buralarda olduğunu ve cenazeye gelebileceğimizi bilmelerine rağmen, ne yazık ki, hakim sınıflar gelmediler. Gelemezsiniz de. Şunu unutmayın ki, birgün gelecek cenaze törenine değil, kafanızı bile dışarı çıkaramayacaksınız, bu vatan sizlere mezar olacak, zindan olacak, bunu böyle bilesiniz.

İKK DERSİM
Haber Bürosu

Demokratik Halk Devrimi ve Sınıfsız toplum yaratma mücadelemizde Şehit Düşen Yoldaşlarımızı Anıyoruz !

M. ZEKİ ŞERİT YOLDAŞIN ANISINA

İşkencede çözülenlere karşı tavır ne olmalıdır ?

Bugün, geçtiğimiz dönemin özelliği olarak öne çıkan, devrimci çalışma içinde yakalanıp işkencede çözülenlere karşı tavrımızın nasıl olması gerektiğinin açıklığa kavuşturulması sorunudur.

Partimizin buna ilişkin tavrı, Siyasi Büro'nun kararları olarak tüm parti örgütüne daha önceleri ulaştırılmıştı. Ama bu herşeyi halletmeye yetmedi. Bazı yoldaşlar halen soruna yaklaşımlarında hatalara düşüyorlar. Aynı yanlış yaklaşım bazı devrimci çevrelerde de önemli oranda hakimdir. Bu anlayışa göre, işkence karşısında gösterilen tavır, *tek başına*, komünist olup olmamanın, tutarlı olup olmamanın hatta devrimci olup olmamanın tayin edici ölçüsü olmaya yeter de atar. Kısmi çözülmelerle bu ağır sınavdan geçmiş olanlara karşı bile, örgütsel tedbirlerin alınması, siyasal ve bütün yönleriyle tecrit etmeye kadar varan pratik uygulamalara yaygın şekilde başvurulmuştur. Duyarlı olmak, hata ve zaaflara karşı tavizsiz olmak elbette iyi birşeydir. Kötü olan, sorunu sınıf mücadelesinin bütünlüğü içinde ve devrimin genel çıkarlarına tabi olarak değil, duygularla hareket edilmesidir.

İşkence tezgahı bir devrimci için oldukça önemli bir sınav yeridir. Fakat gelecek ve geçmiş ile olan ilişkinin kesilip atıldığı bir yer değildir. Orası mücadelenin en çetin alanı, eşit olmayan, zincire vuruluyken, her türlü hile, şiddet, şantaj, adilik ve haysiyet kırıcı çirkefliklerin uygulandığı, eşi bulunmaz fedakarlıklarla destanların yaratıldığı müthiş bir savaş alanıdır. Buradan "alın akıyla", proletarya ve ezilen halkın davasına zarar vermeden geçmek, her devrimcinin yüklendiği ve kendisini hazırladığı bir görevdir. Zulüm ve işkencenin en koyusunun uygulandığı bugünkü şartlarda görülüyor ki, her savaşçı, her mücadeleci aynı direnci, aynı sabır ve dayanıklılığı gösteremiyor. İBRAHİM gibi, CİHAN gibi, ZEKİ gibi olmaya çok örnek gösterilemez. Bunun sebepleri üzerinde durmak, tahlillerde bulunmak gerekli olması yanında, bu yazının sınırını aşar. Herşeye rağmen bugün, geçmişten ilerdedir, yarın daha ileri olacaktır.

Sorgu, önemli bir sınav, uzun soluk sınıf mücadelesi içinde küçük bir parça olarak kavranmalıdır. Bu sınavdan geçerken hatalar işlemiş olanlara karşı, onları tamamen itici, tecrit edici ve hatalarının altında ezilip iyice devrimci mücadeleden uzaklaştırıcı bir davranış gösterilmemelidir. Doğru olan budur. Yaptıkları hataların farkında olup bunu düzeltmek isteyenlerle, devrimci harekete zarar vermeye devam edenleri, birbirinden ayırmalıdır. Çözülenler önemli bir hata işlemişlerdir. Özellikle bu hatanın vahimliği, onların devrimin güçlerine verdikleri zararla orantılı olarak büyür. Çözülenlere yaklaşırken o insanın ne derecede çözüldüğü, direnerek mi, yoksa direnç göstermeden mi, kısmi mi, yoksa tamamen mi, vb. ayrıntılarıyla düşünmek, ele almak gerekiyor. Sınıf mücadelesinin şu veya bu mevzisinde mücadele ederken zaaflar, hatalar işlenebilir ve işlenir. Sorunu sebep ve kaynaklarıyla, bütün ilişki ve bağlarıyla ele almak, bu insanları hatalarını yenmelerinde yardımcı olmak gerekir. Sorgu mücadelenin bütünü değildir; tek başına bir ölçü hiç değildir. Sınıf mücadelesi uzun solukludur. İşkencede çözülen insanlara doğru yaklaşıldığında bunların hatalarını aşarak devrime yararlı kişiler olarak mücadeleye katıldıkları tecrübelerimizle gördüğümüz bir olgudur. Bunlara pekçok örnek verilebilir; ama en büyük örnek ZEKİ ŞERİT yoldaşımızdır.

İşkencede çözülen ZEKİ yoldaş, Partiye verdiği zararın bilincinde ola-

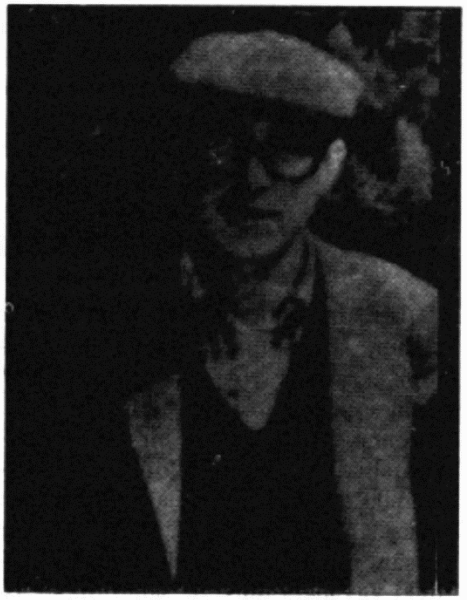

rak yaptıklarından büyük bir eziklik duymuş ve azimli davranarak hatasını aşmasını bilmiş, cezaevinde ve mahkeme karşısında tutum ve davranışıyla örnek olmuştur.Mücadeleye daha aktif katılmak için cezaevinden kaçtıktan sonra, yaptıklarından hiçbir kibir ve gurura kapılmadan çalışmalarını sürdürmüştür. Çatışma sonucu yaralı olarak yakalanıp yeniden işkenceye alındığında ise, eski hatasına düşmemiş, yaşamak ile devrimin çıkarlarının korunması arasında seçme yapması gündeme gelince tereddütsüz ikinci yolu seçmiş ve direnişiyle destanlar yaratanların arasına adını yazdırmıştır. Yoldaş 24 Kasım 1977'de işkence odasında şehit düştü.

ZEKİ'nin mücadele içinde gösterdiği gelişme de gösteriyor ki, işkencede çözülmek aramızda olan hertürlü devrimci ilişkinin sonu değildir; olmamalıdır. Diğer yandan işkencede *çözülmeyip*, örnek gösterilecek direnişler gösterenlerden bazılarının, cezaevi-mahkeme sürecinde mücadelenin zorluklarını göğüslemeyi başaramadıkları için teslimiyete kapılanların örnekleri vardır. Hatta polis-cezaevi-mahkeme üçlüsünden devrimci onurlarını koruyarak geçenlerde, tahliye ol-

Devamı Syf. 24'te

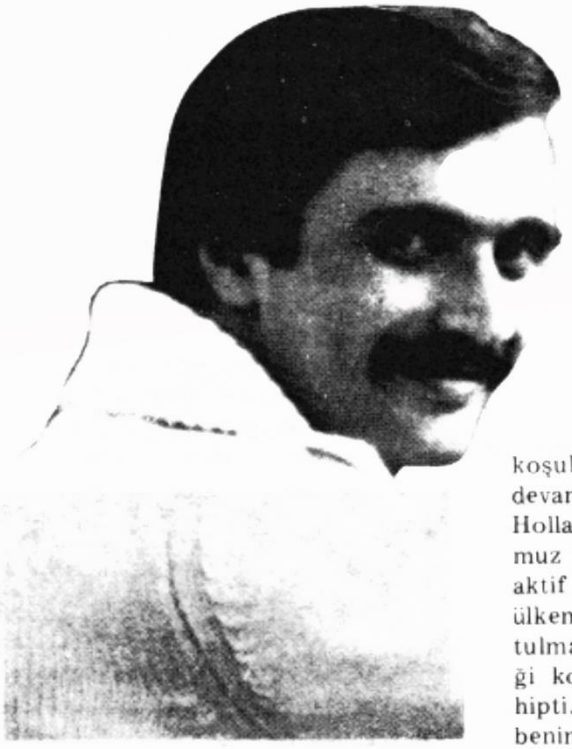

Nubar yoldaş: yaşamın örnek ölümün kindir bize!

Ermeni milliyetinden olan Nubar Yalım, 1957 yılında Mardin ilinin Silopi kazasında yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Nubar yoldaş, göçebe bir hayat yaşayan ailesiyle birlikte Silopi ve Van arasındaki dağların yamaçlarında bulunan yüksek yaylalarda güçlüklerle dolu bir yaşam içinde büyüdü. Bu verimli arazideki yaylalara tümüyle sahip olmak isteyen yöredeki toprak ağalarının baskı ve zulmü sonucu Nubar'ın ailesi, bu işi yapamaz oldu ve Silopi'ye yerleşti. Nubar yoldaş 7 yaşından sonra bulunduğu yere çok uzak olan okula gidip gelmek zorunda kaldı. Ailesinin güçlükleri buradada bitmeyince gurbette ekmeğini aramak düşüncesiyle 1969 yılında İstanbul'a yerleşirler. Nubar yoldaş burada parasız olan Ermeni okuluna devam eder ve bir süre sonra da Surpharç Ermeni Lisesi'ne devam eder. Bu okulun yöneticileri daha sonra O'nun Mardin'den geldiğini ve Ermeni olmadığını iddia ederek okuldan atarlar. Yıllardan beri uğradığı haksızlığa burada da maruz kalır Nubar yoldaş. Bir süre sonra bir matbaada işçi olarak çalışmaya başlar ve aynı zamanda da Dericiyan Lisesi'ne devam etmeye başlar.

1974-75'li yıllara gelindiğinde ülkemizde yükselen devrim mücadelesinin ateşi Nubar yoldaşı da kavurur. O bu dönemlerde devrimci düşüncelere sempati duymaya başlar. Kısa bir süre sonra 1976'da ise Partimizin düşüncelerini savunur ve saflara katılır. 1978'li yıllara kadar aktif bir mücadele yürütür. 1978'den sonra ise Hollanda'ya gelerek Siyasi Sığınma talebinde bulunur ve bu talebi kabul edilir. Nubar yoldaş bir devrimcinin nerede ve ne koşullarda olursa olsun mücadelesine devam etmesi gerektiği düşüncesiyle Hollanda'da Partimizin faaliyetine omuz verir ve giderek bu faaliyetlerde aktif rol oynar. Çünkü Nubar yoldaş ülkemizin gerçeklerini ve bundan kurtulmanın yolunun nasıl olması gerektiği konusunda açık bir düşünceye sahipti. O, Partimizin ML düşüncelerini benimsiyor ve bu uğurda onun saflarında mücadele yürütüyordu. Ermeni milliyetinden olan Nubar yoldaş, dar milliyetçi bir bakışla soruna yaklaşmıyordu. O, Türkiye'de yaşıyan Ermeniler üzerinde uygulanan milli baskının diğer azınlıklar ve bağımlı ulus olan Kürt ulusu üzerindeki baskıların bir parçası olduğunu, hakim sınıfların uyguladığı bu baskı, zulüm ve jenosit politikalarından kurtulmanın yolunun çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının ortak örgütlü mücadelesinden geçeceğinin,bu mücadelenin zaferi içinde çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü örgütü TKP ML saflarında mücadele edilmesi gerektiğinin bilincindeydi.

Nubar yoldaş, Faşist Cunta'nın işbaşına geldiğinden sonra yüzlerce Komünistin, devrimcinin ve yurtseverin alçakca katledilmesine sessiz kalmadı. O, partimizin Avrupa'da yürüttüğü çalışmaların bir parçasını oluşturan Hollanda'da bu faaliyetlerin en önünde yerini alıyordu. Bu faaliyetlerinin sonucunda Cunta ve onun Diplomat görünümlü uşaklarının boy hedefi haline gelen Nubar yoldaş; 5 Kasım günü saat 18 civarlarında UTRECHT'deki evinde MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı) teşkilatının köpeklerinin saldırısı sonucu aldığı bıçak ve tabanca mermisi yaraları ile alçakca katledildi. Bu adice saldırı faşist Cunta'nın "teröristler nerede olursa olsun Türk Misilleme Timlerinin hedefi olacak", "onlara gerekli cevabı vereceğiz" şeklindeki tehditlerinin pratikte uygulanmasından başka birşey değildir. Bu cinayet, Avrupanın çeşitli ülkelerindeki Diplomat görünümlü MİT teşkilatının planı sonucu yapılmıştır. Bugün Konsolosluklar; polis ve MİT merkezleri durumundadır. Ve bu görünüm altında Avrupa'nın her yerine gelmişler ve rahatça dolaşabilmektedirler.

Bugün gelinen aşamada ise Cunta'nın başı Evren'in tüm konuşmalarında "teröristler dışarı kaçtı" vb. şekilde bahsetmesi ve devamlı hedef göstermesi onların yurtdışına daha da ağırlık verecekleri, buradaki örgütlenmelerini daha da artıracaklarının birer belirtileridir bizce. Bundan bir süre önce "hasta", "işe yaramıyor artık" diyerek yurtdışında bir konsoloslukta görevlendirilebilinir diye basında günlerce yer alan Şükrü Balcı olayı ve ardındaki gerçekler Cunta'nın neleri amaçladığını açıkca göstermektedir. Cunta, uzun yıllar kendisine hizmet eden ve bir köpek sadakatıyla kendine bağlı olan Şükrü Balcı gibi birini öyle ucuzdan harcamaz. O'nu dışarıya çıkarmakla bir taşla iki kuş vurmuş oluyor. Birincisi böylesine önemli bir adamın yaşamını garantiye almak. İkincisi ise yurtdışındaki örgütlenmesinin başına tecrübeli bir uşağını atamaktır. Tabii Cunta bunu yaparken hedef şaşırtmak için hasta vs. diye uydurmalar yapacaktır. Ama ne yapılırsa yapılsın, bütün çabaları sonuçsuz kalacaktır. Cuntacılar tarihin tekerleğini geriye döndürmek istiyorlar ama boşuna uğraşıyorlar. Buna güçleri yetmiyecek ve tarihin ileri dönen tekerleği ve çarkları altında ezilecekleri günler yakındır. Zafer mutlaka bizlerin olacaktır.

Cellat uyandı yatağında
bir gece,
"Tanrım" dedi,
"Bu ne zor bilmece,
Öldükçe
çoğalıyor adamlar,
Ben tükenmekteyim
öldürdükçe !"

FAŞİST CUNTANIN KİRALIK UŞAKLARI TARAFINDAN

PARTİMİZ TKP/ML'NİN BİR SIRA NEFERİ DAHA ALÇAKÇA KATLEDİLDİ!

Kuruluşundan bugüne kadar düşmanla amansız bir şekilde dişe diş mücadele yürüten Partimiz ve Ordumuz bu çetin mücadelede yüze yakın kadrosunu, üyesini, sempatizan ve taraftarını şehit verdi. Şehitlerimizin kanlarıyla her geçen gün daha da kızıllaşan bayrağımızı onurla daha da yükseklere çekiyoruz. Daha genç ve tecrübesiz olmasına rağmen düşman karşısında takındığı örnek tavrıyla bayrağımızın kızıllığına kızıllık katan HÜSEYİN KILIÇ yoldaşın tavrı hepimize örnek olmalıdır.

Ama burada şunu bir kez daha belirtelim ki, hergün şehitlerimize bir yenisi eklenirken ve hergün bir şehidimizin, bir can yoldaşımızın acısını bağrımıza basarken, onların örnek tavırlarını ve anılarını benliğimize kazırken, düşmana olan sınıf kinimiz ve öfkemiz de bir kat daha artmaktadır.

Dersim'in Pülümür kazasında faaliyet yürüten gerilla birliğimizde profesyonel olarak çalışan ve kendi hatası sonucu meydana gelen kazada, karnından yaralanan ve kaldırıldığı sağlık ocağında 15 saat sonra alçakca katledilen HÜSEYİN KILIÇ yoldaşın düşman karşısındaki tavrını örnek alıp öğrenmeliyiz. Yine bu olayı öğrenmeliyiz ki, bugün burjuvazinin ve uşaklarının "arkadaşları vurmuş", "bir eve zorla girmeye çalışırken ev sahibi tarafından vurulmuş" vb. gibi yalan ve demogojilerini boşa çıkaralım. Bu olayın daha iyi anlaşılabilmesi için olayla ilgili olarak Dersim'de basılıp dağıtılan bildirinin olayla yakından ilgili bölümlerini aynen aktarıyoruz.

YAZI KURULU

EMEKÇİ HALKIMIZ, DEVRİMCİLER, YOLDAŞLAR!

Kanlı cunta cinayetler dizisine bir yenisini daha ekledi.

Bilindiği gibi, 20-21 Ağustos tarihleri arasında Pülümür'ün Şampaşa-Karaderbent köyünde cereyan edenbeklenmedik acı bir kaza sonucunda, tek kurşunla karnından hafif bir şekilde yaralanan HÜSEYİN KILIÇ yoldaş; kaldırıldığı Pülümür Sağlık Ocağında bilinçli bir uygulama sonucu alçakça katledildi.

1964 yılında Tunceli'nin Zağge köyünde yoksul bir Kürt köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen HÜSEYİN KILIÇ yoldaş; Partimiz TKP/ML'nin dürüst ve alçak gönüllü örgütlü bir sempatizanıydı. Oldukça yoksul olmaları nedeniyle ilk okuldan öte öğrenim göremeyen yoldaş, çocuk denebilecek yaşta Partimiz TKP/ML nezdinde devrimci mücadele ile temasa geçmiştir. Genç ve tecrübesiz olmasına karşın, devrimci inançlarına bağlı olan HÜSEYİN yoldaş, faşist orduya askerlik yapmayı reddederek 1983'ün Nisan ayında profesyonel gezginci çalışmaya katılmıştı. Çok genç yaşta şehitlik mertebesine ulaşan HÜSEYİN KILIÇ yoldaş; son nefesini verene kadar halka ve yoldaşlarına bağlı kalarak hepimize örnek oldu ve ölümsüzleşti.

Emekçi Halkımız, Devrimciler;

Ciddi bir tıbbi müdahale sonucunda rahatlıkla kurtarılabilecek durumda olan HÜSEYİN KILIÇ yoldaş; faşist cuntanın paralı beslemelerince önce katledildi, ve sonrada olay, planlı bir biçimde bütün gerici ve karşı-devrimci güçlerce "arkadaşları tarafından vurulmuş", "bir eve zorla girmeye çalışırken ev sahibi tarafından vurulmuş" vb. türünden demogojik iftira ve söylentilerle istismar edilmiştir. Biz, kanlı cuntanın, halk içindeki bilinçli yardakçıları tarafından üzerinde maksatlı olarak yaydıkları yalan ve iftiraları yanıtlamadan önce; olayın gelişmesini kısaca anlatmak istiyoruz. Olay aynen şöyle gelişmiştir:

Pülümür halkı arasında tamamen devrimci amaçlar uğruna Partimiz TKP/ML'nin örgütsel faaliyetini yürüten silahlı bir grubumuz; 20 Ağustos gecesi saat 24 dolaylarında Şampaşa Karaderbent köyüne girmiştir. Silahlı grup üyelerinden HÜSEYİN KILIÇ yoldaş, elindeki Tambura silahla, saldıran köy köpeklerine karşıkendini savunmaya çalışırken emniyet mandalı açık olan silahını, namlusu kendine dönük vaziyette, dipçiği köpeğe hızla salladığı anda silah kendiliğinden ateş almış ve yoldaş tek kurşunla karnından yaralanmıştır. Olayın ihbar edilmesi üzerine yaralı haldeki yoldaş; Pülümür sağlık ocağına kaldırılmış ve olaydan yaklaşık 15 saat kadar sonra katledilmiştir. —Kazanın daha iyi anlaşılabilmesi için yoldaşın elindeki silaha ilişkin olarakda sırasında bir açıklama yapmak istiyoruz. Silah üzerine az çok bilgisi olan herkesin bildiği gibi, Tambura ve benzer sabit iğneli bütün otomatik silahların, horoz diye bilinen parçaları yoktur; ve bu silahlar çarpma yoluyla ateş alırlar. Aynı şekilde, mermiyi namluya sürmediği için bu silahlar, emniyeti açık haldeyken normal bir sarsıntıyla veya dipçiğin sert bir biçimde herhangi bir yere çarpmasıylada patlayabilir.—

Kısaca, bu şekilde gelişen olayda, yoldaşın, tayinedici derecede kendi hatasıda vardır. Taşıdığı silahın hassas niteliği konusunda daha önceleri gruptaki diğer yoldaşlarca sıkı sıkıya ve ısrarla uyarılan yoldaş; uyarılara bir türlü itaat etmemiş ve sonuçtaki acı kazaya neden olmuştur.

Peki hal böyle iken, faşist devlet ve halk içindeki uzantıları gericiler olayı neden istismar ederek kötüye kullanmaktadırlar ? Neden gerçekler anlatılmıyorda yalan ve iftira kampanyaları yürütülüyor ? İşte bu ve benzeri soruları, yüreğinde dürüstlüğün ve insanlığın zerresini taşıyan aklı selim herkes kendi kendine sormalı ve yanıt aramalıdır. Aslında bu soruların yanıtı, düşünen herkesce gayet açık ve ortadadır.

Her geçen gün çürüyen ve çöküşe giden bütün dünya gericileri gibi, faşist Türk devleti ve hakim sınıflarıda, yalana ve demogojiye baş vurmadan, işkence idam ve katliamlara girişmeden, kan dökup zulüm yapmadan, kısacası, insan aklının alamayacağı bir vahşetin yanında türlü entrika ve dolaplar çevirmeden saltanatlarını ayakta tutamaz ve sürdüremezler. Tabiatları gereği bu soysuzların, en kaba gerçekleri dahi ters yüz etmeyeceklerinin hiç bir teminatı yoktur. İşte bir kaç örnek:

—1973 yılı Ocak ayında, bir yoldaşın tabancasından çıkan kaza kurşunuyla yaralanan MERAL YAKAR bacımızın "örgüt içi ihtilaflar sonucu vuruldu"ğu türünden yalanlar yaymadılar mı ?

Devamı Syf. 15'te

BELGE: 4

DURUŞMA TUTANAĞI

243

BAŞKAN: YAŞAR CENGİZ ÖNCE—954/44
ÜYE : NURİ MURAT—13608
ÜYE : ŞENOL GÖKBAYRAK—Hak.Kd.Ütgm.
SAVCI : ABDÜLKADIR YAVUZ
KATİP : OYA ÖZEN

Belli gün ve saatte celse açıldı. Yoklama yapıldı. Duruşmaya başlanıldı.

7,10,12,19 ve 20 nolu eylemlerin tahkikatları sırasında dinlenmemiş olan ve bulunamamaları yüzünden celpleri mümkün olmayan bir kısım mağdur ve şahitlerin celbi için duruşma bugüne malak olan 26.9.1983 güne bırakılmış olup, bu eylemlerin sanıklarından Halil Gündoğan, Adil Şahin, Mehmet Dal, Ahmet Saydam, Ahmet Sel, Hasan Hüseyin Çatalkaya, Mehmet Erdem, Turan Parlak geldiler, ancak tebligat yapılamaması nedeniyle Binali Şahin'in gelmediği görülmekle gelen tutuklu sanıkların yüzlerine karşı iddianamede bahsi geçen eylemlerin tahkikatına devam olundu.

Bu sırada sanıklardan Adil Şahin vekili av. ve Mehmet Erdem vekili Osman Erdil'in geldiği görülmekle duruşmaya kabul edildi. Duruşmaya devam olundu.

Bu sırada sanıklardan Ahmet Saydam bir dilekçesinin olduğunu söyledi ve okumak istediğini bildirdi. 26.9.1983 günlü dilekçesini gösterip çok kısa olduğunu okuyacağını söyledi.

Okunan dilekçe muhtevatında cezaevindeki durum hakkında özünü taşıyan ve genel olarak Türkiye cezaevlerinde özel olarakta Kürdistan sınırları içinde bulunan Diyarbakır cezaevinde baskılar ve işkenceler halen sürmektedir. Açıldığından beri baskılar ve işkencelerin devamı sonucu halen bu durumun kalkması ve protestosu için Diyarbakır cezaevinde açlık grevi başlatılmıştır. Ve açlık grevi sonucunda 3 arkadaşımız ölmüş. Ayrıca açlık grevi ölüm orucuna dönüşmüştür. Bu durumu protesto için Metris cezaevinden bağımsız devrimciler, RIZGARİ ve KAWA siyasetinin görüşlerini savunan Kürt devrimcileri bir haftalık açlık grevindedirler. Biz birer devrimci olarak bugünkü cuntanın gerek Kürdistan üzerinde uyguladığı asimilasyon, jenosid, ve milli baskıyı kınıyor ve protesto ediyoruz, ibarelerini taşıyan 26.9.83 günlü dilekçeyi verdikleri ve dilekçeyi Ahmet Saydam ve Hasan Hüseyin Çatalkaya isimli şahısların imzalarının bulunduğu görüldü.

Evrak gereği düşünülmek üzere dosyaya kondu.

7 NOLU EYLEMİN TAHKİKATINA DEVAM OLUNDU:

7 nolu eylemin mağduru bulunan Selahattin Doğan'ın mahkemeye celp edildiği anlaşılmakla duruşmaya devam olundu.

MAĞDUR ŞAHİT SELAHATTİN DOĞAN: Kemal oğ. 1946 doğ. Eczacılık yapar. Ve aynı yerde eczacılık yapar. Evli, 1 çocuklu, sanıkları daha önceden tanımaz, olay sebebiyle tanıdığını bildirmekle, usulen mağdur şahit sıfatıyla yemini verildi. Yemini icra ettirildi.

Olay gününden takriben 3 ay kadar önce eczaneye 2 kişi geldi. Biri kapıyı kapadı, diğeride masamın yanına geldi. Yanıma gelen şahıs bana hitaben senin mahkemen yapıldı, mahkeme size 5 bin lira para cezası vermiştir, dedi. Bende kendisine ne mahkemesi diye sorduğumda Dev-Sol veya Dev-Yol diye birşey söyledi ama ben şimdi burada kesinlikle ne denildi hatırlamıyorum. Bende kendisine ben 1 tek mahkeme tanırım, o da TC. mahkemesidir. Eğer Türkiye cum. mahkemesi bana böyle bir ceza verdiyse seve seve vermeye hazırım, size vermem dedim. Bu olaydan 5 gün kadar sonra 1 şahıs daha geldi, ve bana daha önce gelen arkadaşlara istedikleri parayı vermediğimi sordu. Ben vermiyeceğimi tekrarladım, evvelki söylediklerimi tekrarlıyarak ve hatta kendisiyle 15 dakika kadar münakaşa ettik ve hatta gelen şahsa gece gündüz çalıştığımı kira bile ev tutmayıp ve eczanede yattığımı söyledim. Gene bir müddet sonra bütün dükkanların kapatılması meselesinde dükkanın kepengini kapatmak istediler. Fakat ben bunlara pabuç bırakmadım ve gelen şahsı kovdum. Ve gelen şahıslara burada sağlık görevi yaptığımı bildirdim. Buna benzer bir sürü hadiseler ile beni devamlı gelen giden bu şahıslar icat ediyorlardı. Olay tarihi olan 6....1980 saat 18.30 19.00 sıralarında eczanede çalışıyordum. Bu arada laboratuvar kısmında bazı şahsi işimle (yemek hazırlığı) gibi meşguldüm, Bir ara 2 kişinin eczaneye girdiğini görünce müşteri gel-

(Tutanağını yayınladığımız davayla ilgili gazete küpürü)

21 idam istenen TKP/ML-TİKKO davası başladı

TKP ML-TİKKO adlı yasadışı örgütün 85 sanıklı davasında 21 sanık hakkında idam cezası isteniyor. (Foto: HÜRRİYET)

● İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde başlayan dava, 85 sanıklı.

TÜRKİYE İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TKP ML-TİKKO) adlı yasadışı örgütün 85 sanıklı davasına dün başland[ı] İstanbul Sıkıyöne[tim] 2 Numaralı Aske[ri] Mahkemesi'n[de] Duruşma[lar] TCK'

di zannıyla labaratuvardan çıktım. Bu şahıslardan birinin elinde ip vardı. Kısa boylu olanın elinde ise tek bir silah vardı. Ellerini yukarı kaldır dedi bende ellerimi yukarı kaldırdım. Ve kendilerine ne istediklerini sordum. Ve bana fazla konuşma içeriye geç diye laboratuvar kısmını işaret ettiler. Ben içeri geçtim. Elinde silah olan o kısa boylu şahıs yere yatmamı söyledi. Bende ne münasebet yatmıyorum dedim. Ne istediklerini sordum ve derhal eczanemi terketmelerini söyledim. Gene bana yere yatmam hususunda ihtar ettiler tekrar kendilerine aynı cevabı verdim. Sonra bana yere yatmayınca vuracaklarını söylediler. Sonunda ben hiddetli bir şekilde (ne söyleyecekseniz söyleyin ve sonra dışarı defolun diye bağırdım) ondan sonra bana elinde silahı olan ateş açtı. Bir kaç el ateş ettiklerini tahmin ediyorum. Zira açılan ateş neticesinde bir tanesi sol göğsüme isabet etti bir tanesi sol bacağıma bir mermide sağ bacağımada isabet etmiş bir taneside buzdolabına isabet etmiş, bunlar ateş ettikten sonra kaçtılar. Fakat ben kendimi toparlıyarak dışarı çıktım. Silah seslerine rağmen hiç kimse korkudan yardıma gelmedi. O sırada karşıda bir manav vardı. Ondan yardım istedim, o da yardım edemeyeceğini söyledi. Bu arada kanlar içinde tekrar eczaneye gelerek telefonda ablamı aradım, ondan yardım istedim. Bu arada geçende vefat eden bir berber arkadaşım oradan özel bir araba çevirerek beni şişli hastahanesine götürdü, orada hemen ameliyata alındım.

Hastahanede 3 gün yattım. Fakat 1 ay sağ ayağım alçıda kaldı. 1 senede topalladım.

Mağdur şahitten olay tarihinde eczanesini basıp kendisini silahla tarıyan şahısla yanındaki şahısları tanıyıp, tanıyamayacağı huzurda bulunan şahıslara bakarak teşhis ettirildi. Mağdur şahıs söze devamla aradan 3 sene geçti diyerek hazır olan sanıklardan Halil Gündoğan'ı göstererek bana ateş eden şahıs bu şahsa benziyor dedi. Diğer şahsın ise sanıklar içinde olmadığını zaten bilahare başkomiserden öğrendiğime göre o şahsın ismini bilmiyorum. Fakat bir çatışmada başkomiser bana söyledi dedi.

Mağdur şahitin hazırlıkta alınan, 10.8.1981 tarihli emniyet ifadesi okundu.

Mağdurdan soruldu: Okunan ifadem doğrudur, ilaveten şimdi (8 sanık içerisinde teşhis ettiğim ve benzettiğini bildirdiği Halil Gündoğan'dan ayrı olarak ölen şahsın ismini şimdi ifademde hatırladığıma göre, isminin Necdet Oynargül olduğunu ve o şahsın asker lakabıyla tanındığını bana zabıtada Komiser söyledi.) okunan ifadem doğrudur dedi.

Sanık Halil Gündoğan'dan mağdur şahıs Selahattin Doğan'ın ifadesine karşı ne diyeceği soruldu:

Benim daha evvel belirttiğim gibi, benim savunma hakkım kısıtlandığından bu mağdur şahitten beyanatı hakkında bir şey demiyeceğim, yalnız bu şahite soracağım bir iki şey vardır. Bu eylemin TKP/ML—TİKKO Partizan örgütü tarafından gerçekleştirildiği yalnış olduğu. Partizan ifadesi kullanılmadı, sadece TKP/ML—TİKKO ifadesi kullanılarak eylemden sonra halka duyuruldu. Özü itibariyle bu bildirinin mahiyeti şöyle idi: (Bu Selahattin Doğan denilen şahsın o tarihte bu semtte fakir halka ilaç karşılığında ahlaka aykırı bazı ticari ilişkilerde bulunduğu, ve parası olmayan kimseylede ilaç bedeli cinsi temaslarda bulunduğu bir bildiri ile halka duyuruldu. Ve bu kişinin bu sefere mahsus olmak üzere ihtar cezasıyla cezalandırıldığı duyuruldu.

Ben tanıktan şu hususun sorulmasını istiyorum. Bu şahit ben yakalandıktan sonra, emniyet 2. şubeye getirildiğinde emniyet mensupları bu şahite ilaç mukabili bazı fakirlerle gayri ahlaki tekliflerde bulunduğu söylenerek hakkında dava açılacağı bildirilince şahıs bu teklifi reddetti emniyet kendisine tekrar bu fiili hatırlatarak şahit o semtteki devrimcilerin isimlerini ihbar ederse hakkında böyle bir dava açmayacağız deyince bu da kabul etti, buda ihbar edeceğini kabul etti ve gitti, bu husus sorulsun dedi.

Şahitten Soruldu: Kesinlikle polis ve emniyet kuvvetleri beni boyle bir şeyle suçlamadılar. Ve ben herhangi bir ihbar durumunda bulunmadım. Sadece ben Halil Gündoğan'ı yakalandıktan sonra teşhis ettim.

Sanık tekrar söze devamla

Sanık söze devamla , bu mağdur TKP ML tarafından ırz düşmanı olduğu için cezalandırılmıştır. Gene bu hallerine devam ederse *CEZALANDIRILACAKTIR* demek suretle huzurda mağdur şahiti tehdit ettiği görüldu.

Sanıktan dinlenen şahit olduğu hiçbir şekilde hakaret edemiyeceği ve tehditde edemiyeceği tekrar sanık Halil Gündoğan'a ihtar edildi.

Sanık Halil Gündoğan söze devamla, bu şahitle 2. şubede yüzleştirilmedik. Yakalandıktan sonra direk olarak cezaevinden alınarak zabıta muharefetiyle eczanesinde yüzleştirme oldu. Yüzleştirme emniyette değil eczanedeydi. Eczanede *benziyor diye* bir ifade kullanmıştı. Bu şahıs ayrıca benim yanımda bulunan şahsın Nejdet Oynargül olduğunu emniyet mensuplarından duyduğunu söylemektedir. Emniyet mensupları bu şahsa benim yanımda bulunan şahsın resmini göstermişler mi, resminden mi tanımış ?

.....

bir sıra neferi daha...

Baştarafı Syf. 13'te

— Diyarbakır zindanlarında Komunist Önder İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı katlettikten sonra, "intihar etti" diyecek kadar alçalmadılar mı ?

.....

.....

YOKSUL DERSİM HALKI, DEVRİMCİLER YOLDAŞLAR !

Yukarıda sıraladığımız kaba örneklerdende kolaylıkla anlaşılacağı gibi; saltanatlarını sürdürebilmelerinin bir gereği olarak her türlü yalan ve demogojiyi resmi bir politika haline getiren faşist hakim sınıfların ve hizmetindeki gericilerin, HÜSEYİN KILIÇ yoldaşın kaza sonucu yaralanması olayını bilinçli olarak kötüye kullanmaları devede kulak bile değildir. Faşist cunta ve gericilerin, hemen her konuda olduğu gibi, bu olaya ilişkin olarakta yalan söylemeleri ve maksatlı propaganda yapmaları, açıktırki hedef şaşırtmayı ve halkımızı aldatmayı amaçlamaktadır. Ama nafile ! Gerçekler inatcıdır. Ve halkımız söz konusu gerici propaganda ve yalanlara inanmayacaktır.

Sınıfına ve halkına bağlılığını yıllardır canlarını feda ederek ispatlayan komünistlerin, halkımızdan gizleyecekleri hiç bir şeyleri yoktur ve olamaz. Zira mutlu ve aydınlık bir geleceği temsil eden komünistlerin, çürüyen ve can çekişen sömürücü sınıflar gibi yalan ve demogojiye ihtiyaçları yoktur....

—HİÇ BİR YALAN VE DEMOGOJİ GERÇEKLERİ KARARTAMAZ !

—KAHROLSUN HÜSEYİN KILIÇ YOLDAŞIN KATİLİ KARA CUNTA VE SUÇ ORTAKLARI !

—HÜSEYİN KILIÇ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !

—YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ, SOSYALİZM VE YÜCE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO—TMLGB !

Eylül 1983

TKP/ML ..... Alt Gerilla Bölgesi

Parti Örgütlenme Komitesi

Proletaryanın Birlik, Cephe ve Eylembirliği Sorunlarına Yaklaşımı

Daha önceki sayılarımızda adına "FKBDC" denilen örgütler koalisyonunun yaptığı bir çağrı üzerine düzenlenmiş bir toplantıdaki tartışmaları ve bazı sonuçları kısaca açıklamıştık.

Sözkonusu toplantıda alınan kararlardan biri de; tartışma tutanaklarının düzenleneceği ve örgütlere ulaştırılacağı idi. Örgütler gerek görüyorlarsa tutanakları kamuoyuna açabileceklerdi.

Bu durumdan ötürü toplantı hakkında sorunu geniş ele almamış kısa sonuçları aktarmakla yetinmiştik. Zira elimize geçer geçmez tutanakları kamuoyuna açmayı daha doğru görmüştük. Böylelikle tartışmaya kamuoyu daha yakından tanık olacak ve kimin neyi söylediğini daha iyi görecektir.

Gelinen bu aşamada halen tutanakların elimize geçmemiş olmasından ötürü bu görevi yerine getirememiş durumundayız.

Gerçi birlik sorununda söylediklerimiz yeni değildir. Ve yine bu konuda günümüzde okunan revizyonist, oportünist türküler de ilk değildir. Hangi cilayla parlatılmaya çalışılırsa çalışılsın bunlar geçmişteki oportünist hurdalığın içinden alınmış pespaye silahlardır. Geçmişte bunları kullananlar nasıl kendilerini öldürdülerse bugünkü silahşörlerde aynı teorilerle olsa olsa kendilerini vuracaklardır. Ve koro halinde söylenmeye çalışılan bu türkülerin sisteminde olan; cırtlak sesler kendi düzenlerinin akordunuda iyice bozacaktır. Bugün yaşadığımız pratik durumu yeterince gösteriyor. Kimin neyi, nasıl söylediğini, gelinen noktanın ne olduğunu, kimlerin hangi mevzilerde bulunduğunu, ne tür manevralar denediğini, işlemeyen tezlerini nasıl pişkinlikle geçiştirdiklerini, yerleri geldikce ele alacağız.

Bunlardan evvel proletaryanın konu hakkındaki düşüncelerini bir kez daha vurgulamayı gerekli görüyoruz. Zaten bu; bir yanıyla da toplantıda izlediğimiz hattın ne olduğunu cevaplamış olacaktır. Sırası geldiğinde bunu ele alacağız. Şimdi birlik sorununa genel yaklaşımımızı kısaca açmaya çalışalım.

proletarya açısından birlik meselesinin iki ana yönü vardır

ML'ler açısından birlik sorununun iki temel yönü vardır:

Bunlardan birincisi; işçi sınıfının en bilinçli, fedakar, en ileri öğelerinin ML siyasi, ideolojik, örgütsel, pratik vb. hat üzerinde yani KP içerisinde birleşmesi sorunudur. Bu sorun işçi sınıfının öncü örgütü olan KP'nin oluşturulmasıyla birlikte bitmez. Parti varolduğu müddetce (ki sınıfsız topluma kadar sınıf mücadelesini sürdürmenin, komünizme ulaşmanın aracı olarak varolacaktır), birlik sorununun birinci yönünü oluşturan komünistlerin parti içerisinde birleştirilmesi sorunu da varolacaktır. Bu ne demektir?

Kısaca partinin inşasının sürekli derinleştirilmesi, ilerletilmesi, komünizm için sürekli yeni insanlar kazanılması vs. demektir. KP'nin kurulmasıyla inşası iki ayrı şeydir. İnşa, KP'nin kurulmasıyla tamamlanan bir olay değildir.

Her türlü hareketin yasalarını kavrarsak gelişmenin bir sınırı olmadığını kavrarız. Sorun buna bilinçli bir yön vermek, işi hedefine ulaştırabilmektir. Komünistler açısından yeni kadrolar yetiştirmek, toplumu sürekli değiştirmek için parti inşasını derinleştirmek, bu doğrultuda kitleleri seferber etmek onlara dışarıdan taşınan ML siyasi bilinç yoluyla ileri kesimlerini kazanmak, kalıba dökmek, ML'lerin KP içerisinde birleştirilmesi sorunu yukarıda kısaca izah ettiğimiz anlayıştan da görülebileceği gibi bir görevdir.

Gözden kaçırılmaması gereken temel nokta şudur: ML'ler, komünistlerin parti içindeki birliğinin temeli olarak ML örgütsel, siyasi, ideolojik bir çizgiyi öngörürler. Bu çizginin ifadesi olan ML bir proğram ve tüzük çerçevesinde irade birliğini şart görürler.

Ne varki; komünistlerin parti içinde birleşmesi sorununu değişik hiziplerin koalisyonu olarak gören anlayışlarda gerek geçmişte ve gerekse bugün kendini göstermektedir.

Partimiz bu saçmalıkları her zaman reddetti ve ediyor. Geçmişte birlik sorununun bu yanını değişik örgütlerin ayrı ayrı grup yapılarının muhafazası temelinde oluşturulacak koalisyonun bileşkesi olarak gören anlayışlardan biri, ünlü "Proleter Devrimcilerin Birliği" tezi idi.

Enternasyonal proletaryanın bir parçası olan, ülkemiz işçi sınıfının kurmay heyeti partimiz TKP/ML'e düşmanlık ve onun varlığını red temelinde kurulmak istenen bu koalisyon hüsranla bitti.

İlkesiz ve kof bir anlayışın ürünü olarak doğan bu safsatanın yaşaması mümkün değildi. Keza Türkiye devrim tarihinde benzer girişimlere gedikli, ML düşmanı TİİKP'dede rastladık.

"PDB" tezide yine aynı rüzgarın dümenine girmeyi ifade ediyordu. 1970'lerin "sol" maceracı küçük-burjuva örgütleri 12 Mart darbesiyle birlikte aldıkları ağır yenilgilerin kökünde yatan siyasi ve ideolojik sebepleri daha sonraki dönemde ortaya koyamadılar. Geçmişin derslerini çıkarmak ve bu duruma götüren anti-ML siyasi çizgilerini görmek yerine solculuğa tepki hızla bir sağa kayış yoluna girdiler. Girdikleri bu yolda TİİKP ile buluşmaları uzun sürmedi. Bugün çokca karşı olduklarını mangalda kül bırakmazcasına söyleyen bu revizyonist mihraklar Doğu Perinçek kumandasında birlik görüşmelerine başladılar. Özellikle proletarya partisine karşı ağız birliği yapma sorununda kolay anlaştılar. Anlaşmaları kolay farkedilebilir bir şeydi. Çünkü ülkemizde proletarya partisinin varlığını sözümona red teme-

linde elverişli bir zemin yaratmadan revizyonist girişimlerini kabul ettirmede zorlanacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Nitekim başta TİİKP, HK, HY, HB flörtü temelinde gelişen bu girişim gelişmenin belli bir aşamasında arap saçına döndü. Doğu Perinçek'in dayatmalarına ve kendisine tabi olma istemine tahammül edemeyen diğer ortaklar bu sefer TİİKP'e veryansın ettiler.

Bir ara Doğu Perinçek'e karşı ML'in sadece lafını kullanarak kendi tabanlarını ve kitleleri aldatmaya çalıştılar ama öz itibariyle farklılık olmamasına rağmen sözde büyük gürültüler koparttılar. İbrahim yoldaşın PDA'yı mahkum eden tezlerini isim belirtmeden kendilerinin keşfettikleri görüşler gibi piyasaya sürdüler. Ama savunduklarında samimi değillerdi. Kısa bir müddet sonra İbrahim KAYPAKKAYA ve Mao ZEDUNG yoldaşa yöneltikleri saldırıda bunu ortaya koydular. Bu gelişmeden sonra HK, HB, HY üçlü olarak "PDB" safsatasını sürdürmeye koyuldu. 3 ayrı örgüt ve özleri aynı olan değişik biçimli üç tür proğrama sahip olmalarına rağmen üçlü bloğun her bir gücü, diğerini "PD" ilan etti.

Böyle bir saçmalığın hiçbir haklı gerekçesi olamaz. ML birdir, tektir. Değişik üç tür ML yoktur. Hem kendi çizgini ve onun üzerinde yükselen örgütünü ML göreceksin, hem bir diğerini. Herşeyden evvel bu; tüm üçlü blok üyelerinin kendi çizgilerine kuşkularının ve güvensizliklerinin de bir ifadesidir. Öyle ya! diğerleri de ML!!. Baştan aşağı; ne için ve nasıl sorularına oportünist cevaplarla dolu olan bu revizyonist tezin hazin sonunun; her birinin diğerine en keskin saldırıyla neticeleneceği önceden belliydi. Çünkü ölü olarak doğan bu tez ve girişim tam bir oportünizm örneğiydi. Ve birlik meselesinde her şey tamamıyla birbirine karıştırılmıştı. Kendileri o dönemki yayınlarında konu hakkında şunları belirtiyorlardı:

"Proleter devrimcilerin birliğine ve proletarya partisinin oluşturulmasına giden yolda, *bugün üzerimize düşen görev, faşizm ve sosyal-faşizme karşı* **ortak mücadele temelinde eylembirliğini, eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesine göre gerçekleştirmek, geliştirip yaygınlaştırmaktır"** (HB sf.3) (abç)

"Biz proleter devrimcilerin birliği meselesine *ülkemizde* **proletarya partisinin oluşturulması meselesi açısından bakıyoruz"** (HB. sf.4) (abç)

Birincisi; "PDB" ML hat üzerinde komünistlerin parti içinde birleştirilmesidir. Bunu yukarılarda da izah ettik. Ne var ki, alıntıda görüleceği gibi bu bir yanıyla eylem birliği meselesine indirgeniyor. Öyle ya, bu şatafatlı birliği eylemde birlik propaganda-ajitasyonda serbestlik üzerinde kuracaklarmış. Daha doğrusu, baylarımız sorunu basit bir antlaşma görüyor. Her grup istediğini yapacak buna da "PDB" denilecek. Tam da Troçkinin Ağustos bloku... Oysa proletarya partisi anlaşma değil, irade birliğini öngörür, tek program, tüzük geçerlidir. Bu parti içinde bir başka çizginin olamayacağı veya çıkmayacağı demek değildir. Aksine sınıf mücadelesi varoldukça bu parti içinde de sürecektir. Fakat her çizginin kendi bağımsız programı doğrultusunda ayrı bir faaliyetle özgür kılınması biçiminde değil.

Stalin şöyle der;

"Hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği olarak parti, birliğinden ve demir disiplininden güç alan bir parti olmadan proletarya diktatörlüğünü kurmak ve devam ettirmek olanaksızdır. Ama bütün parti üyelerinin irade birliği olmadan, hareket birliği olmadan partide demir disiplin düşünülemez. Kuşkusuz ki bu, partide fikir mücadelesine yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, demir disiplin, eleştiriye ve fikir mücadelesine engel olmak şöyle dursun, partinin bağrında eleştiriyi ve fikir mücadelesini gerektirir." (Leninizmin Sorunları, Syf: 95)

Partide irade birliğini sağlayan; sahip olduğu çizgidir. Tüm parti örgütleri, üyeleri birliğin ön koşulu olan bu çizgi doğrultusunda ortak hareket etmek zorundadırlar. Propaganda ve ajitasyonda serbestlik temelinde değişik çizgilerin eylembirliği biçiminde grupların anlaşmasını parti birliği olarak adlandırmak saçmadır. Bu, partinin irade birliğini sağlayan çizgiye karşı işleyiş kuralları çerçevesinde (demokratik merkeziyetçilik) değişik çizgilerin özgürce çatıştırılmasından ayrı birşeydir. Parti birliğini anlaşma derekesine düşüren bu oportünistler işlerine geldiğinde de parti içerisinde iki çizgi mücadelesinide reddettiler. *"Partide iki çizgi yan yana olmaz, her zaman tek çizgi"* vb. teorilerle Mao Zedung'un şahsında ML'e saldıran bu haçlı şebekesinin hurdalığında, görüldüğü gibi, işine geleni kullanmak için her mal var.

Konumuz başlı başına bu olmadığından ötürü kısaca değinerek geçiyoruz.

"PDB" tezi; 1970'lerde TİİKP revizyonistleri tarafından ileri sürülen "Sosyalist Kurultay" bozması bir tezdir. "Sosyalist Kurultay"girişimide siyasi çizgileri ne olursa olsun, tüm oportünist mihrakların legal bir partide birleştirilmesini amaçlıyordu. Onun bir türü olan "PDB" ise üç örgütün sözde illegal bir partide birleşmesini amaçlıyordu. Onlar için kimin neyi, nasıl, söylediği, ne savunduğu hiç önemli değil. Onlara göre; hangi telden çalarsa çalsın tüm ortaklar ML'dir.

Bu ortaklardan HB o dönemler şöyle açıklıyordu:

"Proleter devrimci akım içerisinde bizim dışımızda iki gazete; HY ve HK-nu gördüğümüzü açıklamıştık." (HB, S: 4)

Böyle şatafatlı övgülerle başlatılan gümbürtü, ne yazık ki, sonunda her birinin diğerini "en kaşarlanmış revizyonist TİİKP izleyiciliği" vb. etiketlerle damgalamalarıyla sonuçlandı. Doğmadan bu girişim öldü. Fakat aynı türden anlayışlar bugünde değişik renklerde yeniden canlandırılmaya çalışılıyor.

Proletarya partisi dışında her soydan akımın "ML" adına giriştikleri bu umutsuz adımlar yine devam ediyor. DY vb. akımların partiyi "FKBDC" denilen koalisyondan çıkarma anlayışı; Acil'in hüsranla biten TKEP'le flörtü, bunun başka örnekleridir. Yıllardan beri proleter ögelerin birleştirilmesi adına "TKP", "TİP", "TSİP" üçlüsünün girişimleri, DDKD ve Özgürlük Yolu önderliklerindeki çeşitli odaklaşmalar vb. yine aynı anlayışların sonuçlarıdır. Şunu çok açık vurgulayalım ki; hiçbir çaba ve saldırı ülkemizde proletarya partisinin varlığı gerçeğini külleyemeyecektir.... Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olarak doğan ve MUSTAFA SUPHİ'nin mirasını devralarak İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş tarafından kızıl sancağı yeniden yükseklere çekilen Partimiz TKP/ML gerçeğinin önüne kurulmaya çalışılan barikatlar bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da geri tepecektir.

Birlik sorunun ikinci yönünü sınıfın birliği oluşturur. Bilindiği gibi, parti sınıfın bütünü değil, onun en ileri ögelerinin birliğidir, öncüdür. Ve hiçbir zaman sınıfın tümünü kapsamaz. Sınıfın birliğini sağlamak göreceli bir sorundur. Bu tümüyle bir çırpıda başarılamaz. Partinin; proletaryanın menfaatlerini savunması onun sınıfıyla olan bağlılığının bir sonucudur. Bu anlamda parti sınıfından zaten kopuk değildir. Kaldı ki, her partinin bir sınıf temeli vardır. KP'nin temelide proletaryadır. Parti hiçbir zaman sınıfın tümüne eşit değildir. Aksine onun öncüsüdür. Bunun içindir ki, bağrında proletaryanın en ileri, en fedekar ögelerini barındırır. Fakat bu, partinin sürekli proletaryayı etki sahasına çekmesi sınıfın birliğini sağlama doğrultusunda çaba göstermesi göreviyle kesinlikle çelişmez. Aksine birlik meselesinin proletarya açısından ikinci temel yönünü sınıfın birliği teşkil eder. Sınıfın birliği sorunu, parti varolduğu müddetçe bir görev olarak önemini her zaman korur. Bu neden böyledir. Çün-

kü devrim yalnız başına öncüyle gerçekleştirilecek birşey değil onun yönlendiriciliğinde, yığınların seferber edilmesiyle başarılacak bir iştir. Ve o sosyalizmde de proletarya diktatörlüğü altında devam ettirilecektir. Devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeği ve devrimin proletarya diktatörlüğü altında kitlelerin seferber edilmesi doğrultusunda devam ettirileceği gerçeği bu görevin önemini sergilemektedir. Ne var ki, yığınların kazanılması olayını, mücadeleyi tatil anlayışına indirgeyen, onun her toplumsal ve sosyal yapı içerisindeki anlamını, sözkonusu yapılardaki ülkelerin devrim stratejisi ile olan ilişkisini, iğdiş eden kendiliğindenci sol ve sağ reformcuların zararlı anlayışlarıyla karıştırmamak gerekir.

Kapitalist emperyalist bir ülkede bu sorunun anlamı nedir ? Sözkonusu ülkelerin ekonomik ve siyasal yapısının ve buna denk düşen devrim sürecinin ifadesi olarak devrimin yolu genel ayaklanmadır. Lenin'in dediği gibi *"ihtilalle asla oynamamak ve ihtilale bir kere başlandımı ta sonuna kadar gidileceği zorunluluğunu iyice anlamak"* (Aktaran Stalin, Leninizmin Sorunları) gerekir. Bunun için uzun ve sebatlı bir hazırlıkla yığınları öncü etrafında birleştirmek, harekete geçirmek zorunludur. Bu sağlanmadan öncüyü ayaklanma için ortaya sürmek elbetteki sadece bir cinayet olacaktır.

Ayaklanma; kitlelerin önemli bir bölümünün harekete geçmeye hazır oldukları anda başlatılmalı ve mutlak sonuca götürülmelidir. Bunun içindir ki, yığınlar sorunun böyle bir durumdaki özel anlamını bilince çıkarmalıyız.Ancak, sömürge, yarı-sömürgelerde bu durumun ne anlama geldiğini açığa çıkarmak gerekiyor. Evet yığınların kazanılması görevi, her ülkede KP önünde yerine getirilmek üzere duran bir görevdir. Ülkemizin ekonomik ve sosyal yapısının ürünü olarak Halk Savaşı stratejisi geçerlidir. Bu savaşın uzatmalı karakteri, bizzat ülkenin yapısının sonucu olarak dengesiz ve basitten karmaşığa doğru bir hat izleyeceği gözönüne alınırsa, yığınların kazanılması sorununun nisbeten uzun bir dönemi alacağı anlaşılabilir birşey olmaktadır. Ve bizzat mücadelenin kendisi içinde sağlanacaktır. Bunun için yığınların büyük bir bölümü kazanılmadan gerekçesi ardına saklanarak, devrimi bilinmez bir tarihe ertelemek revizyonizmdir. Bu belirlenen hedefler doğrultusunda mücadeleye hazır kesimi başkalarını beklemeye memur etme görevidir. Kısaca kuyrukçuluktur. Yığınların kazanılması meselesine bu kısa yaklaşımdan sonra; sınıfın birliği sorununun önemine ve bu görevin ne anlama geldiğine genel yanlarıylada olsa işaret ettik.

Şimdi de, sınıfın birliği nasıl sağlanacaktır, bunun yolu nedir ? meselesine kısaca cevap arayalım .

Tarihte proletaryanın sayısız ekonomik demokratik direnişine tanığız. Fakat proletarya bu kendiliğindenci gelişim içinde kendisi için bir sınıf haline gelemez. Ona sosyalist bilinç dışarıdan verilir. Ve bu bilinçle donatıldığı ölçüde proletarya kendisi için bir sınıf olabilir ve sosyalist bilinç kazanabilir. Eğer böyle olmasaydı şimdiye dek yüzbinlerce kez işçi sınıfının bu bilince erişmesi gerekmezmiydi. Ama bu böyle olmaz. Olsa olsa, bu kendiliğindenci hareket içinde; işçi sınıfı ancak bir sendikal bilinç kazanabilir. İktisadi mücadelenin çerçevesi içinde sınırlı kalmakla proletaryanın kendisi için bir sınıf haline getirilemiyeceği gerçeğini görürsek, sınıfın birliğini sağlamanın yolunun ne olduğuna daha açık cevap verebiliriz. Bu yol siyasi kampanyalardır, teşhirdir.... Konuya ilişkin Lenin yoldaş şöyle der:

"Sınıf bilinçli proleterlerin önderlik ettiği işçi sınıfı kitleleri arasında gerçek "birlik", gerçek koşullardan ortaya çıkan siyasi kampanyalar temelinde...." (Lenin, Birlik Sorunu)

Görüldüğü gibi, sınıfın birliğinin sağlanması görevinde temel yol siyasal kampanyalardır. Siyasal kampanyalar yoluyla götürülmesi gereken, yığınların kendiliğinden eylemi içerisinde görmedikleri ve hiçbir zamanda göremeyecekleri ML bilinçtir. Zaden işçilerin öncüden bekledikleride budur. İşin bu yanını gözden kaçırmak, onların mevcut hareketi içerisinde kaybolmak ve kuyrukçuluk derekesine düşmektir. Böyle bir metodlada hiçbir zaman yığınlar devrimci bilinçle donatılamazlar. Aksini söylemek, ekonomistlerin ünlü !! aşamalı bilinçlenme teorisi önünde boyun eğmektir. Lenin şu sözleri öğreticidir.

"Rusya dahil, bütün dünyada, iktisadi mücadeleye siyasal nitelik **kazandırmaya ilk kalkışan, çok kez, bizzat polis olmuştur**; *hükümetin kimi desteklediğini kavramayı işçiler kendileri öğreniyorlar.* Yeni bir Amerika keşfetmiş gibi bu kadar övgüsünü yaptığınız "işçilerin işverenlere ve hükümete karşı iktisadi mücadelesi", bugün Rusya'nın her tarafında, en ücra köşelerinde bile, grevlerden sözedildiğini işitmiş, ama sosyalizm konusunda hiç bir şey duymamış işçilerin kendileri tarafından yürütülmektedir. Elle tutulur sonuçlar vaadeden somut istemler ileri sürerek biz işçiler arasında harekete geçirmek istediğimiz "eylemi" biz zaten ortaya koyuyoruz ve günlük, sınırlı sendikal çalışmalarımızda, bu somut istemleri çoğu kez aydınlardan hiç bir yardım görmeksizin biz kendimiz ileri sürüyoruz. Ama bu eylem bize yetmiyor; biz sadece "iktisadi" siyaset lapasıyla beslenecek çocuklar değiliz. Biz ötekilerin bütün bildiklerini bilmek istiyoruz. Siyasal yaşamın* **bütün** *yönlerini ayrıntılı olarak öğrenmek ve tek tek her siyasal olaya* **etkin olarak** *katılmak istiyoruz. Bunu yapabilmemiz için, aydınların, bizzat bizim pek iyi bildiğimiz** şeyleri biraz daha az yinelemeleri, ve henüz bilmediğimiz şeyleri, fabrikadaki "iktisadi" deneyimin bize hiç bir zaman öğretmeyeceği şeyleri, yani siyasal bilgileri biraz daha fazla vermeleri gerekir.Bu bilgileri,siz aydınların edinmesi kolaydır, ve bunları şimdiye kadar sunduğumuz miktarlardan yüz kez ve bin kez daha büyük miktarlar halinde bize sunmanız görevinizdir, bu bilgileri, bize sadece tartışmalar, broşürler ve makaleler biçiminde değil (açık sözlülüğümüzü bize bağışlayın; bunlar çok kez bir hayli cansıkıcı olmaktadırlar), hükümetimizin ve yönetici sınıflarımızın yaşamının bütün alanlarında şu anda ne yaptıklarını canlı* **teşhirler** *biçiminde iletiniz.Bu görevinizi yerine getirmek için daha çok çaba gösteriniz ve "çalışan yığınların eylemini yükseltmek" konusunda biraz daha az konuşunuz. Biz sizin sandığınızdan çok daha aktifiz, ve hiç bir "elle tutulur sonuç" vaadetmeyen istemleri bile açık sokak savaşlarıyla pekala destekleyecek durumdayız. Bizim eylemimizi "yükseltmek" size düşmez, çünkü* **eylemden asıl yoksun olan sizlersiniz.** *Kendiliğindenliğe daha az boyun eğin ve kendi eyleminizi yükseltmeyi biraz daha çok düşünün baylar !"* (Lenin, Ne Yapmalı ? Sy: 93-94-95)

Yanlış yoruma meydan vermemesi açısından bir soruna kısaca dikkat çekelim. İşçi sınıfının kendisi için bir sınıf haline gelmesi demek; işçi sınıfının dikkatlerinin salt kendisi üzerinde yoğunlaştırılması demek değildir. Aksine toplumun bütün sınıf ve tabakaları arasındaki ilişkiyi, çelişkiyi kavraması, buna yol açan ekonomik ve sosyal sebepleri anlaması dünyayı değiştirmede en devrimci sınıf olan proletaryanın biliminin fonksiyonunu bilinçe çıkarması ve bunun ışığında nihai hedefe emin ilerleyebilmesidir. Lenin, bu canalıcı noktaya önemle işaret eder ve şöyle der:

"Eğer işçiler, **hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun,** *zorbalık, baskı, zor ve suistimalin* **her türlüsüne** *karşı tepki göstermede eğitilmemişlerse ve işçiler bunlara karşı, başka herhangi bir açıdan değilde, sosyal-demokrat açıdan tepki göstermede eğitilmemişlerse, işçi sınıfı bilinci, gerçek bir siyasal bilinç olamaz. Eğer işçiler, öteki toplumsal sınıfların* **herbirini, entellektüel,** *manevi*

ve siyasal yaşamlarının bütün *belirtilerinde gözleyebilmek için somut ve herşeyden önce güncel siyasal olgular ve olaylardan yararlanmasını öğrenmezlerse, eğer materyalist tahlil ve ölçütleri, nüfusun* bütün *sınıflarının, tabakalarının ve gruplarının yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenmezlerse, çalışan yığınların bilinci, gerçek bir siyasal bilinç olamaz."* (age, Syf: 89)

İşte işçi sınıfının kendisi için bir sınıf olması onun ML siyasi bilinçle donatılması demektir. Böylelikle o, kendisinin gerçek misyonunu oynamaya kadir olabilir. Lenin'in deyimiyle:

"Kim, işçi sınıfının dikkatini, gözlemini ve bilinçini, tamamiyle ya da hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırıyorsa, böylesi, sosyal demokrat değildir; çünkü, kendini iyi tanıyabilmesi için işçi sınıfının modern toplumun bütün *sınıfları arasındaki karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgisi, sadece teorik bilgisi değil... hatta daha doğru ifade edelim: teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyimine dayanan pratik bilgisi olması gerekir."*

Buda ancak toplumun bütün sınıfları arasına ML siyasi bilinçle gitme yoluyla olur. İşçi sınıfı geniş siyasal teşhirler yoluyla eğitilir ve birleştirilebilir. Bunun dışındaki her tür birlik gerçek anlamda sınıfın birliğiyle alakası olmayan birliktir. Sınıfın birliği konusunda, her zamanki gibi, bugünde oportünist vaazlar vardır. Oportünistlerin kendiliğinden sınıf mücadelesinin kuyruğunda yürümeleri, iktisadi mücadelenin rüzgarı dışına çıkamamaları, gazete vb. propaganda-ajitasyon araçlarını bir sendikal yayın düzeyinde tutmaları, kitlelerle birleşmek adına "tek uygulanabilir ve sonuç verir" gördükleri basit istemler yörüngesinde dönmeleri, "devreye girmek" için "keskinliğin bırakılması" adına ML'i herkes için kabul edilebilir bir tarza sokma uğraşları, bunun sadece bazı görüntüleridir. Burada sorun reformlar uğruna mücadele edilemiyeceği değildir. Kitlelerin sesine kulak tıkamak değildir.

Aksine ML'ler reformlar uğruna mücadeleyi devrim mücadelesine tabi olarak her zaman savundular ve yürüttüler. Konuya ilişkin Lenin şöyle der:

"Devrimci sosyal-demokrasi; ve reformlar uğruna mücadeleyi eylemine her zaman katmıştır ve şimdi de katmaktadır.

..... Kısacası, sosyal demokrasi reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tabi kılar." (age, Syf: 80-81)

Sorun onun sınırları içinde hapsolmamak, onun kendisi içerisinde ML bilincin kazanılamayacağını bilmek, bunun ancak işçilerle işverenler arasındaki ilişki alanının dışından verileceği gerçeğini bilince çıkarmaktır. Bunun için sorun sadece işçiler arasına gitme değil, ML'i nüfusun bütün tabakaları arasına götürmek gerektiğini kavramaktır. İşte bunda siyasal kampanyaların rolü tayinedici düzeydedir.

Buradan başka bir yanlış sonuca varılmamalıdır. İşçi sınıfının kendi özdeneyimlerinin rolü küçümsenmemelidir. Açıktır ki, yığınların kendi öz deneyimleri önemli bir sorundur. Bununla devrimin gerekliliğini kavraması ciddi bir meseledir. Öncünün görevi pratikteki önderlikle kitlenin kendi deneyimiyle elde ettiği sonucu doğru bir şekilde tahlil etmesi, revizyonist oportünist bütün burjuva takımların çarpıtması, yanıltmasına engel olması doğru hedeflere yönelik siyasi sonuçları çıkarmasına yardımcı olmasıdır. Öncü bu görevini yaptığı zaman pratiğin içinde yetişen yığınlar kendi deneyimiyle devrim sorununun önemini kavrıyacaktır, burjuva revizyonist aldatmaları elinin tersiyle itmesini bilecektir. Teori ve pratiğin özdeşliğinden Marksist felsefe bunu kasteder. Yani dünyayı değiştirme çabası olmadan dünyayı kavramak mümkün değildir. Mao'nun deyimiyle, armudu tanımak için onun ısırmalısın, değiştirmeye başlamalısın.

İşçi sınıfının kendiliğinden hareketine tapma anlayışının tersine bu şu anlama gelir. Parti kendi ML siyasi çizgisinin sosyal tabanını (özelde işçi sınıfının, genelde diğer devrimci sınıfların en ileri ve militan kesimleri) harekete geçirmek kaydıyla özdeneyimden tutarlı derslerin çıkarılmasını ve diğerlerine benimsetilmesini sağlar. Bunun için Lenin reformlar uğruna mücadelede en önemli noktanın, bunların kalitesi ve devrimci bir tarzda yürütülmesi olduğuna dikkati çeker.

Birlik sorununun proletarya açısından anlamının ne olduğu meselesi genel olarak açıklık kazanmaktadır. Yukarıdan beri anlatılanları toparlarsak, bunun ne demek olduğunu şöylece ortaya koyabiliriz.

Proletarya açısından, birlik sorununun iki yönü vardır.

a)— ML'lerin birliği (Bu proletaryanın öncülerinin ML hat üzerinde KP içerisinde birleştirilmesidir.)

Devamı Syf. 24'te

---

* İktisadi mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik kazandırma" istemi, siyasal eylem alanında *kendiliğindenciliğe boyunеğmeyi* en açık biçimde ifade eder. İktisadi mücadele çok kez *kendiliğinden* siyasal bir niteliğe bürünür, yani, "devrimci basilin — aydın tabakanın" müdahalesi olmadan, sınıf bilinçli sosyal-demokratların müdahalesi olmadan. Örneğin İngiliz işçilerinin iktisadi mücadelesi de, sosyalistlerin herhangi bir müdahalesi olmadan siyasal bir niteliğe büründü. Ama sosyal-demokratların görevi, iktisadi bir temel üzerindeki siyasal ajitasyonla sona ermiş olmaz; onların görevi, *trade-unioncu* politikayı sosyal-demokrat siyasal mücadeleye çevirmektir; iktisadi mücadelenin işçilerin kafalarına yerleştirdiği siyasal bilinç kıvılcımlarından *yararlanarak* işçileri *sosyal-demokrat* siyasal bilinç düzeyine *yükseltmektir*. Oysa Martinov'lar, işçilerin kendiliğinden uyanan siyasal bilincini ilerletecek-lerine, *kendiliğindenliğe* ve iktisadi mücadelenin işçileri siyasal haklardan yoksun bulunduklarının bilincine varmaya "yönelttiğini" bıkkınlık verene kadar yinelemektedirler. Kendiliğinden uyanan *trade-unioncu* siyasal bilincin, sizi, sosyalist görevlerinizi anlamaya "yöneltmemesi" üzücüdür baylar.

**Bir işçinin bir ekonomiste bu hayali söylevinin gerçeklere dayandığını tanıtlamak için, işçi sınıfı hareketi hakkında doğrudan doğruya bilgisi bulunduğunda şüphe olmayan ve biz "doktirinlere" karşı en az eğilimi olan iki tanık göstereceğiz; bunlardan biri (Raboçeye Dyelo'yu bile siyasal bir organ sayan !) bir ekonomist, öteki de bir teröristtir. Birinci tanık, canlılığı ve gerçekliği bakımından dikkati çeken "St. Petersburg İşçi Sınıfı Hareketi ve Sosyal-Demokrasinin Pratik Görevleri" başlıklı makalenin yazarıdır (*Raboçeye Dyelo*, no 6). Yazar işçileri şu kategorilere ayırıyor: 1. sınıf bilinçli devrimciler; 2. ara tabaka; 3. geriye kalan yığınlar. "Ara tabaka" diyor yazar, "çoğu kez siyasal yaşamın sorunlarına, genel toplumsal koşullarla bağlantısı uzun zamandan beri anlaşılmış bulunan kendi dolaysız iktisadi çıkarlarından daha çok ilgi göstermektedir. ..." *Raboçaya Mysıl* "sertçe eleştirilmektedir": "Her zaman aynı şey, çoktandır bunu biliyoruz, çoktandır okuduk." "Siyasal yorumlarında gene bir şey yok !" (S. 30-31) Ama 3. tabaka bile, "meyhanenin ve kilisenin daha az baştan çıkardığı, ellerine pek nadir siyasal yazın geçen, işçilerin bu daha genç ve daha duyarlı kesimi, öğrenci ayaklanmaları vb. konusunda kendilerine ulaşan bölük-pörçük haberler üzerinde düşüncelere dalıyorlar, siyasal olaylar konusunda olur-olmaz biçimde tartışıyorlar", vb... Terörist şöyle yazıyor: "... kendi kentlerindeki değil de öteki kentlerdeki fabrika yaşamının küçük ayrıntılarını anlatan yazıları birkaç kez okuyorlar, ve ondan sonra bir daha okumuyorlar. ... Bunu cansıkıcı buluyorlar. ... Bir işçi gazetesinde hükümet hakkında hiç bir şey söylememek ... işçilere küçük çocuklar gözüyle bakmak demektir. ... işçiler çocuk değildirler." (Devrimci-Sosyalist Grup tarafından yayınlanan *Svoboda*, S. 69-70).

TARİH, 26 ARALIK'LARI, 12 EYLÜL'LERİ DE YARGILAYACAKTIR !

Bir Siyasi Mahkumun Kamuoyuna Açıklaması

Değerli Okuyucular;

Aşağıda yayınladığımız yazı bir yoldaşımızın polis sorgusu ve cezaevi yaşamından hatırlayabildiği bazı anılarını içermektedir. Yazıda yoldaş kendine kabul ettirilmek istenen iddialara ve bunun için yapılan işkencelere değinmektedir. Ayrıca yazıda bazı işkenceciler çeşitli şekillerde tarif edilmektedir. Yine bunun dışında yoldaş işkence gördüğü yerleri çeşitli anlatım ve şekillerle belirtmektedir. Yazının "Tarih 26 Aralık'ları da, 12 Eylül'leri de yargılayacaktır" şeklinde başlığında "26 Aralık'tan" anlatılmak istenen, Kahramanmaraş katliamının bahanesiyle ülkenin bir bölümünde ilan edilen sıkıyönetimdir. Tümü elimizde mevcut bulunan bu yazıyı seri halinde bölüm bölüm yayınlayacağız.

"Bir yerden yaralıyım
Yüz yerden kanım geçer"

(Bir halk türküsü)

ÖNSÖZ

Ben, Türkiye tarihinin, hiç kuşkusuz ki, izleri halkımızın zihninde uzun yıllar boyunca silinmeyecek olan bir döneminde, gözaltına alınmış tutuklanmış, cezaevine düşmüş ve burada yıllarını gömmüş bir mahkum olarak; bu dönem içinde yaşadıklarımı, gördüklerimi ve duyduklarımı, gerçeklerin en samimi ve adil değerlendiricisi olarak gördüğüm kamuoyuna açıklamak istiyorum....

Bunun başlıca nedeni, egemen güçlerin gerçeklerin üzerini perdeleyerek, gerek gözetim evlerinde, gerekse ceza ve tutukevlerinde hiçbir işkence, baskı ve eziyetin uygulanmadığına dair koparmaya devam ettikleri çığırtkanlıklarını, kamuoyunun vicdanında bir kere daha mahkum etmek ve, kuşkusuz ilerde çok daha geniş boyutlarıyla yapılacak olan bu dönemin objektif bir biçimde değerlendirilmesine karınca kaderince bir katkıda bulunmaktır. Bunu, herşeyden önce çağına ve içinde yaşadığı topluma karşı sorumluluğun ağır yükünü omuzlarında hisseden aydın bir insanın, her türlü baskı, sömürü ve zulme karşı olmasının gereği olarak kabul ediyorum....

Bu görevi, gücümün yettiği, dilimin döndüğünce yerine getirmeye çalışırken, uzun uzadıya yorumlara, değerlendirmelere girmeyeceğim. Sadece şahit olduğum gerçekleri açıklamakla yetineceğim. Çünkü gerçek bu olguların ta kendisidir.

****

Cezaevine nasıl düştüm ? Beni buraya getiren nedenler neydi ? Gerçekten "suçlu" muydum, yoksa her zaman iddia ettiğim ve edeceğim gibi, halkımı ve yurdumu ölesiye sevmekten başka bir suçum yokmuydu ? Bu soruların cevabını, bulunduğum dar yer ve ortamda beni tanıyan, seven ve benim için döktükleri bir damla gözyaşlarını dünyalara değişmeyeceğim insanların her şeyden yüce yargılarına bırakıyor ve burda bu soruların uzun uzadıya cevaplandırılmasına girmiyorum. Sadece şu bir iki gerçeği vurgulamakla yetiniyorum.

Ben, 1953 yılı Mayıs'ında Sivas'ın 10-13 hanelik küçük bir dağ mezrasında doğmuşum. Anam göbeğimi kendi eliyle ve kör bir bıçakla kesmiş. Daha beş yaşıma basmadan elime sopayı verip kuzuları-koyunları gütmeye gönderdiler. Paramparça olan ayaklarımla kalbur kalbur tezek, öbek öbek çalı-çırpı taşıttılar dere-bayır. 10 yaşında ancak görebildim bir çift lastiğin ve bir karamando pantolonun yüzünü. Kıtlık yılları anamın bulgur kepeği ve arpa ununda yaptığı ekmeğin, bilmem kaç kez gırtlağımı yırtan sızısını halen içimde taşırım. Kısacası koyu bir yokluk-yoksulluk ve sefaletin içinde geçen çocukluğumu çocuk gibi yaşıyamadım '65'lerde "umut fakirin ekmeği" deyip, "köyden şehire göç" kervanına bizde katıldık. Ama ne fayda ! "Dağı taşı altın" İstanbul'da çektiğimiz acılar, karşılaştığımız güçlükler daha da beter oldu. Sizin anlayacağınız yaban ellerde kök salmak pek zormuş..... Bir tarafta okula devam ederken, diğer tarafta, bir tek günüm boş kalmamacasına, ömrümün en güzel ve verimli yıllarını doya doya yaşayamadan, amansız bir yaşam kavgası içinde buldum kendimi. 2,5 lira gündelikle 12-14 saat ter döktüğüm, demir paslarının avuçlarımı, inşaat harçlarının ayaklarımı parçaladığı, 50 lira yabancı dil kurs parası bulamayan babamın çocuklar gibi hüngür hüngür ağladığını gördüğüm acı dolu günlerim oldu... Bu acılı ve çileli yaşamın alabildiğine bilediği azmimle, sonunda öğretmen okulu diplomasını aldığım gün, belkide hayatımın en mutlu günüydü... Bu şevk ve azimle, yıllarca yurdun en ücra köşelerinde görev yaptım.Oysa mevcut eğitim sisteminin bize öğrettiklerinin, egemen güçlerinin kafalarımızı doldurduklarının aksine, yurdumuzun öz gerçekleri bambaşkaydı.Çilekeş ve mazlum halkımızın bağrında geçirdiğim yıllar, içinde yaşadığım toplumun acı gerçeklerini suratıma çarptı.Halkıma ve yurduma hizmet etmenin yolunun herşeyden önce, ülkemizin emperyalizme göbeğinden bağlı geri iktisadi ve sosyal yapısına boyun eğmemekten, her türlü baskı, sömürü ve zulme karşı mücadele etmekten geçtiğini bana gösterdi. Bu sorumluluğun gerektirdiği doğrultuda, yurtsever, devrimci, demokrat bir kişi olarak, gerek mensup olduğum mesleki tabakada, gerekse bulunduğum her yerde çeşitli demokratik faaliyetlerde bulundum. Bunu her şeyden önce medeni bir insan olmanın gereği sayarım. Eğer bu suçsa, bu suçun gerektirdiği cezayı çekmeye her zaman hazırım ve

bundan sadece şeref duyarım. Aksi taktirde bana yöneltilen her suçlama, iddia sahiplerini yargılamaktan, tarih önünde ve kamuoyu vicdanında mahkum etmekten öteye geçmeyecektir.

Sonunda, gerek bazı kişisel, gerekse bazı ailevi ve diğer nedenlerden dolayı, çok sevdiğim ve yıllarca emek verdiğim öğretmenlik mesleğinden ayrılmak zorunda kaldım. Çeşitli sorun ve güçlüklerle yüzyüze bulunduğum bir dönemde, bir iş takibi ve gezmek için gittiğim Tunceli'nin Mazgirt kazasında, 1 Mayıs 1980 günü, neticede benim yıllarca suçsuz yere cezaevlerinde yatmama yol açacak bir durumla karşılaştım.

Yapılabilecek muhtemel gösterileri önlemek için alınan çok sıkı tedbirler altında yapılan aramalarda, yabancı kimlikli olmam ve çevrede iki adet tabanca bulunması üzerine, o sırada orada bulunan, daha önce tanımadığım ve adını M. Dilekçi olduğunu sonradan öğrendiğim bir kişiyle birlikte, şüphe üzerine gözaltına alındım. Durumumu yeterince açıklıkla ortaya koymamam ve kuşkuların üzerimde yoğunlaşması sonucu, daha yakalandığım yerden itibaren başlamak üzere, gözaltında bulunduğum sürece çeşitli baskı, işkence ve eziyetlere maruz kaldım. Hiç bir elle tutulur kanıt mevcut olmaksızın "gizli örgüt üyesi" olduğum ve Tunceli'ye "eylem yapmak" amacıyla geldiğim iddiası ileri sürüldü. Bu yüzden, görevlilerce Mazgirt Jandarma Karakoluna götürülmek için konulduğum gri renkli polis otosuna daha adımımı atar atmaz, çelik yelekli bir sivil polisin yumruklu, dipçikli, kufurlu saldırısıyla karşılaştım. Bir anda neye uğradığımı şaşırdım ve ağzım burnum kan doldu. Otonun arka koltukları kana bulandı. Başka bir polisin müdahalesiyle, orada çevredeki birçok kişinin gözleri önünde daha fazla tartaklanmam önlendi. Şöfor ehliyetim ve kimliğim alındı. Götürüldüğümüz jandarma karakolunda üzerimiz yeniden aranarak çıkan eşyalar kaydedilip daha nezarathaneye konulur konulmaz, bir grup jandarma eri tekme, tokat, yumrukla üzerimize çullandı. Ağzımız burnumuz çarşamba çanağına döndürülerek iyice hırpalandık ve tam anlamıyla "anarşistlere" benzetildik. Ağzımız-yüzümüz yıkandıktan sonra, yüzünü görmediğimiz kişilere resmimiz çektirildi.

Tekrar konulduğumuz, tahminen 3-4 metre kare genişliğinde, içinde bir ranza, pamuk bir döşek ve nevresim, birkaç kireç kovası ve fırçasının bulunduğu ve yandan küçük bir pencereden açık olan nezarethanede, bizden başka üç kişi daha vardı. Birisi evine girip çıkan yeğeni yabancı birisi sanılan bir yaşlı, diğerleri şüphe üzerine yakalanan iki gençti. Çok büyük bir "av" yakaladıklarını sanmış olacaklar ki, "güvenlik" görevlileri gruplar halinde bizi yakından görmeye geldiler. Her seferinde de küfür ve hakaret dolu çeşitli sorulara muhatap olduk. İki kez nezarethaneden çıkarılarak hemen bitişikteki komutanlık odasına götürüldüm. Bir seferinde bir grup polisin dipçikli, tekmeli, tokatlı saldırısına uğradım. Diğer sefer ise çelik yelekli sivil bir polis ve bir assubay ile kendimi başbaşa buldum. 35-40 yaşlarında, hafif kırsaçlı, ortanın üstünde boylu ve adeta besili bir domuzu andıran polis hemen üzerime çullanmakta gecikmedi. Usta bir işkenceci olduğu her halinden belli oluyordu. Ağzından köpükler saçarak en galiz küfürler savurarak benim "gizli örgüt üyesi" olduğumu iddia etti. Yüzüme, destekli şekilde sağlı-sollu seri yumruk ve tokatlar savurdu. İki eliyle sıkıca yakamdan kavrıyarak ve bütün ağırlığıyla abanarak, vücudumu kum torbası gibi habire duvara çarptı. Bununlada yetinmeyip duvara sıkıştırdığı göğüs kafeslerimi çelik yelekli omuzlarıyla dövdü. (Nitekim bu darbenin etkisiyle incinmiş olacakki, kaburgalarımdaki sızıyı aylarca çektim.) Bu arada hoşuna gitmemiş olacakki, bıyıklarımdan çekiştirmeye başladı ve epeycesini yoldu. Burnumdan kan fışkırdı ve odayı kana boyadı. Tehditlerine, beni Elazığ'da "çorap gibi" sökeceklerini ilave etmeyi de unutmadı. Orada bulunan Komando Assubayı'da, "çorbada tuzu"nun bulunmasını düşünmüş olacakki, küfürler savurarak hayalarıma okkalı bir tekme kondurmaktan geri kalmadı. Acıyla kaskatı kesildim. 20-30 dakika kadar süren bu seanstan sonra tekrar nezarethaneye konuldum.

Bu anlattıklarım, birkaç saat içinde olanlardı. Bizimle birlikte getirilen iki ortaokul öğrencisi, iyice hırpalandıktan sonra serbest bırakıldılar. Geriye beş kişi kaldık. Akşam, M. Dilekçi ile birlikte birkaç kez daha komutanlık odasına götürüldük. Bu kez odada, birkaç jandarma eriyle, bir jandarma uzman çavuş vardı. Uzm. Çavuş, Pertek'in Pınarlar nahiyesinden buraya geçici görevle gelen 40-45 yaşlarında, ince uzun boylu, saçları önden dökülmüş, sarışın birisiydi. Kendilerine göre düzenlemiş oldukları "olay zabit varakası"nın altını imzalamamı istedi. Okumama müsaade etti. Fakat mevcut haliyle bu varakayı imzalamamakta direnince, bu kişinin tekmeli-tokatlı-joplu saldırısına uğradım. Bu darbelerin etkisiyle ağzım-burnum tekrar kanla doldu. Bunun üzerine düşünmem için biraz süre tanındı ve nezarethaneye gönderildim. Cop darbeleriyle bacaklarım mosmor kesilmişti. Bir süre sonra yine aynı kişinin karşısına çıkarıldım. Sözkonusu varakayı imzalamak istemeyince yeniden aynı şiddetli saldırıyla karşılaştım. Sonunda, bu seanstan ancak varakayı imzalayarak kurtulabildim.

O geceyi nezarethanedeki ranza üzerinde, sigara dumanı ve pis kokular içinde, yarı-uyur, yarı-uyanık olarak geçirdik. Bir jandarma erinin uyarısı üzerine ranzayı kapı arkasına dayandırmayı da unutmadık. Aksi taktirde, gece yarılarında yeni seanslarla karşılaşmamız kaçınılmazdı. Üçüncü gün ifadeye önce M.Dilekçi çağrıldı. Tekmeli-tokatlı-yumruklu-kasaturalı bir seansla ifadesi alındıktan sonra bu kez ben huzura çıkarıldım. Odada, izinden döndüğü söylenen jnd.üstteğmeni, hayalarıma tekme savuran assubay ve emniyet amirinden oluşan bir üçlü bulunuyordu. Kısaca ifadem alındı. Bilinen iddialar tekrarlandı, bu iddialara benim, daha önce Kızılcık köyünde Nurettin Gül adlı işçinin cenaze töreni sırasında çıkan olaylara karıştığım, hatta botlarımı unuttuğum iddiası da eklendi.Oysa bu tam anlamıyla kuyruklu yalandan ibaretti. Çünkü benim sözkonusu köye ne gitmişliğim vardı, ne de bu köyün nerede olduğunu biliyordum. Bu yalanın uydurulmasının nedeni, o sırada ayaklarımda bulunan birçift lastikti. Milyonlarca emekçi halkın giydiği lastik, her ne hikmetse benim ayaklarımda görülünce bir anda suç unsuru olup çıkıverdi. Tabiiki diğer iddialarla birlikte bu gülünç iddiayı da reddettim. Aynı iddia M. Dilekçi için de ileri sürülmüş, kaşla göz arasında ona da bir çift gözlük ayarlanmıştı. Yalnız bu seans sırasında bana karşı daha "nazik" davranıldı, herhangi bir saldırıyla karşılaşmadım...

3 Mayıs günü, bir askeri konseyin refaketinde Mazgirt'ten Tunceli'ye gönderildik. Önce, kapatıldığı söylenen Öğretmen Okulu'nda bulunan Komando Birliği'ne götürüldük. Giriş kapısında, birkez daha hayalarımı tekmeleyen astsubayla karşılaştım. Hayalarıma yediğim tekmenin acısını "unutup unutmadığımı" sordu ve "bu ilk halka" deyip demir kelepçeyi bileklerime geçirdi. Daha başka subaylar da bizi görmeye geldi. Hatta, Yarbay'a, veya Albay rütbeli komutanın huzuruna dahi çıkarıldık. Orasıyla henüz işimiz olmadığı söylenerek Tunceli Jandarma Karakoluna gönderildik ve içinde iki katlı bir ranzanın bulunduğu ve bir binanın zemin katındaki küçük bir odadan oluşan nezarethaneye, ellerimiz birbirine kelepçelenerek konulduk. Daha doğru dürüst nefes almadan alt ve üstlerin "merak" ziyaretleri başladı. Kimisi sorular sorarak, kimisi küfür dolu tehditler savurarak, kimisi

tekme-tokat girişip, kasaturayla avuçlarımızı şişirerek, içini bir güzel boşaltıp gidiyordu. Suçumuz bu kez, "askerle çatışmak" olmuştu. Bu iddia askerleri bize karşı daha da kışkırtıyordu. O gecenin sabahı, tuvalete gideceğimizi söylemeye bin pişman olduk, çünkü tuvalet dönüşü bir sıra halinde nezarethanenin girişine dizilmiş 10-15 kadar jandarma erinin tekmeli-yumruklu bir ziyaretiyle karşılaştık. Kendimizi nezarethanenin kapısından içeriye zor atabildik. Bazılarının araya girmesiyle daha fazla hırpalanmaktan kurtulduk. Ağzımız-burnumuz yeniden kanla doldu. Suratlarımız balon gibi şişti. Orada kaldığımız iki gün içinde bazı jandarma erlerinin daha başka saldırılarıyla da karşılaştık. Özellikle, Yozgat'lı birisinin avuçlarımızı kasaturasıyla şişirmekten büyük bir zevk aldığı her halinden belli oluyordu. Bunun dışında bize karşı genellikle iyi davranıldı, zaman zaman yemek getirildi... Hatta babama yazdığım bir telgraf dahi postaya verildi.

5 Mayıs günü akşamı Tunceli Sıkıyönetim Komutanlığı'nın bulunduğu Öğr. Okulu'ndaki Komando Birliği'ne gönderildik. Büyük merkezi binanın 30-40 metre ötesinde bulunan iki yanında kalın ve yüksek taş duvarların uzandığı iki-üç katlı bir binanın zemin katında yer alan gözetim evinin ayrı ayrı odalarına konulduk. Benim bulunduğum koğuş, giriş kapısının hemen sağında yer alan, içinde iki katlı 5-6 ranzanın bulunduğu, 15-20 metrekare genişliğinde bir yerdi. Tuvalet odanın içindeydi. İçerisi bunaltıcı pis bir kokuyla kaplıydı. Ranzalar, yatak ve battaniyeler darmadağınık kir pas içinde idi. Yatak yırtıklarından dökülen pamuklar etrafa saçılmıştı. Bir tahta bankın üzerinde, naylon torba içinde bir parça bayat ekmek ve biraz üzüm vardı. Dış zemin düzeyinde bulunan dar ve önü parmaklı bir kaç küçük pencere sıkısıkıya kapalıydı. Kapının ortasında bulunan bir delikten, nöbetçi erler tarafından sürekli gözetleniyordum. Duvarlar, ranzalar çeşitli isim ve yazılarla doluydu. Beni koğuşa getiren gözetim evi sorumlusu Çavuş, herhangi bir isteğim olup-olmadığını sorarak ve bazı uyarılarda bulunarak, kapıyı kilitleyip gitti. İri-yarı-uzunboylu, yüzü sivilceli esmer tenli birisiydi. Orda kaldığım süre içinde daha birkaç kez yanıma uğradı. Bir keresinde bakkaldan bir-iki şey aldırdım. Başka bir seferinde ise, M. Dilekçi'ye bir akrabasının göndermiş olduğu döner-ekmekten bir parça getirdi. Memleketi olan Çorum-Alaca'da da görev yaptığımı öğrenince, benim nasıl olup da "sağ kurtulabildiğimi" sordu. Sorum üzerine durumumun ne olacağını bilmediğini belirtti. Ertesi gece bulunduğum koğuşa, yazı yazarken yakalandığı söylenen 17 yaşlarında birisi getirildi. Ertesi gün sorgulamaya götürüldü. Ve uzun süre devam eden çığlıklardan sorgulamanın aynı binanın üst katlarında yapıldığını anladım. Bu kişinin daha sonra bırakıldığını öğrendim. Üçüncü gün sabahı koğuştan alınarak 1,5 metre eninde, 20-30 metre uzunluğunda dar bir koridordan geçirilerek, yine aynı binanın zemin katında bulunan büyükçe bir konferans salonunun yanında bulunan küçük bir yere götürüldüm. Burada resimlerim çekilerek parmak izlerim alındı. Aynı gün öğle saatlerinde beni ziyarete geldiği söylenen babamla, giriş kapısı dibinde, daha bir iki kelime konuşmadan, ellerime kelepçe vurularak, bir uzman çavuş ve iki jandarma eri nezaretinde özel bir minübisle Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığına gönderildik.

2,5-3 saatlik bir yolculuktan sonra, 7 Mayıs 1980 günü, saat 15.30'-16.00 sıralarında, doğrudan doğruya, 1800 Evler'de bulunan "sıkıyönetim komutanlığı sorgulama bürosuna" teslim edildik. (bkz: kroki-1) Burası, arabayla şehir merkezine 20-25 dakika mesafede; Malatya yolu üzerinde; etrafı tel örgülerle çevrili, çevresinde belirli aralıklarda silahlı askerlerin nöbet tuttuğu; kiremit damlı; zemin katla birlikte üç katlı büyükçe bir beton binaydı. Birkaç basamakla çıkılan giriş kapısının üzerinde bulunan büyükçe bir tabelada, aklımda kaldığı kadarıyla "bölge trafik zabıta müdürlüğü" ibaresi yazılıydı. Binanın sağında, hemen tel örgülerin bitişiğinde bir oto hurdalığı vardı. Buranın az ilerisinde "1800 evler" denilen ve büyük kısmı blok binalardan oluşan mahalle uzanıyordu. Binanın solundaki arazi boştu ve ilerde Malatya yolundan ayrılan küçük bir toprak yol, dar bir açı çizerek bayırı aşıyordu. Arkasında ise küçük bir tepe yükseliyordu. Yıllar boyunca, işkence tezgahlarında nice nice insanın kanının aktığı; çığlıklarının yeri-göğü çınlattığı bu "yuva"nın iç yapısı ise, burada geçirdiğim upuzun 23 acılı gün içinde adeta zihnimde kazınan ayrıntılarıyla kısaca şöyleydi: Binanın Malatya yoluna bakan giriş kapısının açıldığı ortakat, 1. şube sivil polislerinden oluşan bir sorgu timinin denetimindeydi. Küçük bir aralıktan sonra ikinci bir kapının açıldığı dikdörtgen şeklindeki salon, tahminen 3 x 8 metre ebatlarında ve 20-25 metrekare genişliğindeydi. Salon sonunda iki ayrı kapının açıldığı bitişik iki oda vardı. Birkaç kez götürüldüğüm salondaki oda oldukça temiz döşenmişti. İçinde masa, koltuklar, raflarında kitaplar dizili çelik bir kitaplık, üstündeki bir aynadan yand ki odadan içerisinin gözetlendiği bir lavabo vs. vardı. İçini görmediğim diğeri muhtemelen depo olabilirdi. Tam karşıda başka bir kapının açıldığı arka bölümde iki koğuş yer alıyordu. Giriş kapısının sağındaki bir kapının açıldığı 15-20 metre uzunluğunda 1,5-2 metre genişliğinde bir koridor uzanıyordu. Koridor girişinin sağında; içinde iki katlı bir ranza, bir kaç koltuk ve sandalye, bir büro masası ve küçük sehpa, bir daktilo ve telefon gibi çeşitli eşyaların yer aldığı; polislerin tavla vb. oynayıp çene çaldıkları, çay içtikleri, planlarını hazırladıkları, gece nöbetçilerinin yattığı ifade odasıydı. Bu odanın bitişiğinde, dikdörtgen şeklinde tahminen 4 x 7 metre boyutlarında ve 20 metre kare civarındaki işkence odası yer alıyordu. Büyükçe pencereleri iki kat perdeliydi.

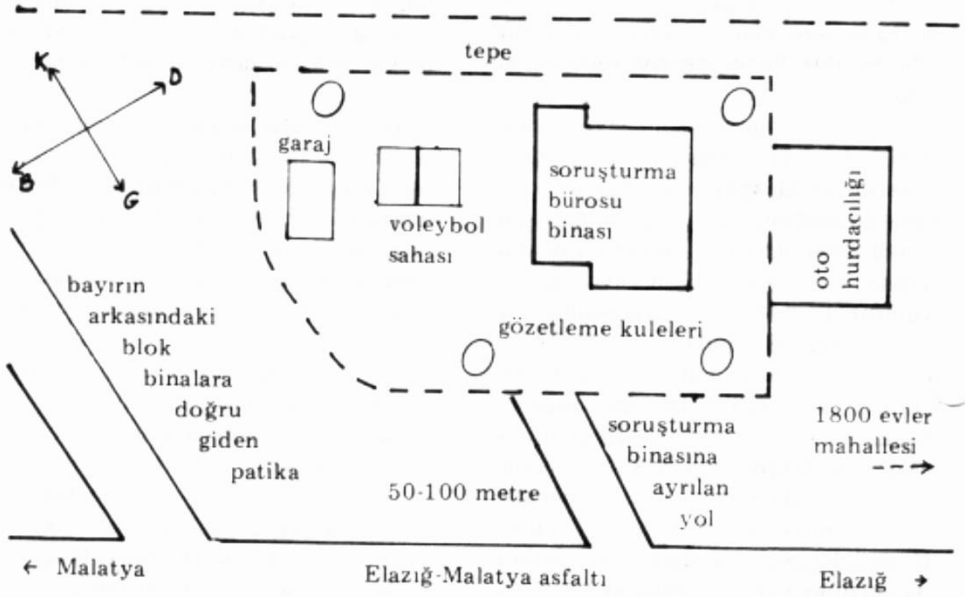

KROKİ—1 Soruşturma Bürosunun yeri

DEVAMI GELECEK SAYIMIZDA

Değerli Okuyucular;

Yayınladığımız bu mektup, faşist Türk ordusunda askerlik yapan bir yoldaşımızdan bize kadar ulaştırılmıştır. Mektupta bazı yerler .... olarak belirtilmiştir. Bu .... olan yerlerde bazı işkencecilerin isim ve adresleri yazılıydı. Bu işkencecilerin tedbir alıp kendilerini gizlememeleri açısından burada isimlerini yayınlamadık. Ama bu bilgiler elimizde mevcuttur, gereken yapılacak ve bu yaptıkları yanlarına kalmayacaktır. Dökülen her damla kanın, çektirilen acıların ve gözyaşlarının hesabı mutlaka sorulacaktır.

Yazı Kurulu

METRİS'ten Mektup Var

Değerli kardeşim... Nasılsın iyimisin. İyi ve rahat olmanı tüm kalbimle diler iyi ve mutlu günler dilerim. Eğer sende benden soracak olursan, hamdolsun iyiyim. Göndermiş olduğun en az senin kadar değerli mektubunu aldım çok memnun oldum. Bende seni memnun edebilmek için yazıyorum. Mektubum biraz gecikti kusura bakma. Değerli dostum ısrarla ve özellikle sizlere mektup yazmamın sebebi, bazı şartları, bazı durumları sizlere aktarmak, sizlerle irtibat kurmak, sizlere bazı bilgileri tabi yararı olursa aktarmak. Burada bazen değer verilebilecek haberler oluyor. Bildiğimiz gibi ben faşist cuntanın en katmerli baskısı olan Metris Cezaevinde görev yapıyorum. Buradaki görevimi kendi güvenliğim açısından yazamıyacağım.

Bildiğimiz gibi, 12 Eylül'de faşist cunta işbaşına geldi. Birçok devrimci demokrat insanları faşist zindanlara tıktılar ve buralarda akla hayale gelmedik baskı ve işkence metodlarıylaonları çözmeye çalıştılar. Bu baskı ve zulümden gözleri korkan sınıf mücadelesinde ancak buraya kadar gelebilen yoldaşlarımızda var. .... Benim görevim gereği MİT teşkilatındaki bazı adamları tanıyorum. ..... açık açık bazı şeyler konuşuyorlar. Konuşan MİT teşkilatının adamının ismini bilmiyorum. Yalnız ..... lakabıyla çağrılıyor. ..... mahallesinde kalıyor.... Başka bir durum daha Metris cezaevinin genel toplamı 600'ün üzerinde bayan tutuklu, 2500'e yakında erkek, hepside sol siyasi tutuklu olarak burada bulunuyor. Bunların bir kısmı DİSK ve Barış teşkilatının sosyal-faşist adamları oluşturuyor. Özellikle barış davasının Metris'teki adamları ellerinden geldiği kadar cuntaya yardım etmeyi esirgemiyorlar. Yoldaş ....., bu günlerde Metris cezaevi yani canilerin işkence yaptıkları dehlizler yeniden devrimci demokrat ve yoldaşlarımız tarafından bir direnişle alabildiğine devam etmektedir. Bazı devrimci arkadaşlar zorla işkence masalarına oturtularak ve de onlar buna engel olmaya çalıştıklarında da copla onların saçlarını kestiklerine gözlerimizle şahit oluyoruz. Devrimciler bir yerden coplanırken bir yandan da fotoğrafcı askerde fotoğrafını çekmektedir. Bu gibi durumları bütün askerler görüyorlar, artık onlarada doğal geliyor. Çünkü, onlarıda kendi faşist emellerine katarak, propaganda, TV, radyo vs. etkin olabiliyorlar. Ama bizim gibi düşünenlere ASLA HAYIR. Faşist cunta döktüğü kan denizinde elbette ve mutlaka bir gün yok olarak akrabaları olan Hitler ve Musolini'nin vede öbür faşistlerin yanlarına, halkımızın yükselen mücadelesiyle gönderilecektir. Değerli yoldaşım; bilindiği gibi Metris cezaevinin içinde göstermelik bir mahkeme salonu var, mahkumları bile bu göstermelik mahkeme salonuna götürürken tekme tokat ve coplarla götürüyorlar. Değerli yoldaşım bundan 20 gün önce yani 12.8.83 günü belki de kesin gününü hatırlıyamıyacağım, dışarıdan 200 tane (53. alaydan) er getirerek mahkumlara ani baskın yaptılar.

Bu baskına bizim bölükten arkadaşlarda katılmışlardı. Samimi olduğum ve biribirimize güvendiğimiz bir arkadaşımda bu olayın bizzat içindeymiş, onun yakından gördüğü ve bana anlattığı şeyleri aynen aktarıyorum.

Önce bütün mahkumlar koridora çıkarılıyor ve sonra üzeri arandıktan sonra havalandırmaya çıkarılıyorlar. Bu arkadaşın bulunduğu yerde mahkumlarla iç emniyet muhafızları biribiriyle kavgaya tutuşuyorlar. Joplarla sille tokat mahkumların hepsini havalandırmaya koyuyorlar. Askerler getirdikleri tornavida ve anahtarlarla mahkumların yattıkları demir ranzaları sökerek boru gibi olan ayak kısımlarının içindeki dökümanları topluyorlar. Çoğunun hazırladığı savunma belgeleri dahi döküman diye toplanmış. Yatakların pamukları bile dökülerek içlerine bakılmış. Yine askeri olan battaniyeler hepsi ellerinden alındı. Bütün bunların dışında da mahkumların özel eşyaları, elbiseleri vb'leri askerler tarafından hallaç pamuğuna çevrilip biribirine katılmış. Bu bahsedilen arama gündüz saat 12'den akşam saat 20'ye kadar yani 8 saat sürmüş. Zaten ani baskından dolayı, üzerlerinde doğru dürüst elbiseleri bile olmayan yoldaşların, çoğu pijama ve atletle 8 saatı dışarda üşüyerek geçirdiler. Ama bu onlara vız gelir. Onlar bırakalım üşümeyi, günlerce aç kalan insanlar bunlar, en vahşi işkenceye meydan okuyan bunlar. Buradakilerin haykırışlarını ve direnmelerini kendime örnek alıyorum ve şapkamı kaldırıyorum.

Değerli yoldaş, bu arkadaş ve bazi iyi niyetli askerler bulunan dökümanları ve belgeleri kimseye göstermeyecek bir biçimde yok ediyorlar.

Şu anda bulunan dökümanlar, MİT teşkilatının şifre uzmanı .... denetiminde incelenmektedir. Bu adam .... ilinin .... kazasındandır. Kendisi ....nın askeri lojmanlarında oturuyor. Babası .....'da .....: işiyle uğraşıyor.

Değerli yoldaşım; Metris cezaevinde işkence ve baskılar alabildiğine yükselmektedir. Bu günlerde yeni bir adam getirdiler, adam psikolog .... oturuyor. Henüz hakkında geniş bilgiyi öğrenemedim. Buraya Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri gelip gidiyor. Bunun dışında iç emniyet bölük komutanı devamlı bont çantayla gelip gidiyor. Ve bu adamın rütbesi binbaşı. Bu ikiside çok önemli adamlar. Ve çantada Akrep marka otomatik silah taşıyorlar. Üsteğmen olan biriside ismi .... ve ..... da oturuyor. Yine bunun dışında, cezaevinin sağlık bölümünde çalışan ..... diye birisi var ve ..... da oturuyor. Bu da faşist köpeklere elinden gelen yardımı yapıyor. Ve bazı şeyleride iyi biliyor, bence öldürülmesi gerekenlerden birisi. Bu köpekte burada devrimcilerin ve yoldaşlarımızın aleyhinde çalışıyor.

Yazacak daha çok şey var, ama bunların hepsini bu mektuba yazamam. Bunlar hakkındaki bilgimi sizlere aktarmak için elimden geleni yapacağım, buna inanın. Çünkü ben bunu Devrime ve Partiye olan inanç ve güvenimden dolayı yapıyorum.

Selam olsun yoldaşlarıma !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

—YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TİKKO !

Cezaevi askerlerinden bir
TKP/ML—TİKKO sempatizanı

Zeki Şerit...

Baştarafı Syf. 11'de

duktan sonra mücadeleyi sürdürmekten vazgeçenlerin ya da bunu bir siyasi kılıf altında gizleyerek reformculuğa doğru kayanların örneği çok daha fazladır. Devrim yolu uzun, çetin, zorluk ve acılarla doludur. Bu süreçte sonuna kadar hatasız, zaaf gösterilmeden, düşüp kalkılmadan yürünmesini beklemek küçük-burjuva hayalcilerine yakışır, Marksistlere değil. Bu çetin yolda düşenlere kalkmalarında yardımcı olmak, geride kalanları ilerletmek, eğitici ve kazanıcı olmak doğru olanıdır.

İşkence karşısında gösterilen tavırları şöyle bir gruplandırma içinde toplayabiliriz.

1)— Poliste çözülmeyi ihanete dönüştürerek ideolojik ve siyasi olarak düşman safına geçenlerdir. Bunlara, Hasan Şensoy, Şahin Dönmez, Vecdi Tapşın vb. örnek gösterilebilir. Bunlar, hergün devrime ve sosyalizme saldırarak, karşı-devrimci propaganda yaparak, yılgınlığı, güvensizliği ve teslimiyeti öğütlüyorlar. Mahkemelerde aleyhte ifadeler vererek devrimcilerin ağır cezalar altına sokulmasında cuntacılarla işbirliği yapıyorlar. Bunlara karşı tavır, düşmanlarımıza gösterdiğimizden farklı değildir. Haklarında ölüm cezası da dahil her türlü cezalar verilebilir, tedbirler alınabilir.

2)— Ağır şekilde çözülerek halka, devrime ve partiye zarar verip kendilerinde yeni baskıları göğüsleyecek gücü bulamayanlardır. Bunlara karşı birinci derecede örgütsel ilişkileri kesmek, diğer yandan düşmanın safına geçmelerini ve daha fazla zarar vermelerini engellemeye çalışmak, yani kazanılacak durumda olmasalar bile tarafsızlaştırmaya çalışmak gerekir.

3)— Ağır şekilde çözüldüğü halde hatasını kavrayan ve bunun ezikliğini hissederek düzelmek isteyen, cezaevi ve mahkemelerdeki tutumlarıyla hatasını telafi etmeye çalışanlardır. Bunlara karşı tavır, kazanma ve hatalarını aşmada yardımcı olmak olmalıdır.

Yine uzun süre direnerek ve bütünüyle çözülmeyenlere de bu tavır ile yaklaşılması gerekiyor.

4)— Başkasını suçlamayan, bilinmeyeni açıklamayan, örgüte zarar vermeyen ve sadece kendisini suçlayan, ya da daha önceden açığa çıkmış, parti sırrı olma özelliğini kaybetmiş bir eylemi vb. kabul etmekten başka şey söylememiş olanlardır. Bu, esas olarak olumlu karşılanabilir bir tavırdır. Önemli olan halka ve partiye zarar vermemektir, örgütlü mücadeleye darbe olmasına yol açmamaktır. Elbette istenen ve arzulanan, en ideal tavrın gösterilmesidir. Gösterilmesi gereken tavır olarak onun propagandasını yapar, bu direnişi gösteren yoldaşları örnek verir ve bu tavrın gösterilmesini bekler. Bunun mutlaklaştırma somut durumu ve işin özünü gözden uzak tutmaz. Sorunu sadece şekilsel açıdan ele alamaz.

5)— Hiçbirşeyi kabul etmeyenlerdir. Bunlar partimizin ve devrimin zaferini karanlık işkence odalarında hakim sınıflara hissettirenlerdir. Onları orada, en güçlü oldukları yerde yenenlerdir. Bunlara söylenecek söz yoktur. Yalnız dikkat edilmesi gereken başka sorunlarda vardır. İşkencede çözülmeyi tek başına ele almama ne kadar doğru ise, işkencede direnişide tek başına ele almamak lazım. O insanın gösterdiği genel gelişmeyle birlikte değerlendirmek lazım. Biri çözülmedi diye baştacı etmemize gerek yok.

Tecrübeler göstermiştir ki, devrimin genel menfaatlerini düşündüğünden değil, kendisinin küçük-burjuva çıkarlarını düşünerek, sırf cezaevinde yatmamak için işkenceye diş sıkıp direnebilir. Bu insanlar işkencede gösterdikleri bu tavırla partiye ve halka zarar vermemişlerdir. Bu iyi yanıdır. Ama bunların bazılarından partiye hiçbir faydada gelmez. Kimileri ise bunu sermaye olarak kullanırlar, kurumlanırlar, çalım satarlar. Çözülenlere, zaaf gösterenlere karşı "amansız" olurlar. Bireysel çıkarları ile devrimin çıkarları uyuştuğu müddetçe sorun yoktur, fakat çelişki çıkmaya başlayınca işkencede gösterdiği direnişi burada da gösterirler. Bazıları daha cezaevinden itibaren gerilemeye başlar, idareyle işbirliği vb. olumsuz tavır gösterirler. Bazıları ise cezaevinin kapısından çıkarlarken devrimci yönlerini demir parmaklıkların gerisine bırakırlar. Kendi dar dünyalarının nimetleri onları mutlu eder. Bir de direnişi, partinin ve halkın çıkarları gereği ele alanlar ve bu anlayışla direnenler var ki, bunlara güven duymak ve inanmak gerekir. Bunları diğerlerinden kesin ayırmak gerekir.

6)— İşkencede aktif olarak direnenlerdir. Bunlar proletarya partisinin görüşlerini işkence odalarında bir an bile haykırmaktan geri durmazlar. Dişe diş bir kavga sürdürürler. İBRAHİM SÜLEYMAN ve ZEKİ yoldaşlar gibi.... Bu idealimizdekidir. Bütün devrimciler, komünistler kendilerini böyle bir kavga için hazır tutmalıdırlar.

Sonuç olarak tüm yoldaşları bir kez daha uyarmak istiyoruz. İşkencede çözülenlere karşı kazanıcı olmamak ne ölçüde yanlış ise, direnenlerin gelişimi, parti gözönüne alınmadan körü körüne güvenmekte yanlıştır.

ZEKİ ŞERİT yoldaşımızı, işkencede katledilişinin altıncı yılında anarken, onun hatalarını aşmada gösterdiği örnek davranıştan ders alalım. Direnmeyi ve hatalarımızı altetmeyi ZEKİ yoldaştan öğrenelim. Yanlış anlayışları yıkıp yeni ZEKİ'ler yaratalım.

birlik, cephe...

Baştarafı Syf. 16'da

b)— Sınıfın birliği (proletarya partisinin öncülüğünde siyasal kampanyalar yoluyla, sosyalist bilincin taşınmasıyla işçi sınıfının birliğinin —ki bu görecelidir— sağlanmasıdır.)

Proletarya açısından temel olarak iki yandan meydana gelen bu birlik meselesinin, eylembirlikleri vb. ile ilişkisi nedir?

Birincisi; eylembirlikleriyle ML'lerin birliği sağlanamaz. Bu ikisi nitelik olarak ayrı olmasına rağmen, ilişkisiz de değillerdir.

Eylembirlikleri, ML'lerin birliğine hizmet edebilir.ML'lerin birliğini ifade eden parti, bağımsız siyasi ideolojik,örgütsel çizgisini bir alternatif olarak sürdürerek eylembirliklerinde sınıf bilinçli ileri unsurları etki alanına çekebilir,kazanabilir.Sınıf bilinçli unsurları kazanmanın tek sahası eylembirlikleri değildir.Proletarya bağımsız siyasi ideolojik çizgi doğrultusunda bu görevi her sahada sürdürür.Eylembirlikleri bu faaliyetin sürdürüleceği alanlardan yalnızca bir tanesidir.Proletarya birlik sorunundaki görevlerinde eylembirliklerini yardımcı araçlardan biri veya taktik olarak görür.İşte eylembirlikleriyle, ML'lerin birliği arasında bu ölçüde bir ilişki vardır.Yoksa eylembirlikleri ML'lerin birliğini sağlamanın doğrudan veya temel aracı değildir.

İkincisi, eylembirliklerini tek başına temel alma yoluyla sınıfın birliği görevi yerine getirilemez.Fakat eylembirlikleriyle, sınıfın birliği arasında diyalektik bir ilişki vardır.Özellikle sınıfın birliğinin sağlanmasında eylembirliklerinin rolü ciddi düzeydedir.Çeşitli siyasal akımlar içinde kitlelerin yoğunlaştığı gözönüne alınırsa eylembirlikleriyle halk kitlelerinin biraraya getirilmesinin ne denli önem taşıdığı görülecektir.Böyle bir durumda parti; sınıfa kendi bağımsız siyasetiyle seslenir.Yığınlar onu daha yakından görme, tanıma olanağına sahip olurlar.Proletaryanın kendi öz siyasetini tanıma ve ona sahip çıkmasında bu durumun rolü önemli olacaktır.Böylelikle eylembirlikleri sınıfın birliğinin sağlanmasının bir aracı olarak görev görecektir.Tabiiki bu birlik eylem için birlik yapan güçlerin anlaşmasını ifade eden asgari birlik platformuyla sağlanamaz.Onu sağlayacak olan proletaryanın bağımsız P/A faaliyetidir.Gerçekleri tüm oportünistlerden kendisini kalın çizgilerle ayırarak sınıfa ve yığınlara açıklamasıdır.

Devamı Gelecek Sayımızda

12 EYLÜL 1980 –ARALIK 1982 ARASI FAŞİST CUNTANIN DERSİM'İN , HOZAT, OVACIK, PERTEK, VE ÇEMİŞGEZEK İLÇELERİNDE KÜRT KÖYLÜLERİNE UYGULADIĞI ZULÜM !

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

Bekir Temel 1980-81 tarihinde Hozat'ta yüzbaşı olarak görev yaptı. Alandaki halka en aşağılık bir biçimde davranarak faşistliğini iyice su yüzüne çıkardı.

– Ali .... yüzbaşı 1981-82 tarihinde Tunceli Komando alayında görevliydi. Operasyona katıldığı yerlerde köylülere her yönlü baskıda bulunmaktadır.

– Hüseyin Barzani, Tunceli Komando Alay Komutanlığı Yarbayıdır. (Tokat'lı) İhbar sonucu çıkılan her operasyona gönüllü olarak katılıp yönetiyor ve diğer karakolları zorlayarak halka baskıyı daha da katmerleştirmesi için zorunlu koşuyor.

– Kamil Açun, Tunceli Emniyet Müdürü. Bu faşist Türkiye'de özel olarak ödüllendirilen, Ankara, İstanbul, Siirt emniyet müdürleri arasındadır. Bu mükafatı, yaptığı işkence ve zulümlerin karşılığında almıştır. Bu faşist alanımıza gönderilmesi de azılı bir işkenceci olmasındandır.

– Aytekin İçmez (Kulaksız) Kayseri Hava İndirme Tugayında yüzbaşı olarak 1981 tarihinde görev yapıyordu ve 81 sonbahar operasyonunda Ovacıkta görevliydi. Zulüm ve işkenceleriyle ün salmış bu unsur aynı zamanda ateşte yakılarak sonunda kurşunlatılan yiğit yoldaşımız BEHZAT FİRİK'in katilidir.

– Seyfi .... Assubay başçavuş, Hozat merkez karakolunda görevli olan bu faşist hem rüşvetçidir, hem de halka olmadık baskılar uygulamaktadır. Örneğin, köylülerin otlarını hiçbir gerekçe göstermeden yakmaktadır.

Daha da sayamadığımız ve tesbit edemediğimiz azılı faşist komutanlar ve görevliler vardır. Bunları önümüzdeki günlerde tesbit edip açığa çıkarmaya çalışacağız. Bu dönemde cunta'dan aldıkları güçle halka en azılı bir biçimde saldırılarını açığa çıkarmak, onları teşhir etmek bir görev olarak önümüzde duruyor. Onlardan hesap sorup cezalandıracağımız günler gelecektir. Her alanda bu görev yerine getirilmelidir.

FAŞİST CUNTA DERSİM'DE TÜM BASKI BİÇİMLERİNİ UYGULUYOR !

İşçiler, Köylüler, Tüm Emekçiler !

Yukarıda somut olarak anlattığımız baskıları sıralarsak, her zaman olduğu gibi, özellikle 12 Eylül 1980 tarihinden bu yana daha da sistemli ve aktif bir biçimde ekonomik, siyasi, ideolojik, fiili psikolojik ve milli olarak cuntacılar her yönlü baskı uygulamaktadırlar.

Bu baskılardan amaçladığı tek şey, cunta başa geldiğinde, omuzu kalabalık faşist generallerin patron ağalara ve babaları emperyalistlere ve özellikle de Amerikan emperyalistlerine vermiş oldukları "anarşinin kökünü kazıyacağız, Türkiye'yi kanı bozuk, kökü dışarda olan üç-beş eşkiya bozuntusundan kurtaracağız, sömürüyü, talanı garanti altına alacağız" vb. sözünü yerine getirmek amacıyla ellerinde var olan tüm baskı yöntemlerini kullanmaktan geri kalmayan faşist generaller cuntası, bunlarlada kalmayıp, bu baskı yöntemleri yetmiyormuşcasına, yeni baskı yöntemlerini geliştirmeye çalışmaktadır.

Faşist cunta başa geldikten sonra, bu Amerikan uşağı faşist generaller, Türkiye'nin her yerinde, özellikle de sınıf mücadelesinin çatışmalara büründüğü ve devletin fonksiyonunun kalmadığı yörelerde akla gelmedik baskılar uygulamış, genç-ihtiyar, kadın kız, çoluk-çocuk demeden en barbar bir biçimde ezmiştir. Bizim konumuz genel baskıları değil, bu genel baskıların bir parçası olan yiğit DERSİM halkına uygulanan baskıların yalnızca Hozat, Ovacık, Pertek ve Çemişgezek'teki ekonomik, siyasi, ideolojik, fiili, psikolojik ve milli baskı türlerini özetlemeye çalışacağız.

Bahsedilen alanlarda Türkiye genelinde uygulanan genel ekonomik sömürü ve tüm baskıların dışında özel olarak uyguladığı ekonomik yıpratma, siyasi, ideolojik, fiili, psikolojik ve milli baskı politikalarına değineceğiz.

ÖZEL EKONOMİK BASKILAR:

Bu konuda en büyük zarar, sonbahar operasyonunda Dersim'e saldıkları yaklaşık 20.000 güçle vermiş oldukları zarardır. Zaten yoksul olan yöre halkının çektiği ekonomik sıkıntı yetmiyormuş gibi, birde 20 000 askerin yemesi içmesi üstüne bindirilmişti. Operasyona vegenelaramalara çıktıklarında bazen göstermelik olarak birkaç küflenmiş konserve ve çürümüş zeytin atmalarına rağmen, esas olarak (sadece 45 gün süren operasyondaki zayiattır) halkın sırtından geçinmişlerdir. Yeme içmelerinin yanısıra, hasat döneminde olduğu için yetişmiş olan ekinler acımasızca çiğnenmiş mahsuller yerlere dökülmüş, otlaklar biçilemez duruma getirilmiştir. Operasyon boyunca yer yer, bazı köylülerin ambarındaki unlar yüzlerce askere pişirtildiği için tüketilmiştir. Genelde, her köyde yaklaşık 3 gün (sözkonusu bu operasyon boyunca) köylüler işlerinden edilmiş, köylülerle birlikte davarlarınada sokağa çıkma yasağı konmuştur. Köylülerin ormana gitmesi yasaklanarak, hem kışlık yakacaklarını, hemde hayvan yemi olarak kullandıkları yaprak kesimini ve orman içinde yetişen otların toplatılması engellenmiş, köylülerin kış şartlarına hazırlıksız girmelerine sebep olunmuştur.81 Sonbahar operasyonundan sonra köylere her çıkıldığında köylülerin kâh baskı, kâh sözde ikna ile davarları kesilmiştir. Yılın tüm günlerinde çalışmasına rağmen, kendisi için bir keçisini kesemeyen köylü, zorunlu kılınarak bu faşist köpeklere kesmek zorunda bırakılıyor. Bu asalak canilerin davarlarını kestikleri köylerden, sadece birkaç köyünü örnek vererek geçiyoruz. Bu köylerden Hozat'a bağlı Ormanyolu köyü, Amutka, Karsel, Samoşi, Zoğar, Koskazluca, Taçkirek köy ve mezraları, Ovacık Bilgeç, Elgazi, Garipuşağı, Karataş,

Eğripınar, Yalmanlar, Birmanlar ve Mercan köyleri ve mezraları, Çemişgezek, Aktük, Akkirek, Uskeğ köy ve mezraları, Pertek'in Dere Nahiyesi köy ve mezraları, Operasyona çıkan faşist komutanlar kendisine yeme konusunda ilgi göstermeyen köylüleri azarlıyarak "siz anarşistlere yediriyorsunuz, bizede keseceksiniz" diyerek zorlamaktadırlar ve yer yerde dayak atmaktadırlar. Köylülerin kendi geçimlerini temin etmek için kesip satmaya hazırladıkları odunları, zoraki arabalara yükleyip götürmektedirler. Kendisini çok "güçlü" gösteren ordu, köylülerin ayağına düşmektedir. Köylülerin tefeci, tüccar sömürüsünden kurtulmak için kooperatif kurma çalışmalarını engelleyerek varolan kooperatifleride sürekli denetim altında tutuyorlar. İlçelerde yaptıkları muhtarlar ve öğretmen toplantılarında, çeşitli devlet vakıflarının makbuzlarını köy muhtar ve öğretmenlerine dayatıp, yardım toplamaları için zorluyorlar. Bazı dönemlerde bunların maaşlarından belli oranlarda bağış vermelerini zorumlu kılıyorlar. Bunların dışında daha sayamadığımız nice nice ekonomik yıpratma taktikleri.

SİYASİ BASKI:

Bu konuda,Türkiye'nin genelinde mevcut olan basın,yayın,konuşma"özgürlüklerinin"elden alınması,burada daha katmerli bir biçimde olmaktadır.İki kişinin birbiriyle konuşması veya gezmesi veya grup oluşturması şeklinde bir gezinme dahi yasak edilmiştir. Anayasa oylamalarında yaptıkları baskılara yazının içinde değiniliyordu. Burada yine belirtelim ki, seçim öncesi köylere doldurdukları askerler, oylamanın dipçik altında olması ve seçim öncesi özel toplantılar düzenliyerek, yarı kapalı bir biçimde evet oyu vermezlerse başlarına gelecekleri bilmeleri gerektiğini söylemeye çalışmış ve birçok yerde de açık olarak tehdit edilmişlerdir.

Halkın iradesini de ayaklar altına alarak "siz onları (devrimcileri) desteklemeyin, onlar kendi içlerinde birlik oluşturamıyorlar, sizi nasıl kurtaracaklar, bunların hepsi palavradır, bak görüyorsunuz, hepsini yakaladık ve şimdi kimse devrimcilik yapmıyor, kurtuluşunuz ancak devletle olur, size okul, yol, köy konağı yapacağız" vs... belirterek, sahte vaatlerde bulunmaktadırlar.

FİİLİ BASKILAR:

Halkımız bu konuda tümden şahittirki, dayak yemiyen, içeri düşmeyen, göz altına girmeyen, küfür ve hakarete uğramıyan, görmeyenler parmakla sayılacak kadar nadirdir. Yazının içinde de açıkladığımız somut örneklerden de durum anlaşılmaktadır. Adam yakma, çocukları-yaşlıları, gençleri, askıya alma, sakat insanları saatlerce koşturma, suya batırıp çıkarma, falakaya çekme, köy meydanlarında halkın onuruyla oynama, köylere akü götürerek ilkel bir biçimde ceryan verme, köylüleri köprülere, ağaçlara asma, köylüleri uçurumlara götürerek aşağı atma tehditinde bulunma, duvar diplerine götürüp kurşuna dizmeyle tehdit etme, yaşlı insanların bıyıklarını yolma, köyün ileri gelenlerini köylülerin gözü önünde dövme, tecavüze kalkışma, köy kadınlarını rehin alma, vb... gibi baskılar somut olarak alanımızda yaygın bir şekilde uygulanmıştır.

PSİKOLOJİK BASKI:

Çıktıkları operasyonlarda, devletin güçlü olduğunu, her zaman başarı kazandığını, vede "rahat durmazsanız size yeniden 38'i hatırlatırız, 38 olayını bir daha başınıza gelmesini istemiyorsanız rahat durun, bu kadar silahlı güçe karşı gelinirmi, uçaklarımız, tanklarımız, toplarımız, helikopterlerimiz ve çok sayıda silahlı gücümüz var, bir Dersim'de olmasın, istesek bir günde evinizi başınıza yıkarız" vb. laflar etmektedirler. Bunların dışında değişik yerlerde uyguladıkları zulüm örneklerini göstermektedirler. Yalan propagandalar yayarak tedirginlik yaratmaktadırlar.

Somut olarak, üç-dört uçak birden kaldırıp, kaza merkezlerinin üzerlerinde, köyler ve boğaz geçitlerinde, çeşitli gösteri hareketleri yaparak halkı korkutmaya çalışmaktadırlar. Ovacık'ın ilçe merkezi üzerinde gösteri yaparken o kadar caddeye yanaşmışki, sokakta geçmekte olan halk koşuşarak dükkan ve kahvelerin içine saklanmıştır. Ayrıca, zaman zaman güçlü ses bombasını dağların çeşitli yerlerine atarak panik ortamı yaratmaktadırlar.

Bütün bu edindiği laflarla, kendi o kof iktidarının "çok sağlam" olduğunu, Dersim halkına kabullendirmeye çalışmaktadırlar. Ama o iblis sürüleri bunu çok iyi bilmelidir ki, gönülsüz olarak silah altına aldıkları, zoraki görev yaptırdıkları insanları ezici çoğunluğu için denilebilir ki, şu veya bu sebepten hemen hemen hepsi gönülsüzdürler. Onlar halkın devrimci mücadelesi karşısına durmayacak ve halkın safında yerlerini alacaklardır.Kokuşmuş ordunun en ufak bir direniş karşısında çil yavrusu gibi dağılıp gideceği inkar edilemiyecek bir gerçektir.Bu somutta Hozat Tavuk köyünde beş gerillamıza karşı yaklaşık 600 kişilik bir güçle her tarafı sardıkları halde yoldaşlarımızın kısa bir otomatik taraması sonucu askerler komutanlarıyla birlikte, yüzü koyun iki saat yerlerde yatmasına yetmiştir. Yine bu köpekler o kadar korkaktırlarki, dağı-taşı devrimci görmektedirler. Nitekim Ovacık Çevizlidere köyüne operasyona çıktıklarında, köylüleri toplamış psikolojik olarak etkilemek için kendilerini övmeye çalıştıkları bir anda elinde kazma kürek yoldan gelen emekçi köylüleri gören erler "komutanın, anarşistler geldi !" der demez, bütün erler her bir tarafa dağılmış, faşist yarbay yalnız başına kalmış ve söğüdün arkasına sığınarak "ne olursunuz, hiç olmazsa bu çantayı kurtarın" diye feryat etmiştir. Terler içinde kalan faşist yarbay, köylülerin karşısında bozguna uğramıştır.

En güçlü olan ve her şeyin yaratıcısı olan halktır. Bir avuç emperyalist uşağı değil. Halkın gücü yenilmezdir. Tarih bunu böyle emreder. Onların güçü kof bir güçlülüktür. Halkın çoşkun seli karşısında eriyip gideceklerdir.

İDEOLOJİK BASKILAR:

Devrimin imkansız olduğu konusunda halkı sözümona ikna etmek için yoğun bir çaba içerisindedirler. Bu konuda teslim olanları çokça kullandıkları gibi, şu veya bu derecede çözülen unsurları kullanarak yapmaktadırlar.Bırakalım çözülmeleri bu konunun üzerinde o kadar durmaktadırlarki, yalandan propaganda yaparak "falan kişi yakalandı, sizi söyledi; falan kişi de falan şehirde yakalandı; o da tek tek burası hakkında ne biliyorsa söylemiş" şeklinde söylentiler yaymaktadırlar. Oysa bu yoldaşlar gerçekte yakalanmamışlardır.Burda esas amaçladıkları kendi baskılarını meşrulaştırmak, ve halk içinde devrimcilere ve profesyonel çalışma yürüten yoldaşlara karşı güvensizlik yaymaktır.

Falan kişi buralı değildir, onun için burda savaşı başlatmak istiyor. Fakat falan kişi buralı olduğu için, burada savaşmaktan yana değil. Burayı karıştıran yabancılardır. Onlar sizin çocuklarınızı yoldan çıkarıyor. Siz onları kovun, sizde kurtulun bizde, zaten sizinkilerin bir suçuda yok ki, diyerek yabancı düşmanlığı yaymaktadırlar. Halbuki, gerçekte böyle bir konuşma dahi bahs edilen yoldaşlar arasında geçmemiştir.

Yine namus konusunda da adi yalanlar da bulunarak iftira etmektedirler. Halbuki kendilerinin işkencehanelerde, köylerde, hapishanelerde sayısız kadının-kızın, hatta bu aşağılık köpekler erkek yoldaşlarımızın dahi ırzına geçmektedir, bunun örnekleri sayısızdır.

MİLLİ BASKI:

Yukarıdaki baskılar dışında Dersimlilerin ayrı bir milletten olmasından dolayı horlanmakta, tehdit edilmektedir. Afganistan'lı göçmenler getirilip alanımızın Ovacık ilçesinin Yazı kesimine yerleştirilmeye çalışılmakta, buna karşı, yöre halkını ise başka şehirlere yerleştirilmeye (göçe) zorlamaktadır. Yöre halkını kendi ulusundan uzaklaştırarak eritme politikası gütmektedirler. Alanımızda oturan Sunni köylerle alevi köyler arasında bile ayrım yapılarak alevi kesime daha da yoğun baskı uygulamaktadırlar. Yine alanımızda tek tük bulunan Ermeni ulusuna mensup emekçi köylü kardeşlerimize daha da farklı davranarak, Ermeni oldukları için defalarca karakollara götürmüş, günlerce dayak atmışlardır.

ÇİLEKEŞ HALKIMIZA !

Yukarıda sıraladığımız daha bir çoğunuda burada yazamadığımız fa-

şist Türk ordusunun saldırısını görmektesiniz. Bu somut olaylarda da görüldüğü gibi, devletin "tarafsız" ordusu halka karşı kurulmuş faşist bir kurumdur. Bu kurum, hiç bir zaman halkın çıkarını temsil ederek iktidara gelmemiştir. Her zaman komprador patron-ağa devletinin sömürüsünü, zulmünü savuna gelmiştir. Faşist Türk ordusu grevci işçiye, toprak isteyen köylüye ve demokratik haklarını isteyen küçük memura, esnafa, öğrenciye, milli haklarını isteyen Kürt milletine ve azınlık milliyetlere karşı şiddete başvurmuş ve günümüze kadar gelmiştir. Apoletli generaller yağdırdıkları emirlerle, nice insanları katletmiş, haksızca işkenceye çekmiştir. 12 Eylül cuntasının başa geçmesiyle birlikte Türk ordusunun "taraf"sızlığını savunan kafalarda artık ordunun tarafsız olmadığını herkes görebilmelidir ve görüyorda. 12 Eylül cuntasının başındaki Hitler taslı generaller programlarında da açıkca belirttikleri gibi, her alanda halka karşıdırlar. Bunu beynimize kazmalıyız. Ve onlara karşı mücadele etmeliyiz.

SON

Lenin

Başlarafı Syf. 28'de

cak, ve Chkheidze ile mi, ona karşı mı saf tutulacağı sorunu hemen gündeme gelecektir. Biz böylesi bir ittifaka karşıyız. Martov değil. Ya Troçki ? Onun tavrı bilinmiyor. Troçki'nin de editörlerinden olduğu, Paris'te Rusça yayınlanan *Nashe Slova* gazetesinin 500 sayısının hiç birinde bu konuda bir belirti yok. İşte bizim Troçki ile aynı fikirde olmamamızın sebepleri bunlardır.

Bu fikirde olan sadece biz değiliz. Zimmerwald'de, Troçki Zimmerwald Solu'na katılmayı reddetti. Orada yoldaş Henriette Roland-Holst ile birlikte, "Orta"yı temsil ediyordu. Ve yoldaş Roland-Holst, Hollanda'daki sosyalist gazete *Tribune* (Sayı: 159, 23 Ağustos 1916)'ye şimdi şöyle yazıyor: "Troçki ve grubu gibi, emperyalizme karşı devrimci mücadele yürütmek isteyenler, aşırı Sol'u bölen emigre (6) farklılıkların getirdiği sorunların üstesinden gelmeli —ki bunlar büyük çapta kişiseldir—, ve Leninistlerle birleşmelidirler. 'Devrimci bir Orta" imkansızdır."

Troçki ve Martov'la olan ilişkilerimizi bu denli uzun ele aldığım için özür delemeliyim, fakat Fransız sosyalist basını buna sık sık değiniyor, ve okuyucularına verdiği bilgi genellikle hatalı. Fransız yoldaşlar, Rusya'daki Sosyal-Demokratik hareketle ilgili gerçekler hakkında daha iyi bilgilenderilmelidirler.

(6) emigre: muhacir

bürokrat mülteci...

Başlarafı Syf. 5'te

hakkında konuşmak istemiyorlar. Bu tutarsızlığın kaynağı da oportünizmdir". Hizip burada yine samimi davranmamaktadır. Birincisi, biz A. Haydar hakkındaki tavrımızı açıkca ortaya koyduk. A. Haydar'ın yakalanmasının hemen ardından yayın faaliyeti aksayan ve birkaç ay sonra yayına başlayan İKK 48. sayıda bu konuyu işledik. Hizip bunu bile bile bizim bu konuda hiç ses çıkarmadığımız yalanını yayıyor. Yine bu sayıda da A. Haydar hakkında Merkez Komitesi'nin tavrını yayınladık. Ancak bunu kör olanlar görmez. Hizibin diğer bir yalanı da ve burada çok ısrarlı olarak üzerinde durduğu A. Haydar'ın genel sekreter olduğu iddiasıdır. Biz bu sorunu İKK 48. sayıda ele aldık, işledik ve hizibi bu konuda eleştirdik. Ama hizip bu sayısında o konu hakkında şöyle diyor:

"Biz A.Haydar Akgün hainnin menşevik Merkez Komitesi içindeki görevinin ne olduğunu tam olarak bilemeyiz; menşevik Merkez Komitesi içinde yer alan ve ser verip sır vermediği için faşistlerce katledilen Süleyman CİHAN'dan sonra menşevik Merkez Komitesi içinde yeni görev taksimi yapılıp yapılmadığını vb. de bilemeyiz."

Şimdi hizip bir yandan böyle söylerken diğer yandan da *"Genel Sekreterlerinin kişiliği hakkında konuşmak istemiyorlar"* (abç) şeklinde kuru iddiada bulunuyor.

Buradan da anlaşılacağı üzere, hizip sorunlara samimi ve ciddi yaklaşmamakta, sorunlar üzerinde demagoji yaparak bir süre daha çöküşe giden yapılarını ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Ama bunlar da boş bir umuttur. Saflarınızdaki insanlar sizin ne olduğunuzu her geçen gün anlıyorlar, bu gidişle öyle bir duruma geleceksinizki, taban da, tavan da ne varsa 3-5 kişi olacaksınız. Sizlere son önerimiz bu tür provakatif tavırlarınızdan vargeçmenizdir. Eğer zerre kadar devrimci inancınız varsa bunu yaparsınız....

hiçbir ihanet, iftira..

Başlarafı Syf. 3'te

miz TKP/ML'e kucak açalım. Onu düşman saldırılarına karşı bir ananın çocuğuna gösterdiği şevkatle koruyalım. Ona sahip çıkalım. Bilelim ki, ne partisiz yığınlar, ne de yığınlardan destek alamayan bir parti amacına ulaşamaz. Partimiz her türlü ihaneti, komployu aşarak yalan ve demogojileri açığa çıkarıp hakim sınıfların saldırılarını alt edecektir. Hiçbir güç partimiz TKP—ML'nin Halk Demokrasisi, Bağımsızlık, Sosyalizm, Sınıfsız, sömürüsüz bir dünya olan Komünizm mücadelesinden alıkoyamaz. Zafer er veya geç partimiz önderliğinde emekçi halk yığınların olacaktır.

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA!

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO !

Eylül 1983
TKP/ML—MK
Merkez Komitesi

LENİN'İN BİTMEYEN DEVRİMCİ ÇAĞRILARI

Değerli Okuyucu;

Aşağıda yayınladığımız "Boris Suvarin'e Açık Mektup"u, Lenin 1916 yılı sonlarında, İsviçre'de bulunduğu dönemde yazdı. Yıllar öncesinde yazılan ve o günkü belirli sorunları ele alan bu mektup, bugünde bizlerin sorunlarına ışık tutacak mahiyette bütün canlılığını ve tazeliğini korumaktadır. 3. bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesinin ciddi boyutlara vardığı bugünkü şartlarda, savaş ve buna karşı sınıf bilinçli proletaryanın tavrının neler olması gerektiği konusunda kitlelere yol gösterici olan böylesi önemli belgeleri bundan böyle gazetemizde dönem dönem yayınlayacağız. Çevirisi tarafımızdan yapılan bu mektubun başlıkla ilgili dipnot hariç (bu dipnot Lenin'in Toplu Eserleri, Progress Publishers baskısından alınmıştır), diğer dipnotlar bize aittir.

Yazı Kurulu

Boris Suvarin'e* Açık Mektup:

Yurttaş Suvarin, mektubunun aynı zamanda bana da hitabettiğini söylüyor. Makalesi, enternasyonal sosyalizmin canalıcı sorunlarına değindiği için, cevap vermekten büyük mutluluk duyuyorum.

Suvarin, "anavatan savunması"nın sosyalizmle bağdaşmadığı fikrinde olanların, "yurtsever olmayan" bir tutum içerisinde olduklarına inanıyor. Kendisi ise, savaş kredilerine karşı oy kullandıkları halde "anavatan savunması"nı kabul eden Turati, Ledebur ve Brizon'un (1) görüşlerini "savunuyor"; yani, "Orta" olarak adlandırılan (ben olsam "bataklık" derdim) akımı, ya da adını teorik ve edebi şefi Karl Kautsky'den alan Kautskyciliği savunuyor. Bu arada geçerken şuna da işaret edeyim ki, Suvarin, "onlar, (yani, 2. enternasyonal'in çöküşünden söz eden Rus yoldaşlar) Kautsky, Longe vs. gibi kişileri, Scheidemann ve Renaudel tipi milliyetçilerle eşitliyorlar" dediğinde hataya düşüyor. Ne ben, ne de ait olduğum Parti (RSDİP Merkez Komitesi), sosyal-şoven görüşle "Orta"nın görüşlerini hiçbir zaman eşit görmedik. Resmi Parti yazılarımızda, 1 Kasım 1914'de yayınlanan Merkez komitesi beyanatında, ve Mart 1915'te benimsenen kararlarda (her iki belge, Suvarin'in de bilgisi dahilinde olan *Sosyalizm ve Savaş* broşürümüzde tam metin yayınlanmıştır), sosyal-şovenlerle "Orta"nın arasına her zaman bir ayırım çizgisi çekmişizdir. Görüşümüze göre, sosyal-şovenler burjuvazinin safına geçmişlerdir. Onlarla ilgili olarak biz sadece mücadele değil, ayrılık talep ediyoruz. "Orta"ya gelince, onlar tereddüt ederler, sallanırlar, ve onların sosyalist kitleleri şoven liderlerle birleştirme çabaları proletaryaya büyük zarar vermiştir.

Suvarin, "olayları Marksist bir bakış açısıyla incelemek" istediğini söylüyor.

Oysa Marksist bakış açısına göre, "yurtseverliğe sığmaz" gibi genel ve soyut tanımların hiçbir değeri yoktur. Anavatan, ulus, tarihsel kategorilerdir. Ben ne demokrasinin savunulması için yapılan ve ulusal baskıya karşı olan savaşlara karşıyım, ne de bu savaşlara veya ayaklanmalara değinirken "anavatan savunması" gibi sözlerin kullanımından korkarım. Sosyalistler her zaman ezilenin tarafındadırlar ve dolayısıyle, amacı baskıya karşı demokratik veya sosyalist mücadele olan savaşlara karşı olamazlar. Bu yüzden, 1793 savaşlarının, Fransa'nın gerici Avrupa monarşilerine karşı savaşlarının, Garibaldi savaşlarının vs... meşruluğunu inkâr etmek saçma olur. Ezilen ulusların onları ezenlere karşı

" 'Orta'ya gelince, onlar tereddüt ederler, sallanırlar, ve onların, sosyalist kitleleri, şoven liderlerle birleştirme çabaları proletaryaya büyük zarar vermiştir."

(*) Bu makale, Fransız ortayolcu Boris Suvarin'in, 10 Aralık 1916'da *Le Populaire du Centre*'da yayınlanan "A nos amis qui Sont en Suisse" ("İsviçre'deki dostlarımıza") adlı açık mektubuna cevap olarak yazılmıştır.

Lenin makaleyi Suvarin'e yollar, ve o da Ocak 1918'de, yayınlanmak üzere kendi önsözüyle birlikte makaleyi sosyalist *La Verite*'ye teslim eder. Makale 24 Ocak'ta gazetenin 45. sayısında basılacaktır, fakat sansür tarafından yasaklanır. *La Verite*, üzerinde "Un document inedit. Une lettre de Lenine" ("Yayınlanmamış belge. Lenin'den bir mektup") başlığı ve Lenine imzası olan boş bir sayfa yayınlar. 3 gün sonra, 27 Ocak'ta *La Verite*, makaleyi 48. sayıda birçok kesinti ve kendi arabaşlıklarıyla basar. Tam metin, *Proletarskaya Revolutsia* (Proleter Devrim) dergisinin 7. sayısında, 1929'da La Verite arşivlerinden alınarak yayınlanır.

(1) Ortayolcular-yani, 1. Dünya savaşında, devrimci enternasyonalizmle açık sosyal-şovenizm (lafta sosyalizm, pratikte emperyalist savaş politikasını destekleme) arasında "ortada bir tavır" yaratmaya çalışan ve ikincisinden kopmaya karşı çıkan "sosyalistler".

savaşlarının, bugün kopabilecek böylesi savaşların —örneğin, İrlanda'nın İngiltere'ye başkaldırması, Fas'ın Fransa'ya, veya Ukrayna'nın Rusya'ya başkaldırması vs...— meşruluğunu tanımamak da aynı derecede saçma olur.

Marksist görüş, her özel durumda, savaşın siyasi içeriğini tanımlamamızı gerekli kılar. Fakat savaşın siyasi içeriğini tayin eden nedir ? Her savaş, sadece politikanın bir devamıdır. Şimdiki savaşta devam ettirilen ne gibi bir politikadır ? Fransa, İngiltere ve Almanya'da 1871-den 1914'e kadar sosyalizm ve demokrasinin yegane temsilcisi olan proletaryanın politikası mı ? Yoksa, gerici, kokuşmuş, can çekişen burjuvazi tarafından, zayıf uluslara sömürgeci yağma ve baskı politikası olan emperyalist politika mı ?

Sorunun sadece dörtbaşı mağmur bir şekilde sorulması gerekiyor, ki o zaman berrak bir cevap elde ediyoruz: bugünkü savaş emperyalist bir savaştır.Bu savaş, kendi malları üzerine kavgaya tutuşan ve köleliği pekiştirip devam ettirmeye can atan köle sahiplerinin savaşıdır. Bu savaş, Jules Guesde (2) nin 1899'da bahsettiği ve böylelikle kendi ihanetini önceden lanetlediği "kapitalist haydutluk"tur. Zamanında Guesde şöyle söylüyordu:

"Diğer savaşlar da vardır..... bunlar hergün doğarlar — bu savaşlar pazar kapma savaşlarıdır. Bu çeşit savaş yokalmaz, aksine, süreklilik kazanmaya yüz tutmuştur. Bu savaş tüm ülkelerin kapitalistleri arasında, dünya pazarının kârları ve mülkiyeti için savaştır, ve bizim kanlarımız pahasına sürdürülür. Şimdi, şöyle bir tasavvur edin ki, Avrupa'daki her kapitalist ülkede, yağma için yapılan bu karşılıklı katliam bir sosyalist tarafından yönetiliyor ! Bir İngiliz Millerand, bir İtalyan Millerand, bir Alman Millerand, üstüne bir de Fransız Millerand düşünün ki bu kapitalist haydutlukta yaşayan proleterler arasına nifak tohumları ekiyor, ve onları birbirleriyle savaştırıyor ! Sorarım size yoldaşlar, enternasyonal dayanışma nerelerde kaldı ? Millerand'ların normal bir olay olduğu gün, tüm enternasyonalizme "elveda" edip milliyetçi olmak zorunda kalırdık, ve bunu ne siz ne de ben hiçbir zaman kabul edemeyiz." (Jules Guesde *En Garde !*, Paris, 1911, Syf: 175-76)

Fransa'nın bu 1914-17 savaşını, özgürlük, ulusal bağımsızlık, demokrasi vesaire için sürdürdüğü doğru değildir. Fransa kendi sömürgelerini elde tutmak için, İngiltere de kendininkileri elde tutmak için savaşıyor —ki bunlar üzerinde Almanya'nın çok daha fazla hakkı vardır— tabii ki burjuva hukuku açısından. Fransa, Rusya'ya Konstantinopolis'i vermek için savaşıyor, vb... Dolayısiyle, bu savaş, demokratik ve devrimci Fransa tarafından yani ne 1792'nin, ne 1848'in, ne de Komün'ün Fransa'sı tarafından sürdürülmüyor.Bu savaş, burjuva Fransa, gerici Fransa, şu Çarlığın müttefiği ve dostu, ganimetlerini,sömürge sahibi olma "kutsal hakkını", zayıf ve fakir uluslara borç verilen milyonların yardımıyla tüm dünyayı sömürme "özgürlüğü"nü savunan, "dünya çapında tefeci" (bu terim bana değil, *l'Humanite*'de yazan Lysis'e aittir) Fransa tarafından sürdürülmektedir.

Bana devrimci savaşlarla gerici savaşları ayırdetmenin zor olduğunu söylemeyin. Yukarda belirtilen bilimsel kritere ek olarak, herkesin anlıyabileceği gayet kullanışlı bir kriter belirtmemi istiyormusunuz ?

İşte: Her satırı sayılır çapta savaşın hazırlığı önceden yapılır. Devrimci bir savaşa hazırlanırken, demokratlar ve sosyalistler, bu savaşta "anavatan savunması"nı uygun bulduklarını *önceden belirtmekten korkmazlar*. Fakat, tam tersine, gerici bir savaş hazırlanmaktayken, hiçbir sosyalist, *önceden*, yani savaş ilan edilmeden, "anavatan savunması"nı uygun bulduğunu *belirtme gafletine düşmez*.

Marks ve Engels, 1848 ve 1859'da Alman halkını Rusya'ya karşı savaşmak için zorlamaktan korkmamışlardı.

Tersine, 1912'de Basle Kongresinde, sosyalistler, geliştiğini görebildikleri ve 1914'de patlak veren savaşta "anavatan savunması"ndan sözetme gafletine düşmediler.

Partimiz, İrlanda'nın İngiltere'ye karşı, Fas, Cezayir ve Tunus'un Fransa'ya karşı, Trablusgarp'ın İtalya'ya karşı, Ukrayna, İran, Çin'in Rusya'ya karşı başlatacağı savaşlar veya ayaklanmaları destekleyeceğini kamuoyuna beyan etmekten korkmaz.

Fakat ya sosyal-şovenler ? Ve "Ortacılar" ? Diyelim, Japonya ile ABD arasında bir savaşın patlak vermesi durumunda, ki yıllar boyu hazırlığı yapılmış, açıktan açığa emperyalist bir savaş olur ve yüz milyonlarca insanı tehlikeye koyar; bunlar açıkça ve resmen "anavatan savunması"nı tasdik ettiklerini ya da edeceklerini beyan etme cesaretini gösterebilecekler mi ? Hodri meydan ! Bunu yapmayacaklarına dair iddiaya girmeye hazırım, çünkü kendileri de çok iyi biliyorlar ki, böylesi bir beyanatta bulunurlarsa işçilerin gözünde gülünç duruma düşecekler, sosyalist partilerde kendileriyle alay edilecek ve partiden atılacaklar. İşte bu nedenledir ki sosyal-şovenler ve "Orta"da olanlar herhangi bir açık beyanattan kaçınacak, kıvırtıp yalan söyliyerek meseleyi karıştıracak, 1915'teki son Fransız Partisi Kongresinde aldıkları "saldırıya uğrayan bir ülkenin savunma hakkı vardır" kararında olduğu gibi türlü safsatalara sığınmaya çalışacaklardır.

Sanki soru: *İlk saldıran kimdi ?* imiş de; *Savaşın sebepleri nedir ? Amaçları nedir ? Bu savaşı hangi sınıflar açıyor ?* değilmiş gibi. Hiç kimse, örneğin aklı başında bir sosyalistin, Fransız devrimci askerlerin İrlanda'lılarla kardeşleşmeye başlamış olduğu bir zamanda, 1796'da İngiltere'ye "anavatan savunması" hakkı tanımasını hayal edebilir mi ? Oysa o zaman İngiltere'ye saldırmış olan Fransızlardı, ve gerçekten İrlanda'ya çıkartma yapmaya hazırlanıyorlardı. Ve biz, yarın, eğer Rusya ve İngiltere, Almanya tarafından dersleri verildikten sonra, kendi 1789 ve 1793'lerini uygulamak üzere, Hindistan, Çin ve Asya'nın diğer devrimci uluslarıyla ittifak yapan İran tarafından saldırı-

"... sosyal şovenler ve "Orta"da olanlar herhangi bir açık beyanattan kaçınacak, kıvırtıp, yalan söyleyerek, meseleyi karıştıracak, 1915'deki son Fransız Parti Kongresinde aldıkları "saldırıya uğrayan bir ülkenin savunma hakkı vardır" kararında olduğu gibi türlü safsatalara sığınmaya çalışacaklardır."

(2) Guesde, bir Fransız sosyalisti ve Marks'ın çağdaşıydı; Paris Komünü'nü desteklediği için hapse girmişti. 1. Dünya Savaşının patlamasıyla burjuvaziye teslim oldu, kabinede bir bakanlık görevi kabul etti ve ateşli bir "anavatan savunucusu" oldu.

"Partimiz, sosyalizm için, sosyalistlerin bugünkü savaşı proletaryanın burjuvaziye karşı bir iç savaşına dönüştürmeye çalışması gerektiğini açıklayarak, hem Tolstoy doktrinini, hem de pasifizmini reddetmiştir."

ya uğrarsa, onlara (Rusya ve İngiltere'ye —çn) "anavatan savunması" hakkı tanır mıyız ?

Tolstoy (3) un görüşlerini paylaştığımız şeklindeki gerçekten gülünç suçlamaya cevabım budur. Partimiz, sosyalizm için, sosyalistlerin bugünkü savaşı proletaryanın burjuvaziye karşı bir iç savaşına dönüştürmeye çalışması gerektiğini açıklıyarak hem Tolstoy doktrinini hem de pasifizmini reddetmiştir.

Bunun ütopik olduğu şeklinde bir itirazınız varsa, Fransa, İngiltere, vb.'nin burjuvazisinin, hiç de sizinle aynı fikirde olmadığı cevabını vereceğim. Devrimin kaçınılmaz ve istikrarlı ilerleyişini ve hızla yaklaştığını hissedip görmemiş olsalardı, "pasifistleri" hapse atmak veya mecburi askerliğe almak gibi, bu denli rezil ve saçma bir role girmezlerdi.

Bu da beni, yine Suvarin'in ortaya attığı ayrılık sorununa getiriyor. Bir ayrılık ! Sosyalist liderlerin diğerlerini korkuttukları, ve kendilerinin de o kadar korktukları cin budur işte !

"Yeni bir Enternasyonalin kurulmasıyla, *şimdi* hangi yararlı amaca hizmet edilebilir ?" —diye soruyor Suvarin. "Faaliyeti kısırlık içinde kuruyup kalır, çünkü sayısal olarak çok zayıf olur." Fakat günden güne gerçekler gösteriyor ki, *tam da bir ayrılıktan korktukları için*, Fransa'da Pressemane ve Longuet'in, Almanya'da Kautsky ve Ledebour'un "faaliyetleri" kısırlık içinde kuruyup kalmaktadır ! Ve Almanya'da Karl Liebknecht ve Otto Rühle bir ayrılıktan korkmadıkları için, açıkca bir ayrılığın *gerekli* olduğunu açıkladıkları için (Bkz: *Vorwaerts*, 12 Ocak 1916 sayısı, Rühle'nin mektubu), ve bunu uygulamakta da tereddüt etmedikleri için —onların faaliyetleri, *sayısal olarak zayıf olmalarına rağmen*, proletarya için muazzam önem taşımaktadır. Liebknecht ve Rühle 108'e karşı sadece 2'dirler. Fakat bu iki, milyonları, sömürülen kitleyi, nüfusun ezici çoğunluğunu, insanlığın geleceğini, her geçen gün yükselen ve olgunlaşan devrimi temsil ediyor. Öte yandan, şu 108 ise sadece, proletaryanın içindeki bir avuç burjuva dalkavuğun kölelik ruhunu temsil etmektedir. Brizon "Orta"nın ya da bataklığın zayıflıklarını paylaştığı zaman, faaliyetleri kısırlık içinde kuruyup kalmaktadır. Buna mukabil, Brizon, "birliği" gerçekten bozduğu zaman, parlamentoda cesurca "Kahrolsun Savaş !" beyanatında bulunduğu zaman, veya müttefik kuvvetlerin Rusya'ya Konstantinpolis'i vermek için savaştığı gerçeğini kamuoyu önünde söylediği zaman, faaliyeti kısır olmaktan çıkıyor, proletaryayı canlandırmada, örgütlemede ve harekete geçirmede yardımcı oluyor.

Liebknecht ve Rühle 108'e karşı sadece 2'dirler. Fakat bu iki, milyonları, sömürülen kitleyi, nüfusun ezici çoğunluğunu, insanlığın geleceğini, her geçen gün yükselen ve olgunlaşan devrimi temsil ediyor. Öte yandan, şu 108 ise sadece, proletaryanın içindeki bir avuç burjuva dalkavuğun kölelik ruhunu temsil etmektedir."

Gerçek devrimci enternasyonalistler sayıca zayıf mı ? Saçma ! 1780'de Fransa'yı, 1900'de Rusya'yı ele alın. Fransa'da burjuvaziyi, —o devrin sınıfını— devrimci sınıfını ve Rusya'da bugünün devrimci sınıfı olan proletaryayı temsil eden siyasi-bilinçli ve kararlı devrimciler, sayısal olarak son derece zayıftılar. Bir kaç kişiydiler, sınıflarının azami 1/10 00'ini, veya hatta 1/100-000'ini içeriyorlardı. Oysa birkaç yıl sonra, bu bir kaç kişi bu sözde gözardı edebilir azınlık, kitlelere, milyonlarca, onmilyonlarca halka önderlik etti. Neden ? Bu azınlık gerçekten bu kitlelerin çıkarlarını temsil ediyordu, çünkü yaklaşan devrime inanıyordu, çünkü ona (yaklaşan devrime —çn) en yüksek bağlılıkla hizmet etmeye hazırdı.

Sayısal zayıflık mı ? Fakat ne zamandan beri devrimciler siyasetlerini çoğunluk mu, azınlık mı olduklarına dayanak oluşturuyorlar ? Kasım 1914'te, Partimiz, ayrılığın, Ağustos 1914 ihanetlerine karşı tek doğru ve uygun cevap olduğunu ilan ederek oportünistlerle ayrılma çağrısını yaptığında,bu birçoklarına gerçek hayatla tüm bağları tamamen kopmuş adamların insafsız sekterliği görünmüştür.İki yıl geçti, şimdi ne oluyor ? İngiltere'de, ayrılık artık gerçekleştirilmiş bir olgudur. Sosyal-şoven Hyndman partiyi terketmek zorunda kalmıştır. Almanya-da, bir ayrılık herkesin gözü önünde olgunlaşmaktadır. Berlin, Bremen ve Stuttgart örgütleri, Partiden, Kaiser'in dalkavuklarının partisinden, Alman Renaudel'ler, Sembat'lar, Thomas'lar, Guesde'ler ve şürekasının partisinden atılma şerefine nail oldular bile. Ya Fransa'da ? Bu centilmenlerin partisi, bir yandan "anavatan savunması"na sadık kaldıklarını beyan ediyor. Diğer yandan da Zimmerwald'cılar, *Zimmerwald Sosyalistleri ve Savaş* broşüründe "anavatan savunması"nın gayrı sosyalist olduğunu belirtiyorlar. Bu bir ayrılık değil midir ?

Bu muazzam dünya krizinin iki yılından sonra modern proleter taktikler gibi en önemli bir soruna birbirine taban tabana zıt cevaplar veren adamlar, nasıl yanyana, tek ve aynı parti içinde sadakatle çalışabilirler ?

Amerika'ya —herşey bir yana tarafsız bir ülke— bir bakın. Orada bile bir ayrılığın başlangıcı yok mu: Eugene Debs, "Amerika'nın Bebel'i, sosyalist basında sadece tek tip bir savaşı, sosyalizmin zaferi için iç savaşı tanıdığını, ve Amerika'nın savaş masraflarına tekbir sent için oy vereceğine kurşunlanmayı tercih ettiğini açıklıyor. (Bkz: *Mantığa Çağrı*, No. 1032, 11 Eylül, 1915). Öte yandan, Amerika'nın Renaudel'leri ve Sembat'ları, "ulusal savunma" ve "hazırlıklı olma" propagandası yapıyorlar. Amerikalı Longuet ve Pressemane'lar —zavallılar !— sosyal-şovenlerle devrimci enternasyonalistler arasında bir uzlaşma hasıl etmeye çalışıyorlar.

İki Enternasyonal zaten var. Bir tanesi, Sembat-Südekum-Hyndman-Plekhanov ve şürekasının Enternasyonali. Öteki ise Karl Liebknecht, MacLean (işçilerin sınıf mücadelesini desteklediği için İngiliz burjuvazinin ağır işe mahkum ettiği İskoçya'lı okul müdürü), Höglund (İsveç'li askeri polis, savaşa karşı devrimci propaganda yaptığı için ağır işe mahkum olan, ve Zimmerwald Solu'nun kurucularından biri), savaşa karşı propaganda yaptıkları için ömürboyu Sibirya'ya sürülen beş Duma üyesi vs... Bir tarafta, *emperyalist savaşı sürdürmede kendi hükümetlerine yardım edenlerin* Enternasyonal'i, diğer tarafta da *emperyalist savaşa karşı devrimci savaşım sürdürenlerin Enternasyonal'i*.

(3) Leo Tolstoy, 19. yüzyılın büyük bir Rus yazarıydı; kendisi, mensubu olduğu topraklı aristokrasi sınıfına karşı çıkarak açıktan Rus köylüsünün tarafını tuttu. Proleter devrimci değildi, aksine bir dini mistisizm ve pasifizm âlimiydi.

Ne parlamenter belâgat (4), ne de sosyalist "devlet adamlarını", "diplomatlığı", bu iki enternasyonalı birleştirebilir. İkinci Enternasyonal kendi kendisini öldürdü. Üçüncü enternasyonal doğdu bile.Ve eğer daha İkinci Enternasyonalin Papa'ları tarafından vaftiz edilmemiş, aksine aforoz edilmişse de (Bkz: Vandervelde'nin ve Stauning'in konuşmaları) bu, onun her geçen gün daha da güç kazanmasını engelleyememektedir. Üçüncü Enternasyonal, proletaryanın kendisini oportünistlerden kurtarmasını sağlıyacak ve kitlelere olgunlaşan ve yaklaşan sosyal devrimde zafere doğru önderlik edecektir.

Bitirmeden önce, Suvarin'in kişisel polemiklerine cevap olarak birkaç kelime söylemek istiyorum. (Şimdi İsviçre'de kalan sosyalistlerden), Bernstein, Kautsky, Longuet, vb.'ne olan kişisel eleştirilerini yumuşatmalarını istiyor. Ve Suvarin'in dikkatini çekerim ki, "Orta" hak-Kendi yönümden bunu kabul edemiyeceğimi söylemem gerekiyor.Ve Suvarin'in dikkatini çekerim ki, "Orta" hakkındaki eleştirim, kişisel değil, siyasidir.Hiç bir şey Südekum'ların, Plekhanov'ların vb... kitlesel etkisini eski haline döndüremez: otoriteleri öylesine zayıflamıştır ki, onları her yerde polisin koruması gerekiyor. Fakat "birlik" ve "anavatan savunması" propagandalarıyla, biz uzlaşma sağlamak uğraşlarıyla, kök salmış ayrışımların üzerine sözlü peçe çekme çabalarıyla, "Ortacılar", işçi hareketine büyük zarar vermiştir, çünkü bunlar, sosyal-şovenlerin ruhi otoritesinin kesin çöküşünü engelliyorlar, ve böylelikle onların kitleler üzerindeki etkisini destekliyerek oportünist İkinci Enternasyonal'ın cesedini yeniden canlandırıyorlar. Tüm bu sebeplerden, dolayı Kautsky ve "Orta"-nın diğer sözcüleriyle savaşmayı sosyalist görevim olarak görüyorum.

Suvarin, diğerlerinin yanında "Guilbeaux'a, Lenin'e, 'savaşın dışında olma" avantajının —sosyalizmdeki adamlara ve olaylara karşı genellikle makul bir bakış açısı edinmeyi sağlayan, fakat aynı zamanda bazı elverişsizlikleri de içeren bir avantajın— sefasını süren herkese" çağrı" yapıyor.

Şeffaf bir ima bu. Zimmerwald'da, Ledebour aynı düşünceyi hiç muğlak olmayan bir şekilde ifade etmiştir. O, biz "Sol Zimmerwaldcılar"i, kitlelere devrimci çağrıları yurtdışından yapmakla suçlamıştı. Ledebour'a Zimmerwald'de söylediklerimi, Yurttaş Suvarin'e de tekrarlarım. Rusya'da tutuklandığımdan beri 29 yıl geçti. Ve bu 29 yıl süresince, kitlelere devrimci çağrı yapmayı bırakmadım. Bunu cezaevinden de yaptım, Sibirya'dan da, ve daha sonra yurtdışından da. Ve devrimci basında, çarist cellatlarınkine benzeyen "ima"larla sık sık karşılaştım — dürüstlükten yoksun olduğum, çünkü, dışarda yaşadığım halde, Rus halkına devrimci çağrılar yaptığım şeklindeki "imalar". Çarist cellatlardan gelince bu "imalar" kimseyi şaşırtmıyor. Fakat itiraf etmeliyim ki, Ledebour'dan başka türlü tartışmalar bekliyordum. Herhalde unutmuş olmalı ki, Marks ve Engels 1847'de ünlü *Komünist Manifesto*'yu yazdıklarında, Alman işçilerine dışardan çağrı yapıyorlardı. Bu, Fransa tecrübesinde de sürekli tekrarlanmıştır. Ve Yurttaş Suvarin, Ledebour ve çarist cellatların kötü örneğini takip etmesiydi daha iyi yapmış olurdu.

Suvarin, aynı zamanda diyor ki, "Enternasyonalin en aşırı Sol'unun en aşırı unsurlarından biri olan "Troçki," "Lenin tarafından şoven diye damgalanıyor. İtiraf edilmelidir ki, burada belirli bir abartma var."

Evet, tabii "belirli bir abartma var", fakat Suvarin'in tarafında, benim değil. Ben hiç bir zaman Troçki'nin tavrını şoven olarak damgalamadım. Benim onda ayıpladığım, kendisinin, Rusya'da fazlasıyla "Ortacı" politikayı temsil ettiğidir. İşte gerçekler. RSDİP'deki ayrılık, Ocak 1912'den beri resmen mevcuttur. (5) Partimiz (Merkez Komitesi etrafında toplananlar), diğer grubu, en şöhretli liderleri Martov ve Akselrod olan Örgütlenme Komitesini, oportünizmle suçladı. Troçki, Martov'un partisinin mensubuydu ve partiyi, ta 1914'de bıraktı. O zamana dek savaş başlamıştı bile. Duma'daki beş milletvekilimiz (Muranov, Petrovski, Shagov, Badayev, ve Samoilov) Sibirya'ya sürülmüşlerdi. Petrograd'da işçilerimiz, savaş endüstrisi komitelerine katılmanın aleyhine oy kullandılar (bu bizim için en önemli pratik olgudur, Rusya için, Fransa'da varolan hükümete katılma sorunu kadar önemlidir). Öte yandan, Örgütlenme Komitesinin en başta gelen ve en etkin yazarları —Potresov, Zasuliç, Levitsky ve diğerleri— "anavatan savunması" ve savaş endüstrisi komitelerine katılma yönünde tavır aldılar. Martov ve Akselrod bunu protesto etti ve komitelere katılmama propagandası yaptı. Fakat, bir kesimi şoven olan ve katılımı kabul eden partiyle alakayı kesmediler. İşte bu yüzden biz Kienthal'de, Martov'u Örgütlenme Komitesini tümüyle temsil etmek istemekle suçladık, oysa aslında sadece iki kesimden bir tanesini temsil ediyordu. Bu partinin Duma grubu, (Chkheidze, Skobolev ve diğerleri) bazı üyeleri "anavatan savunması" tarafından, diğerleri buna karşı olmak üzere bölünmüş durumdadır. Fakat hepsi de, Südekum ve Renaudel'ın "anavatan savunması" sloganının başka şekilde ifadesi olan muğlak bir "ülkeyi kurtarma" formülüne baş vurarak, savaş endüstrisi komitelerine katılmayı tasdik ediyor. Dahası, bunlar hiçbir şekilde Potresov'uun tavrını protesto etmediler (ki, bu (tavır —çn), Plekhanov'unkiyle aynıdır; Martov, Potresov'u açıktan protesto etti ve onun dergisine yazı yazmayı, Plekhanov da yazı yazmaya davet edildiği için, reddetti.)

Ya Troçki ? Martov'un partisiyle alakasını kestiğinden bu yana, bizi hizipçi olmakla suçlamaya devam ediyor. Ufaktan ufaktan Sol'a kayıyor, ve hatta Rus sosyal-şoven liderlerle alakayı kesme çağrıları yapıyor. Fakat Chkheidze grubu ile birlik mi ayrılık mı istediğini kesin olarak söylemedi. Ve bu, temel meselelerden birisidir. Çünkü, eğer gerçekten barış yarın kurulursa, bir gün sonra da Duma'da seçimler ola-

Devamı Syf. 27'de

(4) İyi konuşma, hitap sanatını iyi kullanma.

(5) Ocak 1912'de, Menşevik'ler, RSDİP'in (Prag'da yapılan) 6. Tüm Rusya çapında Konferansında partiden atılmışlardı.

"Sayısal zayıflık mı? Fakat ne zamandan beri devrimciler siyasetlerini çoğunluk mu, azınlık mı olduklarına dayanarak oluşturuyorlar ?"

"Rusya'da tutuklandığımdan beri 29 yıl geçti. Ve bu 29 yıl süresince, kitlelere devrimci çağrı yapmayı bırakmadım. Bunu cezaevinden de yaptım, Sibirya'dan da, ve daha sonra yurtdışından da."

FERMAN PADİŞAHIN DAĞLAR BİZİMDİR!

Burjuvazi, hergün resmi temsilcilerinin ağzından, devrimcileri ezdiklerini, yokettiklerini açıklamaktadırlar. Bu, kendilerinin bile inanmakta güçlük çektikleri bir yalandır. Yukarıdaki fotoğraflar, bir mıntıka Partizan birliğinin faaliyet alanında çekilmiştir. Düşman saldırısından yara aldık, güç kaybettik, ama varız. Dağlardayız, şehirlerde, fabrikalarda, okullarda, madenlerdeyiz. Yeraltında, yerüstünde, her yerdeyiz. Emekçinin safında, kolunda, halklar cephesindeyiz.

PARTİYİ VE ORDUYU GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA BÜTÜN GÜCÜMÜZLE AKTİF OLARAK KATILALIM!